

ILIE CIOARĂ
ETERNITATEA CLIPEI
Editura Herald 2001

Prin fiecare temă dezvoltată în lucrarea de față urmărim întâlnirea noastră firească, autentică și nemijlocită cu noutatea Viului în eterna lui mobilitate.

Pentru a face cu putință o asemenea întâlnire, mintea veche, știutoare, trebuie să tacă în mod desăvârșit. Cu ajutorul atenției lucide, spontane și dezinteresate întâmpinăm neîncetata pălăvrăgeală a minții. Simpla conștientizare, fără să urmărim ceva sau să așteptăm vreun anume efect, conduce la dispariția activității mintale. Acesta este momentul de profundă smerenie în care suntem liberi de mintea veche, chiar din prima clipă.

Într-o asemenea întâlnire se realizează, fără niciun fel de intervenție personală, starea de atemporalitate și de unire cu Imensul Necuprins sau Sublimul Absolut, existent atât în noi cât și pretutindeni. În clipa aceea suntem stare de Pură Conștiință, Pură Iubire, Pură înțelegere și Pură Acțiune transformatoare.

Ilie Cioară

De același autor:

MOARTEA MORȚII ȘI DESĂVÂRȘIREA - Ed. All, 1993

O CĂLĂUZĂ ASTRALĂ. FERESTRE SPRE INFINIT - Ed. All, 1994

INTEGRITATEA FIINȚEI UMANE - Ed. All, 1998

OMUL ATEMPORAL ȘI DIVINITATEA - Ed. All, 1998

FIINȚA UMANĂ ȘI ADEVĂRUL ABSOLUT - Ed. Herald, 1998

REDRESAREA MORALĂ ȘI SPIRITUALĂ A OMENIRII - Ed. Metropol, 1999

MINUNATA CĂLĂTORIE SPRE ADÂNCURILE PROPRIEI FIINȚE-Ed. Herald, 2000

Cuvânt înainte

Cu noul volum continuăm călătoria fără oprire și fără întoarcere spre adâncurile propriei ființe, în acea

împărăție a Cerurilor comună tuturor ca o firească predestinare. Mesajul „Cunoașterii de sine” seamă bogățește deci cu o seamă de teme noi, inerent legate de mișcarea de ansamblu a existenței cotidiene.

Întrebarea pe care însăși Viața ne obligă să ne-o punem este următoarea: Oare realizăm noi cu adevărat această călătorie sau doar vorbim despre ea ca simpli știutori?

Atâta vreme cât în această viață ne apreciem natura noastră de făptură umană ca fiind doar un corp fizic și o minte, drept sfetnic și unic îndrumător, nu vom putea înțelege în niciun fel mesajul pe care autorul încearcă să-l transmită întregii omeniri. Necunoscutul sau Eterna noutate vehiculată de mișcarea Vieții pe clipe în desfășurare, nu poate fi întâlnit și nici înțeles cu adevărat de mintea știutoare.

Așadar, înainte de a ne aventura în acest proces de cunoaștere a „ceva” nemaiîntâlnit, suntem obligați să realizăm starea de investigare. Căci numai în această ipostază împlinim condiția sine qua non de ființă completă - corp, minte și spirit, în perfectă unitate - ca și stare de smerenie, în care noi celule cerebrale intră în funcțiune, capabile să întâlnească și să perceapă noutatea și prospețimea oferite de eterna mișcare a Viului.

De altminteri, toate tainele naturii oferite omenirii în decursul îndelungatei sale istorii, numai în aceste condiții au fost revelate acelor minți iscoditoare de inventatori.

Oare noi, prin fiecare temă din acest mesaj, ce anume urmărim? Întâlnirea noastră firească, autentică și nemijlocită cu noutatea Viului în eterna lui mobilitate.

Or, pentru a duce la bun sfârșit o asemenea întâlnire, mintea veche, știutoare, trebuie să tacă în mod desăvârșit. Dar tace ea la simpla noastră dorință sau poruncă ce i-o dăm? Desigur că nu o va face, pentru că acela care-i poruncește este de asemenea o parte a cunoscutului, adversar al unei stări de fapt. În acest caz ce ar mai fi de făcut? Un lucru foarte simplu, chiar incredibil de simplu!

Cu ajutorul Atenției lucide, spontane și dezinteresate

întâmpinăm pălăvrăgeala minții ca gânduri, dorințe, temeri etc. Simpla conștientizare, fără să urmărim ceva sau să așteptăm vreun anume efect conduce la dispariția activității mintale. În fracțiunea de timp ce survine odată cu tăcerea minții, noi, ca un întreg funcțional, dispunem de o minte nouă, Universală, în care noi celule cerebrale intră în funcțiune. Acesta este momentul de profundă smerenie în care suntem liberi de mintea veche, chiar din prima clipă.

Într-o asemenea întâlnire se realizează - fără niciun fel de intervenție personală - starea de atemporalitate și uniunea cu Imensul Necuprins sau Sublimul Absolut, existent în noi, ca și pretutindeni. Suntem în acea clipă, stare de Pură Conștiință, Pură Iubire, Pură Înțelegere și Pură Acțiune transformatoare.

Frecvența unor astfel de întâlniri, va conduce, în final, la demolarea structurii egoiste, ai cărei prizonieri suntem din vremuri foarte îndepărtate. Când anume se va produce acest fenomen, nimeni nu o poate ști sau pronostica. Totul depinde de râvna și onestitatea practicantului, pe de o parte; iar pe de alta, de cantitatea reziduurilor ancestrale, care susțin starea de prizonierat ce ne-au adus la reîncarnare.

Iată câteva îndemnuri ce trebuie avute în vedere în orice împrejurare v-ați afla. Întrebați-vă în mod simplu: Sunt eu om întreg, „acum și aici”? Toată Atenția să fie acordată mișcării haotice a minții! De fapt, natura ei este agitația! Ea aleargă fără rost în trecut, atrasă de amintirea unor evenimente, întâmplări sau experiențe proprii, plăcute sau neplăcute ori dureroase.

Aduse în prezent, toate acestea sunt simple umbre ale altor vremi, care actualizate ne obligă să repetăm niște trăiri moarte. Totodată, ele constituie adevărate obstacole la întâlnirea cu prospețimea Vieții. Agățați de aceste amintiri, pierdem esențialul: realitatea, frumusețea și noutatea Viului ce se scurge pe lângă noi clipă de clipă, fără să-i sesizăm prezența.

Or, trăirea reală, adevărată înseamnă întâlnirea Vieții

și, în uniune cu Ea, să ne bucurăm de energiile novatoare care-i însoțesc puritatea.

În schimb, funcționarea noastră în prezent cu mintea cunoscătoare (în mișcarea ei haotică) ne demască și califică natura noastră fictivă, ca „ego” sau „sine personal”.

Același „sine personal” ne proiectează și **într-un** viitor nesigur, obligându-ne să trăim prin închipuire drept speranțe - lucruri și evenimente pe care nu le vom întâlni niciodată.

Prin urmare, desprinderea minții noastre din prezent și însoțirea ei cu amintirile trecutului, ca și cu proiectarea ei înspre viitor, se califică prin ea însăși, minte dezordonată, haotică. Confrunțați cu această vădită și incontestabilă stare de fapt, ne întrebăm: Cum poate fi apreciat stăpânul acestei minți?

Trăiește el cu adevărat atunci când, psihologic, se află în alt timp și loc decât în prezentul viu, real „acum și aici”? Aprecierea unui astfel de om îi este dată chiar de propria lui gândire, care-l califică drept vremelnice ignoranț - fiind posedat de ceea ce posedă: cunoștințe, glorie, titluri, avere etc. Toate acestea fiind relevate de faptul că el ignoră Realitatea Vieții ca mișcare imediată și se proiectează, fără rost, în trecut, cândva consumat sau **într-un** viitor precar și nesigur.

În concluzie, să nu-i acordați vreodată „eului” știutor valoare intrinsecă. Deoarece mintea, care-i conturează structura și-l dinamizează, este incapabilă să întâlnească și să înțeleagă Viața ca noutate și surpriză permanentă revelată odată cu scurgerea clipelor.

Întâlnirea cu ajutorul Atenției globale, vigilente și atotcuprinzătoare a reacțiilor minții - așa cum am explicat mai înainte - ne va oferi Pacea sufletului împreună cu Integritatea ființei. În această ipostază ni se revelează „Natura noastră divină” - comună tuturor a când ființăm, ne mișcăm și acționăm ca Iubire atotcuprinzătoare. Funcționând la acest nivel, adevăratul nostru conducător spiritual este „Scânteia Divină” - aflată în profunzimea

propriei ființe - care ne conduce prin impulsuri intuitive.

ADEVĂRATA NOASTRĂ NATURĂ

Cine suntem și ființăm ca făptură întrupată?

Corpul, doar o simplă haină, de lumesc frecvent legată

Iar trăirea-i pe potrivă; în această conjunctură.

Rezemată pe trecut, viața-i teamă, zbucium, ură.

Acesta-i fictivul „sine” structurat egocentrist.

Care prin acumulări totdeauna-i conformist.

Crez, concept sau teorie îi sunt sfetnic permanent

Prin ele prizonier, nicicând nu-i independent.

„Natura noastră reală” e cu totul diferită

N-are centru și nici margini, Ea-i Lumină Infinită.

Nu a fost cândva creată - a ființat dintotdeauna

Sursa fiindu-i Veșnicia - așa va rămâne-ntruna.

În mod practic O-ntâlnim când gândirea complet tace

Mintea absolut smerită - spontan de trecut desface.

Iar în „golul psihologic” devenim universal.

De fapt suntem Infinitul și ființăm atemporal.

Puritate sacrosanctă, Frumusețe și Iubire.

Aceasta ne este firea - manifest dumnezeire.

În această conjunctură, toți formăm o unitate

Precum Toate prinse-n Tot - Reală Unicitate.

Problema-i cum O-ntâlnim în viața actuală?

În mod simplu și oricând - demolând starea duală!

Atenția folosită clipei drept Iluminare.

Ea de trecut ne desface ca factor de demolare.

De-acum uniți cu „ce este” - Viața-i veșnic nouate

Trăim un etern prezent - firea-i drept Realitate;

Bun temei de viață nouă cu altă înfățișare

Cinstea și cu bunătatea în tot **locu**soțitoare.

Trăind la acest nivel, insistent cât mai frecvent

Destrăma-vom tot trecutul - drept suprem eveniment

Viul împlindu-și rostul legat de acest Pământ

Își continuă destinul cu Divinul legământ.

În practicarea „Cunoașterii de sine” interogația capătă o importanță esențială. Numai punându-ne întrebări atingem acea stare de investigație sau studiere

minuțioasă, în scopul descoperirii a „ceva” nemaîntâlnit și aflat momentan sub mantia Necunoscutului.

Același fenomen se petrece și în lumea oamenilor de știință, preocupați de aflarea tainelor materiei sau ale naturii în general. Acești investigatori pornesc de fiecare dată de la acumulările științifice descoperite până la data respectivă, astfel înaintând de la o cunoaștere la alta, până ce întregul fond informațional se epuizează. În acea clipă mintea își încetează orice activitate. Acesta este momentul în care noul, ca taină a naturii, singur își dezvăluie prezența ca realitate. Iar mintea complet liberă, dispunând de noi celule cerebrale - nealterate de cunoaștere - cuprinde noutatea ce devine de-acum cunoaștere.

Așadar, cunoașterea noului se înfăptuiește prin folosirea sau degradarea celulelor cerebrale virgine. Ce se întâmplă după această tainică întâlnire a omului cu noutatea? În primul moment, când descoperitorul încearcă să-și popularizeze realizarea, el este adesea întâmpinat cu rezervă, neîncredere, suspiciune și uneori respins cu vehemență chiar de către slujitori ai științei ca și el. Istoria omenirii este plină, din păcate, de exemple în care inventatorul a fost apreciat chiar alienat mintal și a murit în crudă sărăcie. Abia ceva mai târziu, alții i-au preluat descoperirea, culegând toate avantajele celebrității. Iată și explicația. Noutatea este de obicei respinsă sau acceptată cu dificultate, pentru că mințile acestor oameni, fiind limitate egocentric, îi degradează prin orgoliu, împiedicându-i să accepte că alții ar fi mai dotați informațional decât ei. În realitate, aceștia fiind posedați de ceea ce știu și posedă, se manifestă ca surzi și orbi în fața noutății Viului, în eterna Sa prospețime ce-L caracterizează.

Dar să revenim la tema noastră și să vedem cine suntem ca făpturi întrupate? Mai întâi, avem un corp fizic înzestrat cu cinci simțuri și tot atâtea organe de simț - văz, auz, miros, gust și pipăit. Acest corp este dublat de un alt corp vital, numit dublu eteric. Urmează apoi alte patru corpuri de substanță mai fină, despre care amintesc în

cartea: „Moartea morții și desăvârșirea”.

La aceste taine am avut acces cu ajutorul fenomenului de dedublare, declanșat spontan - pentru mine, eveniment cu totul inedit. Aveam vârsta de 32 ani și 8 luni și nu posedam nicio cunoștință despre posibilitatea decorporalizării, ca și a lumilor paralele. Fenomenul a fost practicat cu insistență pe o perioadă de 42 ani.

Corpul carnal este doar o haină oferită de către părinți prin actul firesc al procreației. Legat de corpul odic, el are inteligență proprie, ce funcționează printr-o seamă de automatisme independente de voința noastră. În acest sens amintim: bătăile inimii, respirația, circuitul sanguin, asimilarea, evacuarea etc. Durerea fizică este un fericit semnal care ne avertizează că ceva nu funcționează așa cum ar trebui și, prin urmare, ne obligă să intervenim pentru redresare.

În corp funcționează o minte structurată pe acumulări de cunoștințe, informații, experiențe proprii. De fapt, această minte constituie un corp distinct, care este legat de corpul fizic prin intermediul corpului vital sau odic, prin conexiuni cerebrale (sistemul neuronal).

În dedublare - ca entitate distinctă astrală - dispuneam de toate facultățile mele mintale și priveam corpul fizic ca un cadavru. Și eram legat de el doar printr-un cordon ombilical („de argint”). Această minte, când neglijează necesitățile, ca și buna funcționare a corpului carnal, ea constituie un factor negativ, ce conduce la îmbolnăvirea acestuia sau chiar la distrugerea sa. Mintea funcționând haotic a pus temelie „ego”-ului (sinelui personal sau personalității) - structură fictivă, veșnic traumatizantă. Această alcătuire, fruct al ignoranței, o mai numim conștiință de suprafață sau principiul răului - identificat cu diavolul, manifestat frecvent în atitudinea omului obișnuit, condiționat tempo-spațial.

După ce am aflat că mintea cunoscătoare este incapabilă să descopere Necunoscutul, vom renunța în mod conștient la serviciile și îndrumările acesteia. Prin urmare, nu vom mai recurge niciodată la: metode,

discipline, teorii, concepte filosofice, credințe religioase, analize, psihanalize, rostiri de formule, fiindcă toate acestea se sprijină pe suporturi egocentrice dinainte programate.

Problema cu care ne confruntăm încă de la început este, așadar, această minte condiționată care ne domină prin automatisme. Ce ar trebui să facem ca să tacă necondiționat chiar din prima clipă? Căci numai prin tăcerea ei putem avea acces la misterele Viului, aflat în permanentă mișcare și prospețime de la o clipă la alta. Și încă o precizare, a cărei însemnătate ne obligă să o reamintim cât mai des și anume: o minte făcută liniștită prin propriile ei instrumente (dorință, efort susținut de voință, imaginație, idealizare etc.) nu este altceva decât o minte contorsionată, cuprinsă tot în sfera „ego”-ului.

Dacă am urmărit cu toată seriozitatea deconspirarea minții știutoare, nu vom întâmpina nicio dificultate la descoperirea „Adevăratei naturi” a ființei umane - identică în fiecare ins. Și iată cum realizăm această descoperire: Cu ajutorul Atenției vigilente și globale întâmpinăm fiecare reacție a minții ca gând, imagine, dorință, sentiment, fără să urmărim niciun scop sau să așteptăm vreun anume rezultat.

Simplitatea întâlnirii dizolvă orice apariție, fără niciun fel de intervenție din partea noastră. Disparația este opera Atenției, care prin simpla Ei prezență împrăstie tot ce întâlnește, tot așa precum razele Soarelui împrăstie întunericul. Iar în „golul psihologic” astfel creat, dispunem de o altă minte, nouă, proaspătă, extinsă la Infinit.

În această ipostază funcționăm ca un întreg, fără centru, fără margini, uniți cu Eternitatea. Niciun fel de distincțiune nu ne separă de Sursa Veșnic trăitoare, fără început și fără sfârșit. Și în perfectă uniune cu „Ceea ce este” - Viața ca veșnică noutate, trăim un etern prezent. Iubirea, Frumusețea, Bunătatea și Fericirea la nivel absolut ne revelează natura noastră dumnezeiască.

Frecvența unor asemenea clipe trăite ne conduc - fără intervenția noastră mintală - la demolarea omului

vechi și, odată cu el, a întregului destin care ne-a adus pe această planetă în postura dualistă - pentru ispășire.

A FI „CINEVA”.

Diferiți ca-nfățișare prin corp fizic omenesc.

Nicăieri pe-acest pământ doi inși nu se-asemuiesc.

Diversitatea e legea care dirijează toate.

Asta trebuie-nțeleș în perfectă simplitate.

Mai întâi sunt două genuri: bărbătesc și femeiesc.

Distincte ca energii - care zilnic le-nsoțesc

Prin reacții și respingeri - în sens de polarizare.

Pozitivul - negativul, tinzând spre echilibrare.

La aceste osebiri „cineva”-ul e normal

Nume, sex, culoare, țară ne-nsoțesc în chip normal.

Pe întreg parcurs al vieții, ca al Terreii cetățean.

Ușor identificat în tot locul - zi de zi și an de an.

Cu aceste însușiri noi cu noi în armonie.

Privim toate precum vin fără nicio opțiune;

Nu-s conflicte, contradicții - niciun fel de tulburare.

În atare ipostază suntem fire creatoare.

Armonia personală - ca o binecuvântare

Cu determinări precise și infinită valoare;

Lumea și-ntreg Universul sunt benefic transformate

Când uniți suntem pe clipe - reală integritate!

* * *

Într-o altă ipostază - când psihic ne-apreciem

Prin ce știm, pe ce cunoaștem, pe averi ce posedăm;

Titluri, glorie, renume - adevărate capcane

Ce statornicesc „ego”-ul cu-ndemnuri deșarte, vane.

Acest „cineva” ca „sine” sau „ego” înfumurat.

Chiar din clipa de-nceput - în om diavol încarnat;

Vanitatea și orgoliul, în final hâda trufie

Impun personalitatea - certă megalomanie.

Gânduri, vorbe, ca și fapte îi sunt precis calculate

Cu aplomb și îngâmfare - totdeauna asamblate;

Pentru acești răătăciți - sinceră compasiune

Și-un îndemn prietenesc cu această opțiune:

De nu sunteți mulțumiți cu a voastră comportare.

Încercați să vă cunoașteți „Natura cea Sfințitoare”.

Existență-n orice om. Ea fiind „Scânteie Divină”.

Manifestă prin Iubire și Fericire deplină!

În orice investigație se pornește din tăcere

Mintea absolut smerită - și nu-i nicio așteptare

În acest „gol psihologic” - creier nou și-o nouă minte

Spontan intră-n acțiune în contact cu cele sfinte.

Adevărul Absolut, Marele Necunoscut, Reală
Divinitate

Singură se revelează. Noi cu Ea-n comuniune

Fericirea nechemată și lipsită de imagini

Ne cuprinde-n mod global și devenim fără margini.

Pe plan fizic, întregul Univers este populat de o
multitudine de ființe și lucruri deosebite ca înfățișare.
Frumusețea inegalabilă a Universului este oferită cu
dărnicie tocmai de această complexitate și infinită
diversitate. În această temă însă noi ne vom referi numai
la ființa umană. Nicăieri pe întreaga suprafață a
Pământului, cu cele peste șase miliarde de întruipați, nu
vom întâlni doi inși identici. Pentru că Legea Universală a
Diversității operează în toate domeniile, oferind aspecte
unice, ca și individualități cu totul singulare.

Așadar, în colectivitatea umană vom întâlni mai întâi
două genuri distincte ca energie și constituție corporală:
bărbatul și femeia. Fiecare gen în parte posedă în
structura sa biologică o cantitate distinctă de energie
specifică sexului respectiv. Bărbații sunt dotați cu energie
pozitivă, iar femeile dispun de energie negativă. Dar în
fiecare există și energia contrară, însă într-o cantitate
mult mai mică. Aproximarea celor două oferă starea de
echilibru și armonie.

Prin urmare, oamenii se deosebesc ca sex, culoare,
nume, cetățenie. Buletinul de identitate, cu datele
respective ne însoțesc pe întregul parcurs al vieții de
cetățean al acestei planete. Existența la acest nivel ca
„cineva” nu creează niciun fel de contradicții sau stări
tensionale. Suntem deci ceea ce suntem ca înfățișare și
identitate obiectivă și nimic altceva.

* * *

Aceeași temă, la nivel psihologic, îmbracă însă aspecte cu totul diferite. Aici, ne aflăm, de fapt, în domeniul subiectivismului conștiinței individuale, care se bazează pe raționamente și concluzii părtinitoare. A fi „cineva” este deci privit prin prisma aprecierilor exagerate față de propria persoană. Încă de la bun început ne aflăm în postura de „sine personal” - îndrăgostit de el însuși, ca un veritabil sclav al propriilor acumulări memoriale. Să enumerăm o seamă de aspecte ale acestei nefericite ficțiuni numită, de asemenea, și „ego” sau personalitate. Ea se manifestă ca amintire susținută de memorie, fiind totdeauna impulsionată de dorință.

De fapt ea dispune de un centru structurat egoist, iar în jur, un conglomerat de cunoștințe, informații, experiențe proprii, bunuri materiale, titluri, glorie, renume, pe care se sprijină, realizând imaginea de sine supraevaluată. Întreaga activitate din interiorul acestei sfere - totdeauna limitată de propriul conținut - constă **într-o** neîncetată confruntare între diferitele dorințe ce aspiră la întâietate. Neliniștea, teama, tulburarea, în general, îi sunt omului destinate atâta timp cât trăiește la periferia existenței sale ca structură tempo-spațială.

Acest ins ignorant, interesat tot timpul să fie sau să pară a fi „cineva” de care să vorbească lumea cu admirație și respect, plasându-l în rândul eroilor sau pe scara somităților epocii respective, este un semen nefericit, pentru care nu putem avea decât o profundă compasiune. La trecerea „dincolo”, vanitatea, orgoliul, megalomania cu totalitatea manifestărilor lor aberante vor fi răsplătite cu picături de venin și înjosiri greu de imaginat. Pentru acești rătăciți, un sincer îndemn de trezire, pentru propriul lor interes. Oricât de importante ar fi contribuțiile personale pe plan tehnic, științific sau în oricare alt domeniu, nu vă lăsați copleșiți de laudele reale sau convenționale ale semenilor! Smerenia este mama înțelepciunii, care vă oferă, fără niciun fel de efort, pacea sufletului. Și numai realizând acest echilibru și armonie interioară veți putea descoperi cât de puține și de neînsemnate lucruri

cunoașteți în raport cu Adevărul Absolut - la care toți oamenii au acces, ca împlinire supremă de destin.

Ceea ce încerc să vă transmit este un alt mod de întâmpinare a Vieții, și anume, prin experiență directă, în care scop, efort de voință, imaginație lipsesc cu desăvârșire. În fiecare temă există îndemnul de-a vă cunoaște Natura Divină - identică în fiecare ființă umană. Sensul adevărat al existenței ca pământean nu este altul decât acesta: Descoperirea Scânteii Divine care nu ne-a părăsit niciodată - Ea fiind reala temelie a ființei proprii.

Problema de rezolvat este deci cum anume vom descoperi această Comoară interioară? Minte noastră particulară nu numai că nu ne poate ajuta **într-o** asemenea investigație, dar ea, prin propria-i natură limitată, constituie o adevărată piedică ce obstrucționează aflarea Adevărului. Dacă astfel stau lucrurile, să tacă! Ușor de zis! Dar poate ea să tacă la simpla noastră comandă?! Desigur că nu o poate face, fiindcă natura ei este însăși agitația.

Singurul instrument la care recurgem pentru liniștea minții este Atenția vigilentă, lucidă, globală, spontană și dezinteresată. Ea este chiar Scânteia Divină în acțiune. Cu ajutorul Ei întâmpinăm reacțiile minții ca gând, imagine, dorință, sentiment. Simplitatea întâlnirii face ca toate acestea să dispară instantaneu. Iar în „golul psihologic”, astfel creat, se realizează o adevărată deschidere spre Infinit. Și prin această fereastră ni se revelează Adevărul Absolut sau Marele Necunoscut ori Realitatea Divină care ne absoarbe întreaga ființă și, prin contopire, trăim clipe de reală iubire și Fericire fără margini.

În concluzie, tăcerea minții smerită oferă transcendența din lumea finită în Nemărginire. Creier nou și o altă minte Universală permite Scânteii Divine din noi să facă joncțiunea cu Marea Energie Cosmică de care, de fapt, nu **s-a** desprins niciodată. Frecvența trăirii unor asemenea clipe vor conduce, cândva, la Eliberarea din închisoarea „ego”-ului. Grăbirea sau întârzierea acestui inestimabil fenomen depinde de râvna fiecărui practicant.

ANTICRISTUL

Când **s**-a pus temei pe „eu” - ființa fizic mărginită.
Omul și-a creat destin - drept făptură-nchipuită;
Gândul, vorba și cu fapta - însumate egoist.
Clar principiu negativ - rău, viclean și-antagonist.
Asta-i firea cea duală - pământeanul actual.
Un animal temător, trăind superficial;
În profunzime „Scânteia” - Atomul Dumnezeiesc.
La suprafață „ego”-ul, prin comportări - diavolesc.
Acest om deficitar, lacom și ambițios
Necunoscând ce-i Viața, nu-i decât un biet fricos.
Timorat fără-ncetare de-a lui minte fragmentară
Pendulează înspre „ieri” și înspre „măine” - obsedant
fără-ncetare.

Ispta și neputința întâlnite în mod frecvent.
Au inventat un „satan” hâd, viclean și insolent.
Imputându-i toată vina de greșeli și de păcate
Pe care insul le face, împins de-a lui răutate.
Religia-l definește lucifer, înger căzut.
Vrăjmaș al lui Dumnezeu, lucrând în chip nevăzut;
Este negru, are coarne, coadă, copite și gheare.
Șarpe viclean, balaur și-orice altă înfățișare.
Apocalipsa-l descrie - Anticrist - dârz luptător.
Înconjurat de atei, care-l au conducător;
Numele său e și număr - îndemnați să-l descifrăm.
Trei de șase (666) ni se spune! Cum anume îl aflăm?!

Claritatea descifrării are mare-nsemnătate
Căci istoric ne arată clipa ca Realitate
Fața de sfârșitul lumii - anunțat apocaliptic
De sfântul Ioan Teologul prin etape-înscris ciclic.
În această perioadă lumea-ntreagă-i divizată:
De-o parte ceata divină, de-alta ceata-ntunecată;
Iisus și-ai lui credincioși și satan cu-ndiavoliții
Lupta este-ncrâncenată - ateistii luptând cu sfinții.
În final, precum se spune: Cristos este-nvingător.
Anticristul nimicit, cu întregul său sobor;
Judecata de apoi și-Împărăția Cerească
Ca o nouă Existență este urmarea firească.
În structura actuală de oameni prin timp formați.

Având diverse credințe, deci ferm condiționați.
Descrierea privind planeta este, practic, fantezistă
Căci e prins doar un fragment, de credință
conformistă.

Oare doar creștinii -n lume - așa precum sunt formați
Să rămână fericiți și -n Viață încadrați?!
Aici, Cristos prezentat conducător planetar.
De fapt, asta a și fost - coborât ca Avatar.
El prin propria trăire predica Legea Iubirii.
Acesta I-a fost mesajul ce l-a transmis omenirii.
Însă cine L-a-nțelea însoțit de aplicare?
Nimeni! Creștinismul o vădită înșelare!
Adepții creștini făcut-au din om o divinitate
Neînțelegând trăirea și a ei Sacralitate.
De-aici disidențe, secte, mereu în proliferare
Ierarhic organizate: dogme, ca și ritualuri - o seacă
imaginare.

Viața zișilor creștini: posturi, rugi, virtuți, păcate.
Trăire închipuită cu „ego”-ul asamblate;
„Cunoașterea” vă oferă starea de Pură Conștiință
Realizată perfect mai presus de-a noastră știință.
Astfel predica Iisus - inocența ca-nceput
Și uniunea cu Tatăl - Adevărul Absolut;
În structură atemporală, fără „eu”, „ego” sau „sine”.
Omul e Divinitate în constantă prospețime.

La o răscruce de drum din negura vremurilor ce s-au
scurs, omul, stăpânul incontestabil al acestei planete,
săvârșește o gravă eroare. Aflat într-o anumită
împrejurare el se identifică, fără să-și dea seama, cu
suportul său fizic. Nașterea, creșterea, declinul și moartea
sunt apreciate, în ansamblu, ca realitate a propriei
existențe. Evaluarea exagerată a corpului a făcut din el o
făptură închipuită, creându-și destin prin gândire,
exprimare și înfăptuire.

Fiecare acumulare memorială nu a făcut altceva
decât să-i amplifice și mai mult „sinele personal”,
fundamentat pe „eu și al meu”. Omul obișnuit, care
trăiește la nivelul conștiinței de suprafață - ca structură

duală - se comportă pe parcursul întregii sale existențe marcat de un sentiment de nesiguranță, teamă, stări tensionale cu efecte degradante pe ambele planuri: moral și fiziologic.

Să vedem însă care este structura reală a ființei noastre. În profunzime există Scânteia Divină fără început și fără sfârșit. Ea vine din Veșnicie și se îndreaptă către aceeași Eternă și Nețărmurită Veșnicie. În Existența Sa, acest Atom Dumnezeu a îmbrăcat toate aspectele, trecând prin cele trei regnuri materiale: mineral, vegetal și animal. Fiind perfecțiune Absolută prin însăși structura Sa, a rămas aceeași Puritate și Frumusețe Absolută. Însă formele materiei pe care le-a îmbrăcat au evoluat pe parcursul a miliarde de ani, până au ajuns la acest stadiu de făptură umană. Așadar, acest minuscul Atom Divin, care suntem noi înșine ca esență, a peregrinat prin toate formele materiei brute, de la piatră până la om.

Destinul nostru de Particulă Divină este acela de a ne întoarce la Imensa Lumină de unde am coborât, pentru a face experiența în asociere cu materia brută. Însă nu ne putem întoarce decât odată cu eliminarea umbrelor create de reziduurile erorilor săvârșite pe parcursul existențelor anterioare, prin încălcarea Legii Iubirii, ce tronează în imensitatea Universului.

Așa cum arătam la început, noi, ca ființe omenești, dintr-o gravă eroare am pus preț tot mai mult pe lumea exterioară, mutând centrul de greutate și evaluare a propriei existențe pe ceea ce știm, cunoaștem și posedăm. Suntem lacomi, ambițioși, temători, orgolioși, nemulțumiți adesea și plini de ură, manifestând într-o formă mai mult sau mai puțin vizibilă un egoism sălbatic.

Pentru a justifica toate aceste negativisme, viclenia umană a inventat un imaginar diavol, pe care-l învinuiește, ca factor ispititor, de toate greșelile sale. Religia îl descrie ca vrăjmaș al lui Dumnezeu, care acționează în chip nevăzut. Iată și câteva din înfățișările pe care le vedem și în picturile din lăcașurile de cult. Este închipuit ca țap, este negru, are coarne, coadă, copite și gheare. Apoi, într-

o altă viziune, este șarpe viclean, balaur și el poate lua oricare altă înfățișare.

Apocalipsa sfântului Ioan Teologul îl descrie ca Anticrist, al cărui nume este de asemenea cuprins și în numărul 666, pe care ne îndeamnă să-l descifrăm ca fiind legat de numele unui bărbat întrupat. Venirea lui fiind asociată cu sfârșitul apocaliptic al planetei.

În continuare ni se spune că Anticristul, înconjurat de ateii ca oameni îndiavoliți, va lupta față în față cu Iisus Cristos și ceata Lui de credincioși creștini. După lupte încrâncenate dintre sfinți și îndiavoliți - conduși de Iisus pe de o parte și de Anticrist de cealaltă parte, în final, învingător va fi Iisus Cristos, iar Anticristul nimicit împreună cu întregul lui sobor. După aceea urmează judecata de apoi și instalarea unei împărății Cerești, ca o nouă existență.

Descrierea sfârșitului apocaliptic ridică, însă, o seamă de nedumeriri, justificate pe bună dreptate de realitatea evidentă a faptelor care nu pot fi contestate. Judecând lucrurile prin prisma existenței de azi la nivelul planetei, cu miliardele de locuitori pe care îi are, fiecare fiind condiționat de o formă sau alta de credință religioasă sau concept de viață, descrierea apocaliptică apare ca fantezistă. Ea se referă doar la un fragment al populației pământene și anume la aceia care **s**-au născut și botezat creștini și care se conformează religiei respective.

Ce se va întâmpla, însă, cu marea majoritate a pământenilor? Oare numai creștinii vor avea parte de acea împărăție a fericirii condusă de către Iisus Cristos, drept stăpân al planetei? El **s**-a întrupat desigur ca Avatar și prin exemplul propriei vieți a predicat existența unei alte religii - Religia Iubirii. Și cum altfel am putea să aplicăm această religie, decât descoperindu-ne Comoara din adâncurile ființei, adică Natura noastră Divină? Fiecare reîncarnare asta urmărește. Să eliminăm reziduurile purtătoare de destin și, ca eliberați de condiționarea tempo-spațială, să-i permitem Sacrului să ne călăuzească pașii spre întoarcerea la Sursa Surselor, de unde cândva am coborât.

Dacă Divinul trăitor și-ar fi scris viața și propria experiență, poate că viața creștinilor ar fi urmat adevărata cărare indicată precis de El, după cum reiese din Evanghelii. El de fapt predica adevărata „Cunoaștere de sine” care L-a condus la întâlnirea cu dimensiunea Absolutului din profunzimea ființei sale. Și predicând de la această dimensiune, nu putea să aibă o altă atitudine decât de iubire, chiar în clipele de grele încercări, ca țintuit pe cruce. Era în destinul Lui să ofere omenirii dimensiunea Iubirii fără margini, prin greaua suferință a crucificării!

Ce fac adepții creștini? Urmează ei cu adevărat exemplul oferit de Iisus? Dintr-o greșită înțelegere, ei au făcut din omul Iisus o divinitate și nu din trăirea Lui, care conduce practicantul râvnitor la descoperirea Marelui Adevăr. Că lucrurile nu s-au înscris, încă de la început, pe făgașul cel bun, o dovedesc cu prisosință disidențele ce au avut loc în sânul religiei, ca și nenumăratele secte în continuă proliferare.

Viața creștinilor, ca și practica zis-spirituală cu posturi, rugăciuni, urmărirea virtuților și evitarea păcatelor, împliniri de dogme și ritualuri nu sunt altceva decât aspirații imaginative reduse la dimensiunea „sinelui personal”. În general, acest mod de viață izolează individul și-l separă de restul semenilor.

„Cunoașterea de sine”, chiar din clipa punerii în aplicare, oferă starea de Conștiință Pură, în care „ego”-ul dispare cu desăvârșire, oferind Scânteii Divine să se manifeste ca Iubire atotcuprinzătoare.

Astfel predica Iisus: inocența ca început și Uniunea cu Tatăl sau Adevărul Absolut. Tăcerea smerită a minții oferă practicantului serios posibilitatea de trăire pe clipe de existență cu eternitatea Viului în perpetua Lui mobilitate. În acest fel ne manifestăm ca Divinitate în constantă prospețime, cu înregistrări de efecte binefăcătoare pentru întregul Univers.

APOCALIPSA SFÂNTULUI IOAN TEOLOGUL

Descrieri pe fond profetic prinse-n Noul Testament.

Un mesaj ce prevestește ce va fi pe acest Pământ;

Dezvăluiri camuflate **pentru** ŋteles omenesc.
Interpretarea corectă, numai când se împlinesc.
Când Suprema-ŋtelepciune vrea **s**-ajute omenirea
O face în două feluri: trimiteri de mesageri
Care prin a lor viață sunt exemple de trăire
Cu efecte inerente **pentru** a lumii propășire.
Un alt mod de-ajutorare a celor care răătăcesc.
Este-aceast-avertizare despre ce fac și pățesc;
Revelarea comportării și pedepsele firești.
Fapta atrăgându-și plata, cu implicații lumești.
Cum **s**-a produs fenomenul descris ca răpire-n duh?
Sfântul Ioan desprins de corp și atras în plan astral.
Vede prin asemănare pe Iisus în chip real.
Ce-i poruncește să scrie tot ce vede și aude.
Șapte biserici indicate de religia creștină:
De o parte, porunci clare de îndrumare divină.
Iar de alta, imputate greșeli și grave păcate
Săvârșite de episcopi și credincioși laolaltă.
După-aceste revelări date-n chip epistolar.
Are altă viziune drept priveliște cerească:
Tronul cel Dumnezeiesc și mediu-înconjurător.
Două duzini de bătrâni și cu patru heruvimi.
Din tron, glasuri, fulgere și tunete țâșneau
Și șapte făclii de foc, ca duhuri dumnezeiești;
Pe tron stătea „Cineva”, iar în jur un curcubeu
Cu-nfățișări de smarald și-alte pietre prețioase.
În mână ținea o carte ce avea șapte peceti
Pe care apoi i-a dat-o Mielului înjunghiat.
Care-a început **s**-o citească - pecete - filă de carte.
Fiecare descriind adevăruri revelate.
Istoria lumii descrisă prin sărăcie de slovă.
Neștiind la vremea aceea tunul, vapor, avion sau
bomba cea nucleară.

De care se amintește prin amplă parafrizare.
Reale calamități și oribilă-nclăstare.
Descrierea e corectă pentru vremea actuală
Fapt ce a permis apoi tălmăcirea cea reală.
Dar nu totul e-ŋteles așa precum se cuvine.

Fiindcă mintea mărginită alege doar ce-i convine.
 Pe întreaga perioadă, două lumi în confruntare:
 De-o parte, lumea creștină pe credință rezemată.
 De-alta, lumea ateistă - anticrist, om încarnat
 Sau satana (666), simbolic numerotat.
 După multe suferințe, fiara este nimicită
 Și toți închinătorii ei de credință ateistă.
 Binele victorios - viață nouă fericită!
 Aspirație firească - lumii întregi dăruită.
 Mintea omului naivă se consideră-nțeleaptă
 Și imaginează sensuri cu-nsușire răsturnată:
 Furtuni, secete, războaie, cataclisme naturale.
 Appreciate habotnic, împlinirea epocală
 De apropiat sfârșit, în prezent, în actual
 Și-nceput de eră nouă: Împărăția Cerească
 Precum zice Apocalipsa, ca fatal deznodământ
 Fixându-l în acest timp, de-ndat să se-mplinească.
 Unii sectari - agresivi și dezaxați
 Sinuciderea socot ca mijloc de izbăvire
 Și o pun în aplicare cu-ndemnuri de mântuire.
 Susținându-și nebunia drept sentiment de iubire.
 Iată unde pot conduce preziceri nelămurite
 Abordate de creduli ca fragmente neîmplinite
 Într-o lume nebuloasă plină de oarbe credințe
 Demonstrând fără de greș ale „sinelui” carențe.
 Încă două sesizări de ordin spiritual:
 Pe tronul Dumnezeiesc este văzut „Cineva” (având în
 mână o carte)
 Cum să înțelegem asta? El e om?! (Sau doar o mână
 aparte?)
 Divinitatea redusă la „Ceva” fictiv, dual?!
 Apoi, Dumnezeu e prezentat cu defecte omenști:
 Se supără, pedepsește, având comportări lumești.
 Nu El se găsește-n toate câte sunt în Univers?
 Împotriva cui să lupte, El, Sublimul înțeles?
 Dumnezeu este Iubire manifestă-n Tot și Toate
 Asta predica Iisus, demonstrând cu fermitate!
 Și că fiecare om e-n măsură să-L cunoască

Prin trăire personală - această Realitate.

Deci „Cunoașterea de sine” ne stă-ndată la-ndemână
De-a ne-ntâlni chiar acum „Natura noastră divină”;

Atenția folosită la eliberarea minții. Și, în clipa
actuală

Integrați în Necuprins, să fim El - Sursa Reală!

La faptele Sfinților apostoli din cuprinsul Noului Testament întâlnim Apocalipsa Sfântul Ioan Teologul. Este o scriere cu caracter profetic în care este înfățișat în chip alegoric sfârșitul lumii. Dezvăluirea îmbracă haina fantasticului ce menține camuflat înțelesul, greu de sesizat și de tălmăcit de către mintea omului. Numai după consumarea evenimentelor care au avut deja loc la suprafața planetei, interpretarea prorocirii devine oarecum posibilă. Să reținem însă că acolo unde există un început, în mod fatal, va veni cândva și sfârșitul. Orice planetă, stea sau galaxie, chiar din clipa înfiripării sale materiale, are înscris și destinul inevitabil al dispariției. Despre planeta noastră, nicio îngrijorare. Ea este apreciată de către oamenii de specialitate ca fiind în plină tinerețe și are în față circa un miliard și jumătate ani de existență în bune condiții. Și asta dacă, bineînțeles, nu o va distruge chiar omul.

Să revenim însă la rațiunea unei asemenea avertizări. Atunci când Suprema înțelepciune vrea să ajute lumea în scopul evoluției sale spirituale, o face în două feluri: Sunt trimiși la reîncarnare oameni de înaltă ținută morală și spirituală (avatari) ca învățători; și prin mesaje de avertizare și îndrumare, așa cum este apreciată și această apocalipsă.

Cum s-a produs fenomenul? Sfântul Ioan este răpit în duh și atras în dimensiunea astrală. Să precizăm că numai la nivelul acestei dimensiuni entitățile își iau înfățișarea corpurilor fizice avute în existența lor terestră. Iar comunicarea dintre ele se realizează la nivel intuitiv, tradus de fiecare în limbajul memoriei respective. De asemenea mai reliefăm că acele spirite care-și duc existența la niveluri superioare, când coboară la nivel

astral, pentru ca să devină vizibile, îmbracă haina specifică a acestui mediu. Adaptarea reprezintă pentru ele concesie și sacrificiu totodată, întrucât materia astrală înseamnă povară care incomodează.

În cazul nostru, Sfântul Ioan vede prin asemănare chipul lui Iisus Cristos, care îi poruncește să scrie tot ceea ce vede și aude. Mesajul divin se adresează la un număr de șapte biserici, din diferite localități, conduse fiecare de către un episcop. Și se impută tuturor a greșeli și păcate grave cu porunca fermă de îndreptare.

În continuare, este descrisă o altă viziune privind tronul dumnezeiesc, înconjurat de 24 bătrâni și 4 heruvimi. Din tron țâșneau glasuri, fulgere și tunete prin șapte făclii de foc. Iar pe tron stătea „Cineva” și în jurul său, un curcubeu cu sclipiri de smarald și alte pietre prețioase. Acel „Cineva”, ni se spune, ținea în „Mână” o carte ce era pecetluită cu șapte peceti și pe care a oferit-o Mielului înjunghiat (Iisus Cristos). Se începe citirea, prin desfacerea pecetilor existente la fiecare filă de carte, descriindu-se „ce va să fie” - adică viitorul omenirii.

Întreaga comunicare, drept adevăruri revelate, cuprinde desfășurarea pe etape a viitorului istoric al planetei. Descrierea este profund marcată de explicații amănunțite a unor obiecte care, la vremea aceea, erau cu totul necunoscute. În viziunea respectivă amintim: armele de foc, tunul, vaporul, avionul, bomba nucleară. Tălmăcirea nu s-a putut realiza decât după împlinirea perioadelor prorocite, folosindu-se comparația. În general vorbind, interpretarea trebuie privită și acceptată ca ceva relativ, ținând seama de condiționarea tempo-spațială a celui care își asumă o asemenea traducere.

De asemenea, apocalipsa ne mai dezvăluie existența a două lumi ce se vor afla într-o crâncenă confruntare. De o parte lumea creștină, întemeiată pe credința fermă a existenței Divine, condusă de Iisus Cristos; iar pe de alta, lumea ateistă, condusă de un anticrist, al cărui nume este asociat cu cifra 666. În final, Iisus Cristos și ceata credincioșilor sunt învingători. Anticristul și soborul lui

sunt nimiciți cu desăvârșire. Urmează apoi împărăția Cerească în care viața și fericirea se contopesc drept firesc și meritat deznodământ.

* * *

Mintea omului obișnuit, fiind tot timpul dependentă de înscrisurile sale memoriale, specifice fiecărui ins în parte, apreciază și oferă soluții cu totul subiective. În acest sens, mai amintim o seamă de fenomene ale naturii ca seceta, cutremure și alte cataclisme, apreciate ca semne ale sfârșitului apropiat. Cele două războaie mondiale au fost și ele socotite ca semn al sfârșitului apropiat al lumii.

Toate aceste interpretări făcute de către așa-zișii specialiști în domeniu și difuzate apoi prin mass-media au prilejuit îngrijorare, teamă și chiar panică, determinând efecte imprevizibile în rândul unor oameni ușor manevrabili de către unii predicatori iresponsabili.

În trecutul istoric al omenirii, în mai multe rânduri, traducătorii apocalipsei au semnalat acest inevitabil sfârșit cu înscrisuri de efecte pe potriiva stărilor tensionale. Amintim în acest sens anul 1850 susținut de secta religioasă adventistă cu sediul în U.S.A., unde se bucură de o largă popularitate. Care a fost reacția în rândul populației? Unii și-au împărțit averea săracilor, alții au cheltuit tot ce aveau în chefuri și petreceri, iar alții au recurs la sinucidere.

După ce a trecut termenul fatidic fără să se întâmple ceva deosebit, secta, pentru a nu-și pierde adepții, a schimbat sensul tălmăcirii: Iisus Cristos a coborât într-adevăr și trăiește tainic printre oameni, iar împărăția amintită în apocalipsă este dimensionată la nivelul sectei respective.

În 1999 o altă sectă religioasă ce își desfășoară activitatea pe același continent, considerând că sfârșitul lumii s-a apropiat, a încurajat sinuciderea în masă a adepților, apreciind acest gest funest ca semn al mântuirii și preț al acceptării lor în Împărăția Cerească. Astfel, au fost descoperite sute de cadavre de sinucigași prin asfixiere, în marea lor majoritate tineri.

Fenomene ale naturii dezlănțuite, ca și războaie determinate de către oameni, au fost dintotdeauna și vor mai fi. Dar în ceea ce privește planeta, ea este un corp încă tânăr și nu este cazul ca oamenii să se îngrijoreze de sfârșitul existenței sale.

Să revenim la două fenomene a căror sesizare impune anumite precizări. Se spune că pe tronul dumnezeiesc era „Cineva”, având în mână o carte. Ce să înțelegem oare prin acest „Cineva”? Era cumva o figură de om sau doar o simplă mână?! Când omul se apreciază pe sine ca fiind doar un corp condus de către o minte, atunci el apreciază și Divinitatea aida corpului său. Or, această idee reduce Infinita Energie Cosmică la ceva mărginit și lipsit de semnificație. Doar când insul își descoperă propria Natură Divină prin transcendență și atemporalitate, numai atunci apreciază Sublimul Adevăr sau Divinitatea ca fiind fără dimensiune - Infinitate.

O altă eroare, atrasă și conjugată imaginativ cu cea anterioară este și aprecierea activității divine. Dumnezeu este descris ca având comportări pur lumești. Se supără, este aspru și pedepsește pe cei răi. Oare nu este El peste Tot și în toate câte există în întregul Univers? Împotriva cui să lupte? Dumnezeu este Iubire atotcuprinzătoare. Acest adevăr l-a afirmat și demonstrat prin însăși existența sa Iisus Cristos. Mai mult decât atât, El a dat asigurări că fiecare om are capacitatea ca prin propria trăire să descopere această Eternă Realitate.

Pentru confirmarea acestei revelații avem la îndemână „Cunoașterea de sine” care, „acum și aici”, ne ajută să descoperim Esența ființei noastre. Cu ajutorul Atenției lucide risipim mișcarea minții și, ca eliberați de trecut, ne integrăm în Necuprins, fiind „Una” cu El - Sursa Reală.

ASCULTAREA ȘI PRIVIREA

Simplul privit și-ascultat în mod direct

Se înscrie ca-mplinire realizată corect.

Nici trecut, nici viitor nu iau parte la-ntâlnire

Mintea absolut smerită e topită-n Nemurire.

În tăcere ființa-ntreagă absorbită-n Infinit
Dincolo de timp și spațiu, „eul” fiind anihilat.
Se-ntâlnește Nenumitul - Unica Realitate.
Care curăță, transformă firea cea denaturată.
Cu asemenea trăire pier reziduuri ancestrale
Ce ne-au adus pe Pământ spre ispășiri imorale.
Simplitatea și frecvența unor astfel de-ntâlniri
Vor determina vizibil efecte ca împliniri.
Cândva, „sinele” își pierde energiile precare
Totul se petrece simplu, prin fireasca integrare
Când de fapt suntem Iubire cu-nscrișuri desăvârșite
Și cuprindere globală - tuturor a dăruite.
Atenția folosită în oricare-mprejurare
Cu efecte pe măsură - cu-nscrișuri de-nnobilare;
Ea fiind Sacru-n acțiune prin impulsuri de Iubire
Neîncetat ne revelează ipostaza Fericire.

Practicarea corectă a „Cunoașterii de sine” de la bun început, ne solicită să învățăm în mod temeinic arta ascultării și a privirii. Ambele se realizează **într-o** absolută simplitate. Minte cu acumulările ei memoriale lipsește cu desăvârșire. Tot secretul constă în a asculta și a privi, însoțiți de flacăra Atenției lucide care risipește eventualele reacții ale minții.

Odată cu tăcerea smerită a minții, se înfăptuiește, fără nicio altă intervenție, unitatea întregii ființe. În acea clipă ființa, starea de Pură Conștiință și Iubirea atotcuprinzătoare se împletesc **într-un** Tot armonios, **unindu-ne** cu Eternitatea.

Pentru a face cât mai accesibilă înțelegerea și a simplifica aplicarea, venim și cu alte explicații complementare. Ca să putem privi și asculta în mod direct, fără nicio interferență a trecutului memorial, avem nevoie de un singur instrument: Atenția lucidă, vigilentă, spontană și dezinteresată. De fapt, Atenția este chiar Sacrul din noi în acțiunea Sa de iluminare, de risipire a reziduurilor memoriale și de transformare sfințitoare. Așadar, cu ajutorul Atenției întâmpinăm activitatea haotică a minții ce pendulează neîncetat, impulsionată de

automatisme memoriale, între trecut și viitor.

Simplitatea întâlnirii risipește instantaneu hoinăreala fără rost a minții. Iar în „golul psihologic”, ce survine în chip natural, Sacrul existent în profunzimea ființei noastre se unește cu Unica Realitate. De-acum, aflați în această ipostază, fără să intervenim în niciun fel, se concretizează purificarea adâncurilor ființei noastre. Numai în această conjunctură se elimină reziduurile ancestrale care ne-au adus la reîncarnare, pentru ispășirea unor fapte imorale săvârșite în șirul de vieți anterioare.

Practicantul serios și cinstit cu el însuși, singur va descoperi determinări vizibile, clare, drept efecte ca reale împliniri pe drumul mereu ascendent spre piscurile desăvârșirii spirituale. Frecvența unor asemenea întâlniri nedorite și neprogramate, dizolvă și elimină energiile „sinelui personal”, al cărui prizonier suntem deocamdată, fără să urmărim, desigur, acest lucru în vreun fel oarecare.

Cândva, nimeni nu o poate preciza când anume, vom întâlni fenomenul: Iluminare sau Eliberare. Apariția acestui fericit fenomen, nu se produce gradual - azi ceva, mâine mai mult etc - ci spontan. Se pare, ținând seamă de propria experiență, că acest eveniment are loc în timpul somnului. La trezire, fericitul muritor descoperă, nu fără surpriză, că funcționează cu totul diferit de cum funcționa mai înainte.

După această veritabilă operație a psihicului uman obișnuit, eliminarea energiilor fragmentare, ce ne-au ținut prizonieri în colivia „ego”-ului, se realizează în mod firesc și cu multă ușurință. Fiecare problemă prilejuită de către mișcarea perpetuă a Vieții este rezolvată pe loc, intuiția oferindu-ne soluțiile cele mai potrivite și cu înscrisuri fulgerătoare. Toate câte ni le aduce în față mișcarea Viului, fie acestea plăcute sau dureroase, sunt întâmpinate și tratate la fel. Fiecare constituind un bun prilej de transcendere din dimensiunea mărginită a „ego”-ului și contopirea cu Divinitatea. În această postură, Iubirea sudată cu Fericirea ne marchează existența din acea clipă, greu sau chiar imposibil de tradus prin cuvinte. Dar totuși

o facem pentru înțelegerea cât de cât a cititorului. Deci, numim acea clipă „Cunoaștere directă” prin trăirea nemijlocită a Adevărului Absolut.

ATAȘAMENTUL - CAPCANĂ!

Legătură sufletească intensă și de durată
De ceva sau cineva, drept capcană-apreciată;
Realmente, prizonieri celor veșnic trecătoare.
Suspiciuni și aberații descriu firea temătoare.
Ce ne-ndeamnă sau silește-n chip presant
Să căutăm în afară suport șubred, derutant?
În mod sigur, ignoranța, necunoașterea de Sine.
Căci trăind ca un fragment, nu știm ce e rău sau bine.

Copii fiind, ne-am atașat de-ale noastre jucării
Și prin repetări frecvente am rămas la fel copii.
Punând preț pe lucruri vane - exagerat prețuite:
Avere, renume, titluri, glorii - fictiv socotite.
Un alt gen de atașare de nuanță mai subtilă.
Mintea prin acumulări - apreciată abilă.
Teorii, concepte, crezuri - evaluate grandioase
Strict marchează existența cu a lor condiționare.
Tot ce-avem și câte știm nu-s ceva de condamnat.
De-am avea averea lumii și știutul însumat.
Văzându-le precum sunt: relative, trecătoare.
Ca stăpâni le folosim în raport de-mprejurare.
Când ele ne stăpânesc, lor le suntem prizonieri.
Armonia-n noi dispare: temeri, zbucium, frământări
Pururea însoțitoare, în tot locul, zi și noapte.
Prin efecte dezastruoase ne grăbesc a noastră moarte.

În final, și un exemplu din viața monahală.
Ce s-a săvârșit aici - reflex în lumea astrală;
Chilia - bogat mobilată, rugăciunea - neîncetată
Îndrăgite mult aici, duse-n lumea cealaltă.
Tot ce insul întreprinde la nivelul său mintal.
Nu depășește finitul - „sinele” său personal.
Mai mult chiar, el prin știut își arogă importanță.
Capcană egocentristă, degradantă dependență.

Prizonier practicantul și aici și după moarte.
Multă vreme-nscrisuri seci și rezultate deșarte;
Evoluția stagnează, neînțeleasă-i libertatea.
Calea spre desăvârșire - „Una” cu Integritatea.
În „Cunoașterea de sine” libertatea-i punct de sprijin
și final

„Ego”-ul spontan dispare ca ceva firesc, real
Căci Atenția-Lumină risipește tulburarea:
Gânduri, senzații, imagini ce consfințesc degradarea.
În lumea pe care o străbaterăm, întâlnim în mod
frecvent atașamentul apreciat ca iubire. Și eroarea
continuă ca durată în timp, chiar și atunci când încercările
Vieții demonstrează până la evidență că nu este nicidecum
vorba de iubire. Să încercăm descifrarea acestui simbol ca
sens și conținut. Prin atașament se înțelege o legătură
sufletească puternică și de lungă durată față de cineva sau
ceva din afara ființei noastre. Această afecțiune este
acordată fie unor persoane, viețuitoare, lucruri materiale
sau orice altceva din lumea exterioară.

Din această succintă enumerare rezultă că o astfel de
legătură se înscrie, încă din capul locului, drept capcană
care înrobește sufletul. Or, înrobirea prin însăși natura ei
ne îngrijorează și ne tulbură sufletește. Teama de a nu
pierde ceea ce am îndrăgit în mod exagerat, ne va urmări
întreaga viață.

Să încercăm investigarea fenomenului, punându-ne
fireasca întrebare: De ce oare simțim nevoia de a ne atașa
de cineva sau ceva? Ce lipsuri ne îndeamnă să căutăm
asemenea suporturi în afara ființei proprii? Fiecare impuls
de atașare este inițiat, împlinit și susținut în continuare,
din cauza ignoranței de sine. Nu ne cunoaștem „Natura
noastră reală” a cărei realizare ca structură
atotcuprinzătoare ne mulțumește în totalitate. În
„Cunoașterea” noastră directă, adică prin trăire în uniune
cu Eternitatea, nu este loc de nimic altceva.

Numai în ipostaza de fragment - limitat și egoist,
interesat doar de „eu și al meu” - vom simți nevoia
imperativă de a avea și „altceva” ca împlinire și suport.

Această fictivă nevoie naște dorința de acumulare care, întocmai ca un magnet puternic, atrage și îngrămădește tot soiul de banalități. Și cu cât avem mai mult, cu atât dorința pretinde și mai mult. Marcat de această veșnică insatisfacție, sufletul devine un adevărat abis, pe care nu-l putem îndestula niciodată.

Cultivarea atașamentului începe încă din primii ani ai copilăriei, în care un rol important revine părinților. Jucăriile sunt primele obiecte, față de care unii copii, încă de timpuriu, fac o adevărată pasiune. Am întâlnit persoane mature care încă își păstrează și adoră ursulețul, de pildă.

Odată cu înaintarea în vârstă, atașamentele **s-au** înmulțit ca număr și diversitate, înscriind o paletă cât mai variată. Averele, gloria, titluri, renumele, apreciate în mod subiectiv, sunt de obicei cele mai frecvente forme de atașare, ceea ce demonstrează că la acest capitol am rămas tot copii nemintoși.

Un alt gen de atașare, de nuanță mai subtilă, o reprezintă acumulările memoriale sub formă de teorii, crezuri ce oferă posesorului importanță psihologică cu implicații negative fatale, atât în actuala existență cât și pentru viețile ulterioare - ele fiind purtătoare de destin.

Pentru a elimina orice nedumerire, venim cu următoarea precizare: întreaga bogăție a lumii, ca și toată știința actuală a pământului nu sunt ceva de condamnat. Numai absolutizarea lor le dă caracterul de nocivitate. Când toate acestea ne stăpânesc, armonia, echilibrul din noi dispar, deoarece ele sunt întotdeauna însoțite de orgolii, temeri, frământări, zbucium sufletec. Aceste efecte cu adevărat dezastruoase ne degradează din punct de vedere moral și totodată ne grăbesc sfârșitul, adică moartea la acest nivel de existență.

Dacă însă le vedem așa cum sunt ele în realitate, ca relative și trecătoare, precum suntem și noi ca cetățeni ai acestei planete, atunci noi devenim stăpânul lor și le folosim în mod inteligent, în momentul când împrejurările ne solicită să o facem.

În continuare, vă relatez un exemplu de atașament

legat de viața monahală. În urmă cu câțiva ani, un credincios practicant al Rugăciunii Inimii, a încercat să-mi demonstreze că metoda folosită de el îl va conduce la mântuirea sufletului. Deși convingerile mele erau diferite și am comentat această practică religioasă și în alte teme, am hotărât totuși să recurg la o consultare astrală. Și, desprins de corpul fizic, iată-mă în „lumea de dincolo” cu dorința de a întâlni pe părintele Antal, ghidul cercului spiritualist, despre care amintesc în cartea: „O călăuză astrală. Ferestre spre Infinit”. În față îmi apare o altă entitate, pe al cărei chip puteam citi cu ușurință bunăvoința, bunătatea, frumusețe sufletească și Iubire.

— Eu doream să-l întâlnesc pe Antal, îi spun eu.

— Am venit eu în locul lui, îmi răspunde el, zâmbind și cu un aer complet degajat.

Apoi, fără să-i transmit altceva, mă invită să-l urmez. Ne aflăm deasupra unei localități ca întindere circa 2 km pătrați. Pe întreaga suprafață o construcție curioasă, formată din cămăruțe gen chilii legate între ele printr-un singur acoperiș. În interior, o seamă de coridoare. Înaintăm împreună pe unul din aceste coridoare. Ajunși în fața unei uși, mă invită să intru. După ce deschid ușa, am în față perspectiva unei chilii de călugăr. Icoane pe pereți, un pat acoperit cu o cergă lăptoasă, țesută din lână albă cu dungii negre. Pe un scaun stătea un bărbat scund, cu ochi albaștri. Mă îndrept spre el în grabă și încerc să-i sărut mâna. „Părinte Calinic, îi zic eu, lasă-mă să-ți sărut mâna, că așa se cuvine”. Și-a lăsat mâna în jos spunându-mi „O... Nu... „Apoi, îndată mi-a sărutat el mâna. Și fără să vreau, iată înfripirea discuției:

— Știi, părinte, că noi ne-am mai întâlnit? Te-am văzut lucrând fără de rost pe o miriște!

— Cum fără de rost!?

Replica, rostită cu oarecare iritare sau mai degrabă contrarietate, vădea că fusese impresionat de aprecierea mea. Entitatea însoțitoare, rezemată de peretele chiliei cu aceeași naturalețe și zâmbet binevoitor, i-a răspuns:

— Stai puțin, că n-a vrut să spună chiar asta!

În clipa aceea, m-am desprins fără voia mea și am venit în corp. De fapt, intuiseam totul. Nu mai era nevoie de nicio altă explicație. Acesta era și modul de educație pe care l-am primit de la Antal. Ne cerea ca singuri să aflăm răspuns la problemele de viață cu care ne confruntam.

Aceasta este de altminteri și esența „Cunoașterii de sine”.

Sfântul Calinic a părăsit pământul în urmă cu 126 ani. Odată ajuns „dincolo”, în astral, și-a continuat modul de viață de pe pământ de care a fost atașat. Ca monah, practicant al Rugăciunii inimii, și-a îndrăgit atât de mult chilia și ceea ce făcea, încât „dincolo” atașamentul, determinat de mecanicitatea minții, l-a forțat să-și imagineze chilia și să continue practicarea îndeletnicirii sale terestre. În lumea astrală el va continua să-și ducă existența până ce va înțelege că în mod greșit s-a atașat de ceva exterior și că și-a acordat importanță prin ceea ce făcea. Toată activitatea sa de monah s-a desfășurat în interiorul cochiliei „ego”-ului, făcându-l astfel prizonier al acestei metode, prin însăși natura ei, pur egoistă.

De asemenea, orice practică, fie ea oricât de promițătoare, este și rămâne activitate egocentrică, deci înlănțuitoare. Așadar, prizonieri aici și la fel vom fi și după moarte, fiindcă mintea condiționată își construiește în lumea astrală șabloanele înrobitoare și derutante în care ne-am pus nădejdea.

Ce ar trebui să facă un astfel de credincios, aici ca și „dincolo”, în dimensiunea astrală? Un lucru foarte simplu. Să conștientizeze că este prizonier al „ego”-ului. Această simplă deconspirare cu ajutorul Atenției-Lumină face ca stresanta înlănțuire să dispară fără nicio altă intervenție.

Prin urmare, eliberarea - ca punct inițial - de gânduri, imagini, dorințe, senzații, într-un cuvânt de întreaga mișcare a minții, ne ajută să realizăm integritatea ființei și uniunea cu Sublimul manifest ca Iubire sfîntitoare.

Tot în legătură cu această temă, vă redau din memorie sfatul unui bătrân monah. Iată cum a fost el

păstrat cu aproximație: „Taică, dacă te legi cumva de cărja pe care îți sprijini neputința bătrâneții, azvârle-o și pe aceea, ca atunci când vei părăsi pământul să fii liber de toate ale lui”. Am încheiat citatul. După această înțeleaptă îndrumare orice alte comentarii sunt de prisos!

BUCURIA

Sentiment de mulțumire ce cuprinde-ntreaga fire.

Bucuria-i har divin și mireasmă de Iubire.

Ființa-ntreagă copleșită de-a Ei binecuvântare.

Corp și psihic laolaltă, în stare de Integrare.

O asemenea împlinire n-are suport în lumesc.

Drept succes, dorințe, scopuri ce pe „ego”-l definesc;

În atare conjunctură, doar satisfacții firești

Legate de efemere prețuiri negustorești.

Minunata Bucurie are sursa-n Infinit

Și real o întâlnim, când ființăm desăvârșit

Odată cu transcendența, cu Divinu-n contopire

Drept ființă universală, dincolo de mărginire.

Nu-i prilej de căutare, scop sau țel determinat

Legat de vreo amintire, ce cândva ne-au delectat.

Ea apare-n chip spontan, când suntem Unicitate

Noi în Tot și Totu-n noi - Unică Realitate.

Astfel de clipe transformă om și-ntreaga omenire

Numai astfel lumea întreagă tinde spre desăvârșire.

Totul depinde de noi - fiecare ins în parte

Prin pacea interioară ce de trecut ne desparte.

Climatul de armonie obținut în mod frecvent.

Cu Atenția lucidă devenim independent.

Ea fiind laser ce destramă orice gen de tulburare.

Numai simpla Ei prezență este-n fapt realizare.

Bucuria este un sentiment de mulțumire de înaltă intensitate în care lipsește cu desăvârșire orice suport convențional. Nu există nici postura de dualitate „noi și bucuria”, deoarece acest „noi” nu-și găsește locul, totul petrecându-se în dimensiunea Infinitului. O mai putem numi și har dumnezeiesc, asociat în chip copleșitor, nemijlocit cu parfumul Iubirii.

Ea nu poate fi programată sau anticipată în vreo

formulă oarecare. Apariția Ei este spontană, în contextul integrității necondiționate a ființei, când corpul, mintea și spiritul se unesc formând un „Tot” perfect armonios. Această simplă uniune este de fapt, atrasă în Marele Tot, în care noi și Divinitatea suntem „Una”. Sentimentul „eului” sau personalitatea este inexistent. Așadar lipsa totală a mintalului o mai putem numi și stare de transcendență sau topirea desăvârșită a „ego”-ului în Imensitatea Absolutului.

În mod frecvent, Bucuria este confundată cu sentimentul de satisfacție. Or, satisfacția este totdeauna legată de un suport lumesc. Scopul, interesul și idealul sunt sursa și suportul împlinirii. Fiind asociată cu lumea celor trecătoare, ea se înscrie în chip fatal în categoria afacerilor negustorești, unde operează legea cererii și a ofertei. În schimbul efortului depus **într-un** anumit timp și pe anumită distanță sperăm că la capătul tunelului să întâlnim succesul imaginat, odată cu satisfacția oferită de realizare. Această categorie de înfăptuiri amplifică și întărește dominația „sinelui personal”, îndepărtându-ne și mai mult de „Adevărata noastră natură” - divină în esență și manifestări.

Să revenim la tema noastră și să o abordăm **dintr-un** alt unghi și altă perspectivă. După cum arătam mai sus, Bucuria se manifestă spontan, când intelectul își întrerupe orice fel de activitate. Să lărgim deci câmpul explicației pentru a înțelege corecta aplicație a „Cunoașterii de sine”.

Pe plan fizic, nu facem nimic la întâmplare. De fiecare dată se pornește **dintr-un** centru bine conturat, în care distingem scopul sau interesul urmărit și mijloacele folosite ce ne vor dirija activitatea până la împlinirea dinainte proiectată. Iar ca mijloace folosim dorința și efortul susținute de voință, ca factor al realizării.

Toate operațiile, de la punctul de pornire și până la finalizare, se realizează în dimensiunea mărginită a psihicului uman. Iar finalizarea - ca rezultat - așa cum am menționat anterior, ne oferă satisfacția de moment care dispare, se risipește în clipa următoare. Astfel se derulează

existența de zi cu zi a efemerului. Implicațiile sunt bine cunoscute. Oglinda lumii ne stă în față și ne invită pe fiecare să o privim. Atât numai! Simplitatea întâlnirii, fără să facem ceva, ne transformă în pionieri, în fondatori ai unei alte lumi în care buna înțelegere și Iubirea constituie factori de transformare ai întregii comunități.

Pornind deci de la activitatea obișnuită a minții, care operează în domeniul mărginit al lumii fizice, am ajuns la acel punct crucial în care doar conștientizăm ceea ce se întâmplă pe acest plan. Atât și nimic altceva! Ei bine, în acea clipă de tăcere absolută, folosind doar observarea atentă, lucidă și atotcuprinzătoare și fără să urmărim ceva pentru clipa următoare, am realizat starea de Pură Conștiință.

Astfel de clipe transformă pe practicant, oferindu-i desăvârșirea spirituală, și, prin el, întreaga omenire. Totul depinde de noi, de fiecare ins în parte. Nu ne lipsește nimic pentru a duce la bun sfârșit această grandioasă operă de îndumnezeire a activității umane, în permanentă confruntare cu mișcarea Viului, ca eternă prospețime și noutate de la o clipă la alta.

CARUSELUL PĂRERILOR

Câte „ego”-uri în lume, tot atâtea și păreri.

Fiecare fiind măsura propriei aprecieri;

Interesul personal este piatra de-ncercare.

Urmărit în mod frecvent, cu fiecare mișcare.

Când nu-i chip de-a fi atins, la nivel desăvârșit.

Recurge la compromisuri, dar tot spre el ațintit;

Iar formula de consens, ca o mască folosită

„Sinelui” să-i dea o șansă, spre părerea mult râvnită

Când „ego”-urile tac, fiindcă-și văd meschinăria.

Modul pieziș de relații - cu șiretlicul, mândria.

Apare spontan Iubirea cu soluția loială

Sacrul impunându-și legea - în conjunctură reală.

Așadar, tăcerea-i cheia - pacea binefăcătoare.

Ea oferă armonia și trăirea sfințitoare;

Toate se concretizează cu Atenția globală

Care, practic, dezagregă agitația mintală.

Gând, imagine, dorință ce survin ca tulburare
Sunt spontan iluminate - fiecare cum apare;
Simpla lor întâmpinare le dizolvă-n chip total
Iar în „golul” ce s-așterne devenim om integral.
Astfel aflăm Adevărul relevant prin contopire.
Și toți îl vedem la fel printr-o unică simțire;
În această viziune suntem ființe creatoare
„Una” cu Eternitatea, pe clipe înnoitoare.

Părerea sau opinia este un punct de vedere intelectual declarat față de un eveniment sau o situație oarecare legată de scurgerea Vieții cotidiene. Natura părerii este deci subiectivă, ea fiind în strictă corelație cu starea de condiționare psihologică a persoanei respective.

Așadar, la temelia opiniei se află în toate împrejurările „ego”-ul sau „sinele personal”, el fiind de fiecare dată măsura propriei aprecieri. Întotdeauna când înțelesul nostru este pus în balanța evaluărilor, el va înclina în mod automat spre centrul nostru de greutate.

În eventualitatea că intervenția noastră nu-și atinge momentan interesul ce ne domină până la sclavie, recurgem la compromisuri, fără să dăm totuși uitării țelul spre care tindem neîncetat și în toate împrejurările. În acest caz, acceptăm consensul sau acordul cu celălalt sau ceilalți.

De fapt, în această alternativă, recurgem la o mască derutantă, pe care ne-o ajustăm cât mai bine pe față, pentru a da o cât mai bună impresie partenerilor. O asemenea stratagemă, nici raritate și nici fenomen greu de înțeles. După cum bine știți și din propria experiență, oamenii își petrec marea majoritate a timpului sub diverse măști, cu scopul de a-și ascunde urâciunea interioară. Să ne amintim însă că orice tentativă de a înșela pe alții începe cu degradarea morală a propriei ființe.

Să revenim însă la tema propusă, adică la avalanșa de păreri, analize, dorințe și frici, anticipări și regrete. Aflați în această înfundătură, determinată de curgerea fără oprire a timpului, vom recurge la „Cunoașterea de sine”. Și împreună să vedem ce anume ar fi de făcut sau,

dimpotrivă, de a nu face ceva anume - dacă, bineînțeles, vă interesează un alt mod de viață strict legat de propria evoluție spirituală.

Dacă ne dăm seama de întreaga meschinărie a „ego”-ului nostru, determinată de acest mod pieziș de relații, bazat pe șiretlicuri, vanitate și fariseism, atunci, această ficțiune își încetează instantaneu activitatea. Iar în „golul psihologic”, astfel instalat, apare Iubirea care ne îndeamnă prin impulsuri intuitive să fim perfect cinstiți. Deschiderea inimii și a sufletului față de ceilalți semeni va găsi cea mai corectă soluție în fața fenomenului de Viață respectiv.

Nu putem încheia fără să insistăm asupra realizării obiective a armoniei interioare, a cărei fericită prezență ne deschide orizonturi infinite, spre alte dimensiuni decât cele cunoscute de către obișnuitul cotidian.

Prin urmare, tăcerea minții sau pacea sufletului obținută fără efort este cheia de boltă ce ne deschide poarta Infinitului, de unde se revarsă toate binefacerile menite să ne sfințească întregul comportament la întâlnirea cu mișcarea imuabilă a Existenței. Iar Atenția lucidă, vigilentă și atotcuprinzătoare este unicul instrument de care avem nevoie la întâlnirea cu agitația minții. Ea se declanșează spontan, la apariția oricărui gând, imagine, dorință, teamă etc. Simpla întâlnire cu toate aceste mișcări haotice, face ca ele să dispară, tot așa cum o rază de lumină împrăstie întunericul doar prin simpla ei prezență.

„Golul psihologic” (sau tăcerea necondiționată a gândirii), astfel realizat, ne oferă integritatea ființei, concomitent cu uniunea noastră cu Marele Necuprins. În această fericită ipostază, obținută prin trăire directă de către fiecare ins în parte, realizăm fenomenul întâlnirii cu adevărul Absolut și nu putem avea decât o unică viziune a lucrurilor. Unicitatea vederii, trăirea, înțelegerea și acțiunea - perfect asemănătoare - ne transformă în ființe creatoare, în nemijlocită colaborare cu Eternitatea manifestă pe clipe în desfășurare.

Numai în acest climat de perfectă colaborare, fapte

întrupate și Divinitate, se realizează o altă lume - un adevărat paradis în care Iubirea, Frumusețea, Bunătatea și Fericirea nu sunt doar simple simboluri de exprimare, ci împliniri concrete, veritabile, adânc trăitoare pentru fiecare cetățean al acestei planete.

CÂRTIREA

Ferm impuls de-mpotrivire

La a Vieții întâlnire

Plăcutul și neplăcutul - prilejuri de afirmare

Totdeauna cârtitorul își demasc-a lui grandoare.

Mulțumit nu-i niciodată.

Fiind structură fragmentară.

Care vede și socoate prin impulsuri neîncetate

După îngusta însemnătate.

Dacă fragmentul dispare în cuprindere globală

Ființa-om se întregește, devenind universală.

Și cu Viața-n contopire, fără nicio îngrădire

Fără efort, siluire se manifestă Iubire.

În această ipostază înțelegem tot ce-apare

Toate absolut uitate în a noastră îndreptare.

Înțelegând rostul Vieții, niciun fel de contradicții.

Toate primite cum vin - fără pic de obiecții.

Iată frate cititor, cum prin vers se revelează

Altă stare aberantă ce pe om îl degradează;

Vindecarea este simplă, depinde de fiecare.

Atenția folosită la fireasca integrare.

Funcționând ca om complet, în „acum și-aici” prezent

Ca structură-atemporală - de trecut independent

Orice problemă de viață este, pe loc, rezolvată

Fără efortări, siluire - drept plinire înțeleaptă.

Cârtirea sau cârteala este un sentiment de nemulțumire concretizat prin impulsuri psihosomatice ca murmur, plângere, protest sau critică. Viața - în perpetua Ei mobilitate, noutate și surpriză de la o clipă la alta - ne aduce în față lucruri și întâmplări amestecate. Unele ne procură plăcere și le îndrăgim, dorind repetarea lor, altele, dimpotrivă, ne displac. La acestea din urmă opunem rezistență sau, pur și simplu, le evităm efectele, fie prin

sublimare, fie fugind din fața lor.

După această succintă enumerare, nu este greu să descoperim prin noi înșine, fără să ne spună altcineva, că ne aflăm în prezența tiranului, aflat în cuprinsul acumulărilor memoriale, adică a „ego”-ului, obsedat de ceea ce îi procură satisfacții, opunându-se de fiecare dată la tot ceea ce nu-i convine.

Atitudinea de cârtire îl demască și-l caracterizează în afara oricăror îndoieli. Masa de acumulări memoriale este sursa de inspirație, ca și capital de evaluare, prin care se întâmpină mișcarea neîncetată a Viului. Importanța psihologică ce și-o adjudecă pe fondul diferitelor posesiuni îi programează și atitudinea în relațiile sale cu mediul, semenii, existența în general.

Funcționând la nivel de fragment condiționat tempo-spațial, nu vom putea cunoaște în nicio împrejurare ce este armonia, echilibrul, pacea interioară - veritabil elixir pentru sănătatea noastră fizică și punct crucial în evoluția noastră spirituală.

Ce ar trebui oai să facem sau să nu facem pentru a scăpa de această adevărată pacoste sau „sine personal”? Întrucât el este creația minții, cu ajutorul acestei minți îl putem demola sau desființa? Fiecare tentativă a intelectului de înnobilare: a acestei structuri haotice este și rămâne o simplă himeră.

Un „sine” sau „ego” obligat să tacă sau să se schimbe, de către o altă parte a minții, nu creează decât stări tensionale, adică o și mai mare degradare. Așadar, mintea nu-și poate aduce sieși transformări radicale, ci numai mici schimbări, cu totul superficiale.

Această practică imaginativă și inefficientă a fost și este încă folosită pe întreaga suprafață a planetei. Religiiile sfătuiesc și îndeamnă credincioșii să-și pună speranța într-o divinitate aflată în exteriorul ființei lor. Metodele, practicile și sistemele educațional-morale, prin diferitele lor aspecte, întrebunțează o parte a mintalului împotriva celeilalte părți, cu pretenția absurdă de perfecționare globală. Însă rezultatele sunt destul de grăitoare prin ele

însele, demonstrând până la evidență că mintea (intelectul) nu-și poate aduce ei însăși transformări radicale de înnobilare, ci numai schimbări de suprafață derutante, înșelătoare.

În procesul de „Cunoaștere directă”, adică prin trăire efectivă a ceea ce descoperim, mintea, văzându-și neputința ca activitate fragmentară, se smerește și tace. Odată cu tăcerea, ființa în totalitatea ei devine un întreg funcțional, în perfectă uniune cu mișcarea Vieții. În această ipostază apare Iubirea atotcuprinzătoare. Simpla Ei prezență operează transformări radicale, prin dizolvarea energiilor purtătoare de destin care, de fapt, ne-au adus la reîncarnare.

De-acum, funcționând ca un întreg atent, vigilent și lucid, în uniune cu mișcarea Existenței, nu se mai creează niciun fel de conflicte, contradicții sau stări tensionale. Orice problemă de viață este instantaneu rezolvată în mod inteligent pe suportul Iubirii sfînțitoare. În această fericită postură, fenomenul cârtire ca protest, critică sau nemulțumire este exclus cu desăvârșire.

CE ESTE VIAȚA?

O făclie care arde prin combustie internă

N-are început, nici sfârșit - deci, Existență Eternă.

În noi toți și-n fiecare manifestă ca Iubire

Viața Viului prin Sine este-n fapt Dumnezeuire.

Înțelegem toate astea drept trăire laolaltă

Dincolo de timp și spațiu ca ființare integrată?

Sau coborând pe Pământ suntem, practic, izolați

Prin ce știm și ce avem - veritabili posedați?

Cuprinsă-ntr-un corp carnal, nicidecum nu-i alterată

Ea-i constantă Fericire prin trăire adevărată.

Și-i un permanent îndemn spre frumos și bucurie

Orice gen de-alcătuire să ființeze-n armonie.

Să ne străduim s-aflăm ce-i Viața sfînțitoare.

Corp și psihic laolaltă, ca o unică mișcare.

Trecutul și viitorul sunt vădită ficțiune.

Doar trăirea în prezent dă-nțeles prin acțiune.

În a fi Conștiință Pură stă secretul Viețuire

Și-a scăpa de ce-i lumesc prin proprie depășire.
Atenția folosită la-ntreaga capacitate
Ea ne-ajută să aflăm starea de Divinitate.
Tot ce aflăm ne obligă să punem și-n aplicare.
Suferința va fi mare cu a noastră delăsare
Când vom părăsi pământul prin așa pretinsă moarte.
În ipostaza astrală - toate reconsiderate.
Judecătorul din noi, „Scânteia Pură Divină”.
Ne va arăta ce știm și lenea noastră - drept vină.
Cu vădita Revelare, noi ne-alegem ispășirea.
Suferința fiind moneda ce aduce izbăvirea.

Un izvor de Energie Cosmică, Universală a cărei Sursă este Veșnicia. Viața nu are început și nu va avea nici sfârșit. Nu a fost creată de nimeni. A existat dintotdeauna. Ea se găsește în toate câte există - văzute și nevăzute - din Imensul Necuprins. O mai putem asocia și cu imaginea unei Imense Făclii cu proprie combustie ce o alimentează. Acest Izvor al Viului îl mai putem cuprinde și în simbolul Divinitate. Această inestimabilă Energie se găsește și în noi, în fiecare faptură umană și Ea se manifestă ca Iubire cu însușiri sfințitoare.

Toate simbolurile folosite pentru a explica titlul temei le-am asociat cu integritatea propriei ființe, adică prin trăire directă cu ceea ce ele, cuvintele, încearcă doar să exprime Realitatea inexprimabilă.

Această Energie vitală cuprinsă **într-un** corp omenesc își păstrează nealterate toate însușirile Perfecțiunii Absolute. Și prin îndemnuri benefic - transformatoare Ea ne ajută să realizăm armonia interioară din care izvorăsc: Bunătatea, Frumusețea și Iubirea creatoare.

Viața Viului din noi ne ajută de asemenea, să deconspirăm activitatea haotică a „ego”-ului înrobitor, posedant și veșnic nemulțumit de ceea ce ne oferă Existența prin mobilitatea Ei naturală.

Explicațiile, enumerate mai sus, pot fi rostite de către o simplă minte știutoare - bazată doar pe acumulări memoriale, obsedant repetitive - care amplifică în acest fel

autoritatea „ego”-ului. „Cunoașterea de sine”, corect aplicată, demască acele energii viclene care-l derutează pe știutor, menținându-l prizonier între zidurile capcanei care-i limitează desfășurarea vieții.

Un practicant cinstit cu el însuși poate descoperi cu multă ușurință dacă este sau nu este prizonier a ceea ce posedă ca informații, cunoștințe, experiențe, posesiuni de bunuri materiale etc. Simpla conștientizare, cu ajutorul Atenției-Lumină, face ca suportul memorial să dispară instantaneu, el fiind format din simple imagini, în prezent ficțiuni fără valoare.

Odată cu apariția acestui șubred suport, se instalează starea de Pură Conștiință, în care, ca Unitate completă - corp, psihic și spirit -, ne contopim în Sublimul Necuprins. Concomitent cu transcendența din lumea finită în Infinitate, „sinele personal” dispare cu desăvârșire. Iar în simpla ipostază, de „a fi” descoperim, prin noi înșine, secretul Viețuirii sau Divinitatea Creatoare.

După ce am aflat toate acestea, revelarea ne obligă să punem în aplicare „Cunoașterea” pe clipe de Existență. Delăsarea, comoditatea îndrăgită în această viață ne va costa - la trecerea „dincolo”, după zisa-moarte - multe regrete și suferință.

Aflați în dimensiunea astrală, judecătorul din interiorul nostru, Scânteia divină, ne va scoate în față: pe de o parte, revelația la care am avut acces cu ajutorul Ei, și pe de alta ceea ce nu am făcut fie din neglijență, fie din lene, drept vină. Pedepsa singuri noi ne-o alegem. Iar ispășirea va dura atâta timp cât ne vom da seama de erorile săvârșite, urmată de obligația fermă de a nu mai greși pe viitor. „Natura noastră divină” ne vrea perfecți și fericiți. Și suferința „eului personal” este singura monedă de plată a greșelilor, ca și prilej de trezire la Realitate.

CERȘETORIA

Interes, cerșetorie - veșnice preocupări

De „ego” încătușat de-ale lumii căutări.

Niciodată mulțumit de ce are, ce posedă.

Ipostaza-i fără seamăn și confuză și absurdă.

Un sărac, handicapat cerșesc din nevoi acute
Din strictă necesitate, pentru a lor existență
Ca-mplinire de destin - nevoițe înnăscute
Legea Cauzalității - o immanentă prezență.
Dacă-n lumea efemeră aflăm o justificare.
De ce-n plan spiritual o astfel de comportare!?
De ce rugăciuni aprinse pentru diverse-mpliniri?
Oare Divinul nu știe ale noastre-îndreptări?
El cunoaște necesarul și ni-l dă cu prisosință.
Împlinind în mod constant orice fel de nevoie;
Orice dorință-mplinită, cândva trebuie achitată
Ca firească datorie, plus dobândă-adăugată.
În „Cunoașterea de sine” e rușine să cerșim.
Plăcutul și neplăcutul - luate așa precum vin.
Și ne bucurăm de toate, dându-le însemnătate
Drept supremă împlinire - cu Sacra Seninătate.

Ce este cerșetoria? O acțiune de strângere de bunuri materiale, ca pomană, necesare existenței pe plan fizic. Un handicapat, de pildă, lipsit de capacitatea de a-și procura singur strictul necesar vieții, apelează la bunăvoință și la mila publică. În această categorie cuprindem și pe săracii de pe întreaga suprafață a globului pământesc care, din diferite cauze legate de climă, sol sau calamități ale naturii, se găsesc **într-un** mare impas alimentar ce le periclitează viața.

În ambele categorii ne întâlnim cu Legea Cauzalității ce operează la nivelul Universului fizic. Nu degeaba handicapatul este așa cum este și nici săracul ajuns la ananghie **într-un** anumit moment din viața lui. În lumea pe care o străbatem, ca făpturi întrupate **într-un** înveliș carnal, ceea ce întâmpinăm nu este un simplu joc al întâmplărilor, al bunului hazard. Noi, toți pământenii, în fiecare clipă din Viața pe care o străbatem, trăim ca ispășire sau revers, efecte naturale, firești ale unor cauze determinate de noi, fie în actuala existență, fie în șirul de vieți anterioare. Însușirile și intensitatea acestor efecte vor fi întotdeauna în strictă dependență de cauzele ce le generează. Așadar, satisfacțiile de care ne bucurăm și

neplăcerile cu care ne confruntăm sunt rodul legitim al faptelor noastre anterioare.

Din ambele categorii de efecte nu avem decât de învățat, pe drumul mereu ascendent spre piscurile desăvârșirii noastre spirituale. Adevăratul sens al existenței de făpturi duale (corp și spirit) este acela de a învăța să ne descoperim cele două naturi ale ființei noastre: natura spirituală nemuritoare și învelișul efemer, condus de o minte înșelătoare, relativă, trecătoare, ce se schimbă de la o încarnare la alta.

Să revenim însă la tema noastră reconsiderată din altă viziune. Dacă în lumea nepermanenței, cerșetoria își găsește o reală justificare, de ce oare în preocupările noastre spirituale întâlnim pomanagiul? De ce înălțăm rugăciuni fierbinți și cât mai dese pentru tot felul de dorințe, aspirații, împliniri?! Vă îndoiți cumva că Divinitatea nu ne cunoaște necesitățile, ca și cele ce ne sunt în drept să le primim?!

Atâta vreme cât vom funcționa la nivel de intelect, ne vom comporta de fiecare dată ca veritabili handicapați psihici în fața unei Vieți neînțelese. Căci cum am putea înțelege cu mintea noastră bătrână, condiționată de trecut deci, veche - sprijinită pe imagini moarte - misterul Vieții în eterna Sa mișcare și noutate de la o clipă la alta!? Cu această minte, creație tempo-spațială, selectând acumulările trecutului, vom dori tot ceea ce ne-a produs cândva satisfacții și vom evita sau fugi de neplăcut.

O dorință împlinită naște la rândul ei alte și alte dorințe, fiecare dintre ele înzestrată cu propria energie, determinată de noi în funcție de intensitatea plăcerii la care aspirăm. Or, toate acestea se înscriu ca reale datorii care, mai devreme sau mai târziu, trebuie achitate, plus dobânda aferentă timpului înregistrat de la îndatorire la achitare.

În practicarea „Cunoașterii de sine” este o mare rușine să cerșim. Înțelegerea oferită de „Cunoaștere” ne îndeamnă și ne ajută efectiv să întâmpinăm tot ceea ce ne aduce Viața - plăcute sau dureroase - în deplină

acceptare. Așadar, ne vom bucura de toate dându-le însemnătatea ce li se cuvine, ca împliniri inevitabile. Seninătatea psihosomatică în fața celor mai dure încercări ale Vieții este semnul suprem al înțelegerii și iubirii.

CONFLICTUL DINTRE GENERAȚII

Cine-l naște și-ntreține un asemenea conflict.

Generații între ele, privind Viața-n mod distinct?

Nu cumva este „ego”-ul construit imaginar.

Ce-și arogă importanță de-a fi lumii îndreptar?

Practic, asta se întâmplă, cei maturi vor să domine

Folosindu-și știința-ngustă - socotită-înțelepciune;

Și-asta mereu se repetă - succesiune constantă

Fiecare-mbătrânind cu aceeași rezultantă.

Succesiunea se rupe prin a noastră depășire.

Când „ego”-ul se topește în focarul de Iubire;

Revoluția internă absolut esențială.

De-a afla ce-i Armonia și Viața integrală!

Atenția vigilentă și atotcuprinzătoare.

Singura modalitate de ființare creatoare;

Desprinși total de trecut, ne-ncadrăm în actual

Și cuprindem prin trăire ce-i constant Viu și Real.

Cu astfel de trăitori, Viața-i nouă, armonioasă.

Fără certuri, contradicții - Unicitatea înțeleasă;

Tinerii, ca și maturii pot prin ei să o împlinească.

Vremurile o impun, evoluția-i firească.

Ce înțelegem prin conflict? O stare de dezacord, ceartă, discuție violentă, contradicție de neîmpăcat între părți. Dar cine oare inițiază, întreține și permanentizează astfel de conflict? Răspunsul nu este anevoios de aflat. Cu acest învinuit ne întâlnim mereu, atât în stare de veghe, cât și în timpul somnului cu vise. El este fictiva noastră personalitate ce se sprijină pe importanța psihologică pe care singurși-o atribuie.

Întrucât în tema de față nu este vorba de un caz individual, ci de două generații, să încercăm descifrarea conflictului sub aspectul său global. Așadar, avem pe de o parte generația formată din oameni cu o minte aglomerată de cunoștințe și experiențe de viață, care funcționează în

tiparele convenționale, impuse de activitatea respectivă; iar pe de altă parte, noua generație în formare, dominată în bună măsură de către imperiul senzațiilor, moștenite de la natura animală a omului și un simț al libertății care adesea depășește normalul.

Generația matură, funcționând la nivel de minte condiționată tempo-spațial, își apreciază automatismele intelectuale drept înțelepciune. Și fiecare ins în parte, fiind convins că modul său de viață este cel bun, încearcă să-l impună celor tineri, fie în calitate de părinte, educator sau îndrumător spiritual. Or, întreaga disciplină nu este altceva decât un formalism sec, imaginar, lipsit de suport real, de adevăr, Inteligență și Iubire.

De fapt, educatori oferă și ei ceea ce au primit de la generația anterioară. Și această succesiune informațională, imitativă își are izvorul în trecutul foarte îndepărtat al istoriei omenirii. Fiecare generație matură și-a transmis modul defectuos de abordare a Vieții tinerelor vlăstare. Deși fiecare generație s-a opus inițial celor mai în vârstă, odată cu trecerea timpului și înaintarea lor spre maturitate - neînțelegând nici ei sensul real al Vieții și nici prospețimea ce o caracterizează - a trebuit, în final, să accepte tiparele convenționale, socotindu-le inerente existenței.

Același parcurs îl va urma și generația tânără din prezent. Odată cu înaintarea în vârstă, însoțită de povara grijilor și greutăților asociate cu viața de familie, nevoile de adaptare, imitația, conformarea, și, cu timpul, obișnuința vor perpetua modul deficitar al întâmpinării Vieții.

În ce constă lipsa de înțelegere care generează stări conflictuale ce pot degenera până la nivel de ură? La temelia oricărei neînțelegeri se află modul defectuos de funcționare din punct de vedere etic, moral al fiecărui ins în parte. Gândul, exprimarea și acțiunea este piatra de încercare a bunei funcționări. Necorelarea perfectă a celor trei atitudini demonstrează în chip evident lipsa de onestitate.

Un alt test tot atât de lămuritor ce exclude orice gen de ambiguitate sau dubii îl oferă interesul persoanei, proiectat și urmărit cu insistență. O minte egoistă, dominată de propriul interes până la stadiu de înrobire, este o minte opacă, oarbă și surdă, incapabilă să sesizeze îndemnul sfințitor al Viului, în eterna Lui mișcare.

Ce ar putea să învețe un tânăr de la un educator care îl sfătuiește să fie cinstit, bun, generos, iertător și să-și iubească chiar și dușmanii, în timp ce comportarea acestuia este cu totul diferită?

Din enumerarea succintă a câtorva aspecte legate de existența cotidiană, ne dăm seama că oamenii funcționează ca fragmente, prin natura lor egoistă. Fiecare ins, fiind preocupat numai de sine ca scop și interes, trăiește ca un izolat, incapabil să cunoască prin trăire relația interumană asociată cu înțelegerea, bunătatea, generozitatea și iubirea. Prizonier în propria cochilie, pe care singur și-a construit-o, el va fi în conflict permanent cu ceilalți semeni care, la rândul lor, își duc aceeași existență de prizonierat.

Pentru schimbarea radicală a acestui om se impune o revoluție radicală în structura sa psihologică. Vremurile o cer cu insistență! De prea mult timp, omul zis-rațional rătăcește pe coclaurile tempo-spațiale ce-l țin încătușat spre nefericirea sa și a întregii planete, pe care neîncetat o degradează prin acțiunile sale iraționale.

Redresarea nu poate veni decât prin „Cunoașterea de sine”. Iar Atenția vigilentă, spontană și atotcuprinzătoare este singura modalitate de a trăi în uniune cu Viața, într-o perfectă armonie cu toate câte ne sunt aduse în față, prin eterna Sa mobilitate. Numai în uniune cu „actualul” se realizează dispariția „ego”-ului și transcendența din lumea trecătoare în dimensiunea Infinitului.

În această ipostază dispar cu desăvârșire orice prilejuri de contradicții, conflicte sau stări tensionale. Trăind la acest nivel, atât maturii cât și tinerii vor descoperi prin ei înșiși propria „Natură divină”, comună tuturor a, ca iubire cu înscrisuri de sfințenie și progres spiritual.

CONVERTIREA

Părăsim un crez bătrân și ne-nsușim altul nou.
Totul petrecut în timp, în circumferința „eu”;
De fapt schimbăm un stăpân de mai mică-nsemnătate
Și la altul ne-angajăm, jurându-i fidelitate.
Convertirea are loc printr-un intermediar.
Un propagandist notoriu, cu puteri convingătoare.
Iar în cazuri izolate, printr-un fenomen bizar:
Viziuni, clar-audiții cu-ndemnuri revelatoare.
În cele mai multe cazuri, e o suferință-n joc.
Convertitul prins în Viață de-anumită ispășire.
Stăpânit de neștiință, își blestem-al său noroc;
În fapt, un climat nevolnic, fondat pe dezamăgire.
În această conjunctură de „ego” în disperare.
Se ivește pe potrivă, al omului salvator.
Tulburarea-interesul, ambele sunt solidare
Și prin calcul - motivare, vin de-ndată-n ajutor.
Unii susțin cu tărie c-ar fi mâna cea divină
Ce ajută individul a se depăși pe sine;
Dar, mișcarea-n întregime e-n a „eului” grădină.
Îndrumătoru-i gândirea prin știut ce-i rău și bine.
Schimbând o credință cu-alta, tot un rob în limitare.
Imposibil să-nțeleagă Mărețiile Divine.
Orice operă Divină transcende-a lumii hotare.
Și-ți oferă Infinitul, prin El, Sacra acțiune.
Numai prin Eternitate aflăm calea adevărată.
Unde întâlnim Iubirea, ce transformă lumea toată;
În astfel de ipostază crezurile-s amăgire.
Convertirea cea reală depășește scop-gândire.

Convertirea îmbracă două aspecte. Adoptarea de către noi înșine a unui crez de natură religioasă, în urma studierii unei anumite literaturi, din domeniul respectiv. O putem categorisi ca autoconvertire. Celălalt aspect este convertirea determinată de altă persoană prin puterea acesteia de convingere.

În mod frecvent întâlnim acest fenomen al convertirii la toate religiile, ca și la sectele ce provin din ele, aflate în continuă proliferare. Preotul misionar sau predicatorul,

fiecare în parte, își împlinește sarcina de convertire ca obligație și acceptare potrivit convenției respective.

Întreaga operație de convertire se înregistrează în interiorul circumferinței „sinelui personal”. În fapt, se schimbă un crez, apreciat ca fiind de mai mică însemnătate, cu altul de la care sperăm să obținem un mai mare avantaj, căruia îi jurăm fidelitate.

Pentru o mai bună înțelegere, venim doar cu două exemple: în perioada de oprimare comunistă, un evreu în timpul detenției, venind în contact cu o seamă de creștini, își părăsește propria religie și se creștinează. Și celălalt caz: un creștin, în urma studierii religiei budiste, își părăsește credința, îmbrățișând budismul.

Pe lângă predicatorul cu puterea lui de convingere de care am amintit anterior, mai există și o seamă de fenomene ale naturii, catalogate drept minuni divine, ce determină convertirea la un crez sau altul. În această categorie amintim marea masă a disperaților care, neînțelegând încercările dure ale Vieții, își blestemă propriul destin sau chiar Divinitatea.

O bună parte dintre aceștia își pun întreaga nădejde **într-un** guru, maestru sau învățător și devin adepții unei metode sau practici, care nu oferă altceva decât promisiuni atrăgătoare, exagerate, cu totul iluzorii. Lipsa de onestitate a unora și ignoranța celorlalți, nu face altceva decât să degradeze moral și spiritual în ambele sensuri. Aici amintim diferitele practici yoga și alte asemenea discipline, întemeiate pe voință, efort și idealizare. Toate aceste practici, fiind cuprinse în domeniul mărginit al activității fictivului „ego”, nu fac altceva decât să-i confere o și mai mare autoritate acestuia, cu toate neajunsurile ce-l însoțesc.

Îndrumătorul spiritual care pretinde adepților săi că-i poate conduce spre Mărețiile Divine și la eliberarea din cătușele „sinelui” este și rămâne fie un ignorant, fie un impostor. În ambele cazuri, el își îngreunează propriul destin și, cândva, va trebui să plătească atât pentru predica mincinoasă, cât și pentru greșelile săvârșite de

către adepții săi pe baza îndrumărilor eronate.

În sfârșit, să mai reținem că orice convertire de la un crez la oricare altul, ca și orice practică sau metodă, fie ele cât de promițătoare, sunt inițiate și întreținute prin voință, efort și imaginație, însușiri ce nu pot depăși dimensiunea finitului, adică lumea mărginită a conștiinței de suprafață.

Practicarea în continuare a acestora creează obișnuințele care se înregistrează în mintea astrală și ne mecanizează comportamentul, atât aici, cât și „dincolo”, după desprinderea de corpul fizic prin zisa moarte. Așadar, progresul nostru spiritual va fi întârziat. Și, în funcție de obișnuința și de rutina ce ne-au condiționat în actuala existență, vom continua să trăim la fel și „dincolo”, o bună perioadă de timp.

Dacă v-ați convins că propria credință sau metodă nu v-a dus dincolo de imperiul mărginit al „ego”-ului, încercați și această simplă întâlnire cu dumneavoastră înșivă, pe clipe în desfășurare. Cu ajutorul Atenției lucide, spontane și dezinteresate, luăm contact direct cu mișcarea minții ca gând, imagine, dorință, sentiment. Simpla întâlnire face ca aceste apariții să dispară instantaneu. În „vidul psihologic”, astfel creat, întâlnim Eternitatea care, practic, ne absoarbe, unindu-ne cu Iubirea, ce curăță toate impuritățile purtătoare de destin. Aceasta este veritabila convertire ce ne unește cu Divinitatea, fără să intervenim în niciun fel cu ajutorul minții noastre.

CREZUL POLITIC

Un crez, prin natura lui, de principii sau concepte.

Ca un tot concretizat - cu înscrisuri de efecte.

Care domină făptura printr-un sever mecanism.

Așadar, orice-acțiune e-nscrisă drept conformism.

Întreaga manifestare, egoistă ca mișcare

Interese intră-n joc, meschine și-nșelătoare;

Mereu gloria vizată ca-mplinire ideală

Sau averea, îmbogățirea, câștigarea neloială.

Un astfel de om politic, dominat de-al său „ego”.

Greșește în două feluri prin comportamentul său:

Mai întâi e degradarea ființei sale ca persoană.

Atât fizic și moral - drept însumare globală.
Grijuliu ascuns sub măști, în continuă schimbare.
Temeri, zbucium, viclenii îi mențin falsa grandoare;
Fericit, ca om întreg, nu poate fi niciodată
Nici în lumea actuală, nici pe lumea cealaltă.
El, de asemenea, greșește prin exemplul vieții sale
Fiind un focar de vibrații negative, imorale;
Buna-credință dispare - conlucrarea compromisă.
Orice relație piere, fiind din temelii distrusă.

* * *

Lumea ca diversitate trebuie totuși condusă.
Pe plan intern și extern, prin îndrumare precisă.
Privind binele cetății - ca interes general.
Oare poate fi-implinit? Sau e doar un ideal?
Fantezie susținută de un autor smintit!
Împreună să vedem Adevărul Neclintit.
Accesibil tuturor a ca ființare absolută
Când insul desprins de „sine” e făptură Infinită.
Un astfel de trăitor consacrat ca om politic
E cinstit, deci perfect sincer și golit de fondul psihic.
Vede binele comun, pe care-l desăvârșește
Având drept suport Iubirea, ce pe dușmani cucerește.
Este greu... este ușor... ce zici frate cititor?
Nu-mi răspunde cu lozinci... ia-o mai încetișor!
Și încearcă tu prin tine să te autocunoști.
Căci în tine-i Infinitul cu-nscrieri Dumnezeiești!
Eu am fost la fel ca tine - de „ego” strict posedat.
Trecutul și viitorul prin povește m-a-ndemnat
Să-mi văd propriul interes, mai presus de tot și toate.
În această ipostază - reală calamitate.
Ca o trestie bătută de vânturi pustiitoare
Rare clipe liniștite oferite ca-ndreptare;
„Cunoașterea cea de sine” pusă-ndată-n aplicare
Mi-a deschis largi orizonturi și Sacra Eliberare.
Practic, Ea se împlinește fără scop, fără efortare
Cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare.
Care curăță, destramă doar prin simpla întâlnire
Cu trecutul posedant și a lui înlănțuire.

Prin crez politic înțelegem totalitatea principiilor sau convingerilor cuiva, privind modul de conducere al treburilor interne și externe ale statului. Din cuprinsul acestei definiții, ne dăm seama că ne aflăm în fața unei personalități bine conturate, în care anticiparea ca scop și împlinirea drept rezultat se află în perfectă concordanță. Cu alte cuvinte, politicianul este o persoană abilă (și fără principii). În realitate, el funcționând ca „ego”, subordonează problemele politice fundamentale intereselor sale personale, pe care le urmărește cu asiduitate. În acest sens amintim: satisfacția oferită de funcția sa de conducător (înconjurat în mod frecvent de către o pleiadă de trepăduși, farisei, ipocriți, adulatori), apoi gloria, renumele, averea, îmbogățirea prin mijloace necinstite.

Un astfel de om politic, din cauza comportamentelor sale greșește în două feluri. Mai întâi, el greșește prin însăși existența sa duplicitară; fiind obligat de împrejurări să folosească o gamă cât mai variată de măști înșelătoare, sub care face eforturi să-și ascundă adevăratele intenții. Așadar, ipocrizia și zbuciumul sufletesc îl degradează atât moral, cât și la nivel fizic.

De asemenea, el greșește și prin exemplul propriei sale vieți, reconsiderată la comportamentul de ansamblu al întregii sale existențe de ființă umană. Grijuliu în mod constant cu satisfacerea propriilor interese, totdeauna egoiste, el se constituie ca un centru de vibrații negative, cu influențe asupra întregului mediu ambiant. Bună credința dispare, colaborarea este compromisă și fireasca relație interumană devine irealizabilă.

Un asemenea om nu cunoaște ceea ce este sentimentul de reală mulțumire sau bucurie. Și nici nu-l va cunoaște vreodată, atâta vreme cât va fi înrobitor de tirania propriului „sine personal” sau „ego”. Nefericirea de aici o va întâlni și „dincolo”, după pretinsa moarte. Atașamentul de lucrurile efemere constituie o veritabilă capcană, însoțită de suferințe greu de imaginat la trecerea în lumea astrală.

* * *

După ce am văzut descrierea politicianului (din păcate, frecvent întâlnit pe toate meridianele planetei), ne întrebăm: Oare nu ar putea fi el și altfel decât cel prezentat? Sau autorul este un idealist, iresponsabil de ceea ce susține?!

Această lume, care excelează printr-o imensă diversitate, trebuie totuși condusă pe plan local și în ansamblul ei, pentru satisfacerea în cât mai bune condiții a interesului general. Pentru atingerea acestei stări de normalitate, este imperios necesar să descoperim un alt gen de om politic. Dar unde anume să-l căutăm? În vreo peșteră, într-o chilie de sihastru sau să-l importăm de pe altă planetă? Nicidecum! Acest model de ființă umană se găsește în fiecare dintre noi, deci și în politicianul degradat descris anterior.

Putem noi, împreună, să facem investigația solicitată de o asemenea descoperire? Ce anume se întâmplă dacă, folosindu-ne de Atenția lucidă și globală, întâmpinăm reacțiile haotice ale minții, ce pendulează fără rost înspre trecut sau viitor, fără să urmărim niciun scop? Prin această simplă vizualizare, descoperim că aceste mișcări sunt doar imagini, care dispar instantaneu, fără să lase niciun fel de urmă. Iar în „golul psihic”, astfel instalat, se așterne o stare de „a fi” sau Pură Conștiință.

În această ipostază, dispunem de o nouă minte, de proporții universale. Și, ca ființă completă, am devenit Infinit. Transcendența din lumea finită în dimensiunea Infinitului s-a concretizat odată cu dispariția „ego”-ului și a energiilor sale deficitare.

Un astfel de trăitor al Adevărului Absolut, consacrat preocupărilor politice, nu poate fi decât sincer, cinstit, complet deschis față de toți semenii și, în sufleteț de iubire, se pune în slujba întregii colectivități.

Ce zici prietene cititor? Cum ți se pare această atitudine de o extraordinară simplitate? Încearcă să arunci tot ce ai acumulat, ce știi sau cunoști în legătură cu această cale a desăvârșirii spirituale. Dacă este nevoie,

încearcă mereu, de zeci de ori, ca să realizezi această simplă întâlnire cu tine însuși pe clipe de Existență! Și atât numai! Nu căuta și nici nu aștepta rezultate, nu imagina ideal! Am fost și eu ca tine! Posedat de „ego”-ul meu, am folosit cu multă insistență o gamă variată de practici. Viața aspră de monah, însoțită de posturi și alte privațiuni, ruga neîncetată etc. După mulți ani de rătăcire, am ajuns prin trăire la simpla „Cunoaștere de sine”. Ea mi-a deschis, chiar de la bun început, largi orizonturi și, în final, Eliberarea.

„CUNOAȘTEREA DE SINE” ȘI IISUS CRISTOS

Tema - mult mai importantă decât vorbele rostite
Sau înșiruite-n vers prin simboluri potrivite.

Ca să sune cât mai bine, în consens și armonie.

Tacă deci aici poetul - piară orice erezie.

Titlul temei - îndrăzneț - perfect conștientizat.

Și-adresat unui creștin, apoi... generalizat

Tuturor a ce prin veacuri, rezemați pe intelect

Și-au ajustat existența, vizând omul sfânt, perfect.

Toată truda eronată, cu efecte pe potrivă

În cei două mii de ani - preocupare naivă;

Începutul fiind greșit - drept minte cunoscătoare.

Practic, fictivul „ego” cu-a lui condiționare.

Prin voință și efort, creștinul egocentrist

Pe față și-a pus o mască - de fapt, un idealist

Ce pe sine se sokoate credincios, evoluat;

Totul amăgire crasă - intelect infatuat.

Ce-a vrut Iisus să ofere lumii-ntregi drept izbăvire?

Prin „Cunoașterea de sine” El trăia Sacra Iubire

Și-ndemna prin a Lui viață împlinirea sfințitoare

Prin căutări înlăuntru - reală investigare.

Iată câteva din ele de evangheliști transmise.

Astăzi, practic, ignorate - ba, chiar sub perdele-ascunse:

„Împărăția Cerească e-năuntru ființei voastre”.

„Dacă aflați Adevărul Ei eliberare este”.

Inocența de copil oferită drept ființare

Psihic - moarte și-nviere - e o altă îndrumare

A divinului Cristos pentru sublima-mplinire;
Apoi, „Eu în voi și voi în Mine” ca supremă
consfințire.

„Eu și Tatăl Una suntem” ca mișcare și simțire.
Tatăl fiind Eternitatea mai presus de-nchipuire;
Și „Să fiți desăvârșiți, precum Tatăl cel din Ceruri”.
Confirmând capacitatea de sfințire a lor „euri”.
Încă o altă rostire: „Eu sunt Cale, Adevăr și Viață”.
Clar exemplu de trăire, precum sacra Lui povață
Ca toți, fără osebire, pot asemeni să trăiască.
Drept plinire de destin și evolutiv să crească.
Mai face o afirmare: „Dumnezeu este Iubire”!
Când o descoperi în tine, mai ai vreo nedumerire?!
Și-n sfârșit, ca-mbărbătare - Adevăr necontestat
El le dă asigurarea de ce pot cu-adevărat:

„De ce oare vă mirați, de câte vedeți la mine
Lucruri mai mari puteți face prin vorbe și-acțiune”!
Oamenii - toți instrumente ai Eternului Divin.
Lui, fără vreo reticență, să ne-ncredințăm deplin.

Tema capătă o importanță cu totul deosebită, fiind
asociată cu fondatorul religiei creștine. Așadar, suntem
perfect conștienți atât de însemnătatea titlului, cât și de
îndrăzneala abordării mesajului oferit de către divinul
trăitor, prin practicarea „Cunoașterii de sine”.

În primul rând, tema se adresează acelor care prin
naștere și botez fac parte din marea comunitate creștină.
Dar cu aceeași sollicitudine ea este oferită, drept luare
aminte și tuturor semenilor care, folosindu-se de intelect
prin diverse practici, concepte și crezuri și-au ajustat
existența urmărind evoluția lor spirituală.

Să vedem însă ce au făcut creștinii în decursul celor
două milenii și ceea ce fac și în prezent. Așteptăm cumva
un răspuns de la vreun expert în acest domeniu? Aici nu
este vorba de așa ceva! Pe parcursul expunerii, fiecare ne
vom lămuri prin noi înșine.

Practicarea religiei creștine, la fel ca oricare dintre
celelalte credințe, se întemeiază pe activitatea
intelectuală. Și, în toate acestea, întâlnim imaginația,

scopul, interesul și activitatea prin eforturi de voință, drept finalizare. După cum vedeți, întreaga activitate se desfășoară în interiorul dimensiunii „ego”-ului și, ca atare, împlinirile imaginate de credincios nu pot fi decât fictive, fanteziste și derutante.

După aceste simple semnalizări, dumneavoastră, cei care practicați religia creștină, încercați să descoperiți atitudinea propriei minți! Pe ce valori morale vă sprijiniți când, ascunși sub masca smereniei, roștiți doar din buze că dispuneți de însușiri pe care în realitate nu le aveți?

Încercați, de asemenea, să fiți onest, corect, obiectiv și doar să priviți reacțiile propriului mintal - ca răspuns la veșnicele provocări ale Vieții! Îndepărtând masca înșelătoare și confruntându-vă cu urâciunea lăuntrică, vi se oferă o șansă. Altfel, mântuirea pe care o căutați în schimbul unui formalism sec, privațiuni, rostiri de formule și diferite alte practici, nu fac altceva decât să vă amplifice părerea de sine, vanitatea, orgoliul. **Sprijinindu-vă** pe toate acestea, realizați deșertăciunea deșertăciunilor care este și rămâne tot deșertăciune.

* * *

În continuare să vedem ce a încercat Iisus Cristos să ofere lumii întregi, ca dar sigur de izbăvire. Prin „Cunoașterea de sine”, El realiza de fapt, prin trăire directă, sacra Iubire. Și îndemna cu exemplul propriei vieți, împlinirea sfînșitoare, începând cu investigarea naturii sale lăuntrice. Iată câteva îndrumări, cuprinse în cele patru Evanghelii, care în prezent sunt ignorate sau chiar tănuite: „Căutați împărăția Cerurilor înăuntru ființei voastre”, „Aflați Adevărul și El vă va elibera”; Inocența de copil, ca și moartea psihologică și învierea, amintite de El, sunt alte modalități prin care insul își depășește condiția umană și întâlnește, pe clipe de existență, Adevărul Absolut.

Iată o altă serie de îndrumări clare, precise oferite de Iisus ucenicilor, pentru a-și descoperi propria Divinitate: „Eu și Tatăl, una suntem”, „Eu în voi și voi în Mine”, „Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru din Ceruri desăvârșit

este". Prin aceste rostiri simple și ușor de înțeles de fiecare, El confirma capacitatea fiecărei făpturi omenești de a atinge desăvârșirea spirituală și uniunea cu Divinitatea.

Odată cu rostirea: „Eu sunt Cale, Adevăr și Viață” el demonstra posibilitatea înfăptuirii de către fiecare ins în parte, ca împlinire a propriului destin, de realizare a sacralității necondiționate. Apoi, încă o relevantă precizare: „Dumnezeu este Iubire”! În cazul fericit când vom descoperi în noi flacăra veșnică a Iubirii care se întreține prin proprie combustie interioară, mai este cazul să întrebăm ce este Dumnezeu? Desigur că nu! Căci în acea clipă suntem chiar El în starea creatoare!

Și ca încheiere, drept argumentare în susținerea acestei teme, iată ce mai spunea Iisus ucenicilor: „Ce vă mirați de câte vedeți la mine, lucruri mai mari decât acestea puteți face”. Niciodată, El nu s-a supraevaluat. Dimpotrivă, le-a oferit și un strălucit exemplu de smerenie, atunci când le-a spălat picioarele. De asemenea, El nu a spus nici aceea că doar El poate să facă un lucru sau altul. Să reamintim cititorului că de la Iisus Cristos nu ne-a rămas nimic scris. Toate informațiile despre El și Sacrul mesaj ne-au parvenit prin evangheliști și apostoli.

Despre religia creștină și viața creștinului am mai relatat și în alte teme. Aici, ca încheiere, nu vă sugerez decât un singur îndemn și anume: Puneți față în față ceea ce faceți, ca bun creștin - așa cum probabil vă apreciați - cu îndrumările lui Iisus, mai înainte amintite! Să nu spuneți niciodată: Nu pot! L-ați contrazice chiar pe divinul trăitor care, cunoscând „Natura divină” existentă în fiecare ființă umană, ne-a arătat și posibilitățile reale, înnăscute de înfăptuire, urmându-i exemplul ca și minunatele îndrumări.

„CUNOAȘTEREA” ESTE VIRTUTE

De ce suntem și trăim întrupați pe-acest pământ?

Suntem moft al întâmplării? Sau sclavi de un legământ?

Avem cumva început? Există vreun creator?

Ca stăpân autocrat sau părinte-al tuturor?
Să fie mai mulți stăpâni, unii buni și alții răi
Sau e doar o Energie existentă și în noi?
Multă ignoranță-n lume, dispute nenumărate
Despre Marele Mister chiar și lupte-ncrâncenate.
Astăzi, vremurile cer mai vârtos ca altă dată.
Să elucidăm misterul - Existența - Adevărată.
În Imensul Necuprins nu-i decât o Energie.
Puritate Absolută, Iubire și Armonie.
N-are început, nici sfârșit, a ființat dintotdeauna
S-alimentează prin Sine și va dăinui întruna.
Fiind perpetuă mișcare prin clipe înnoitoare
Se vrea redescoperită cu fiecare schimbare.
Ea-i la fel în orice om și ne-ndeamnă s-o întâlnim
Dar, nu imaginativ, ci așa precum trăim.
Dacă tace cunoscutul, care-i vechi, deci perimat
Ce rămâne-n „golul psihic”? Sacrul, Omu-Adevărat.
Divinul deci ni s-arată când mintea smerită tace.
Ăsta-i punctul crucial, ce de lumesc ne desface
Și ființăm atemporal cu Sacru-n comuniune
Drept Iubire Absolută și Supremă înțelepciune.
Deci „Cunoașterea” supremă prin trăire-îngemănare
E de-asemeni și virtute cu putere sfînșitoare
Pentru ins și lumea toată ca elan și proștețime.
Altă cale nu există de-a ființa prin Uniune.

Descoperirea noului, adică a celui „ceva”
nemaîntâlnit de mintea omului, nu poate fi realizat de
către mintea veche, cunoscătoare, susținută de celule
cerebrale degradate prin folosire. Așadar, necunoscutul
pentru a putea fi adus în câmpul cunoașterii, ne solicită să-
i ieșim în întâmpinare cu noi celule cerebrale. Sau, și mai
concret exprimat: noutatea absolută nu se lasă captată
decât de materie neuro-cerebrală pe potriva ei, adică la fel
de nouă, proaspătă. În acest domeniu, posibilitățile noastre
sunt aproape infinite. Oamenii de știință de specialitatea
respectivă afirmă că din această zestre genetică folosim
abia 10 - 15% pe parcursul întregii noastre vieți. Restul
rămâne nefolosit.

Întrebarea este: Cum se poate realiza această stare de creier nou, minte imaculată, capabilă să întâlnească noutatea ca mister al naturii sau al Viului în eterna Lui desfășurare? O asemenea stare este asociată cu simbolul Investigație. Și la ea ajungem **punându-ne** întrebări, folosind limbajul obișnuit ca instrument de afirmare al memoriei. Odată cu această precizare, ne va fi mult mai ușor, ca împreună să percepem întregul mesaj al temei.

Cine și ce suntem noi, de fapt, ca Realitate? Avem sau nu avem un părinte creator sau suntem doar un moft al întâmplării? Există un început al nostru, legat în mod inerent de un fatal sfârșit?! În existența noastră depindem cumva de un stăpân sau doi ori mai mulți - unii buni și unii răi?! Iată o seamă de întrebări puse de mintea noastră cunoscătoare ce se pretinde rațională. Această minte nu ne-a ajutat decât să punem întrebări despre ceva ce nu cunoaștem.

Dacă am folosi-o în continuare, ea nu ne-ar putea oferi decât răspunsuri relative, imaginare și chiar iraționale! Tăcerea ei smerită este singura modalitate de a ne pune în stare de Investigație. Și ce observăm odată cu tăcerea ei?

Mintea și întreaga noastră ființă se extind, psihic și spiritual, la Infinit și realizăm Uniunea cu Imensul Necuprins. În această ipostază, descoperim că în întregul Univers există o singură Energie Cosmică. În acea clipă noi fiind „Una” cu Ea. Această Energie este Puritate Absolută, manifestă ca Armonie și Iubire. Ea nu are început, ci a existat dintotdeauna și va dura în veșnicie. Sursa Ei de alimentare se află în Ea însăși și cu fiecare clipă Ea este mereu înnoitoare.

Fiind în uniune cu Ea, mai descoperim că, deși se află peste tot și în toate și are însușirea de Neclintire, este totuși în mișcare, ca prospețime de la o clipă la alta. Îndată ce intervine explicația, Ea dispare cu desăvârșire. Cuvintele rostite fiind zgomot, ele nu pot exprima Inexprimabilul. Dar putem să-L înțelegem prin trăire directă în contopire cu El.

Această Pură Energie, Pură Frumusețe, Pură Iubire și Pură Acțiune transformatoare se află în fiecare ființă umană și obligă pe fiecare să o descopere. În această Sublimă ființare nu este loc de imagini, scop, interes, pentru că lipsește cu desăvârșire cel ce imaginează, adică „sinele personal”.

Adevăratul rost al întrupării constă în această Sacră descoperire. Și, odată cu acest fericit eveniment, ne dăm seama de întreaga fericire și ignoranță în care am trăit conduși de către mintea noastră egoistă, deficitară, creatoare a fictivei personalități sau „sine”.

Conduși în chip autoritar, tiranic de acest „ego” ignorant și posesiv în numeroase vieți ca făpturi întrupate, am săvârșit o mulțime de păcate și greșeli, ce se află înregistrate în structurile mai profunde ale ființei, sub formă de reziduuri memoriale. Coborârea în mîzga materiei, prin naștere în această viață, a fost determinată de acele înscrisuri condamnabile ce se cer ispășite. În asociere cu un corp fizic am greșit și tot **într-un** astfel de corp trebuie să ispășim incriminările respective.

Socotind că am răspuns la toate interogațiile puse la începutul temei, să vedem, practic, în ce fel realizăm starea de Investigație, descoperirea Sacrului și Acțiunea purificatoare. Pentru toate acestea avem nevoie doar de un singur instrument și anume: Atenția vigilentă, lucidă, globală, spontană și dezinteresată. Ea este, de fapt, chiar Sacrul din noi în acțiune. Cu ajutorul acestei Atenții, întâmpinăm tot ceea ce apare în oglinda conștiinței ca gând, imagine, dorință, sentiment, ambiție, teamă etc. Simpla vizualizare sau întâlnire cu toate acestea conduce la dispariția fulgerătoare a lor.

Pentru mai buna înțelegere, vă oferim și următoarea comparație: Atenția este aidoma unei lumini puternice a cărei simplă prezență, face ca toate aceste apariții să dispară, precum dispare întunericul la simpla prezență a razelor Soarelui. Iar în „golul psihic” astfel instalat, nu rămâne decât Sacrul - omul adevărat ca unitate contopită în Imensul Necuprins.

Prin urmare, Divinitatea existentă pretutindeni, deci și în noi, în fiecare, singură ni se revelează, dar numai când dispare mintea știutoare. Acesta e punctul crucial ce ne desparte de poverile lumescului, contopindu-ne cu Suprema înțelepciune. Trăind cât mai multe asemenea momente, adevărate bombardări la temelia cetății „ego”-ului, în final zidurile cedează și totul se prăbușește. În acea fericită clipă întâlnim fenomenul Eliberare sau Iluminare.

Drept încheiere, o firească și categorică ilustrare: „Cunoașterea de sine” este virtute, iar ignoranța este păcat.

CUPLAREA ȘI DECUPLAREA DE CLIPĂ

Clipa-i acul de ceasornic.

Care ne-aduce-n prezent

Și ne-arată cine suntem.

În mod cert și evident.

Eternitatea și clipa - vădită Realitate.

Noi cu Ea în uniune

Consfințim Integritatea

În constantă proștețime.

În cuplare - decuplare

Cu clipa ce-acum apare

Ne mișcăm atemporal

Drept făptură creatoare.

Noutate absolută - ca Minte Universală

Noi creăm o lume nouă

Unde Sacrul și Iubirea îmbinate

Dau structura integrală.

Observarea și-ascultarea ca-nfăptuire globală

Nu înscriu acumulări, drept zestre imemorială

Căci memoria fiind vechiul, deci obstacol la-ntâlnit

Imposibil de atins Adevărul Infinit.

Liberi deci la început, la fel și-n continuare;

Murind și-nviind cu clipa - fără preget transformare.

În final, „ego”-ul piere cu fireasca lui putere.

Eliberarea apare odată cu integrarea.

Timpul îmbracă două aspecte bine distincte și precis conturate. Există deci timpul fizic sau real și timpul

psihologic sau imaginar. Timpul fizic este măsurabil ca durată în clipe, ore, zile, ani, secole etc. El vine din Veșnicie și curge fără întrerupere spre aceeași Veșnicie. Întreaga existență obiectivă din interiorul Nemărginirii sau universul material este cronometrat și evaluat ca vârstă de către unitățile de înregistrare ale acestui timp.

Încadrarea noastră în timpul real, adică a fi prezent la prezent ca ființă completă, înseamnă și întâlnirea noastră cu mișcarea permanentă a Viului. Realizarea acestei simple interferențe oferă trăitorului autentic, fără niciun efort, cunoașterea, frumusețea și starea de beatitudine.

Timpul psihic este ireal, el apare ca relicvă sau urmă a unui eveniment petrecut cândva, în timp real, și păstrat în memorie ca simplă imagine.

După această privire de ansamblu, să revenim la practicarea „Cunoașterii de sine” prin cuplarea și decuplarea de clipă. Așadar, clipa este o durată de timp foarte scurtă. Ea apare și dispare fulgerător, lăsând loc liber clipei următoare și tot așa, **într-o** veșnică succesiune. Fiecare clipă este noutate absolută și nu se repetă în nicio împrejurare. Pentru o mai ușoară înțelegere, o asemuim cu mișcarea acului de ceasornic, cu ajutorul căruia se înregistrează secunde. Trăind la acest nivel de făpturi întrupate, suntem obligați chiar de Viață să ne încadrăm **într-un** anumit orar. Astfel distingem un timp consacrat activității profesionale, pentru câștigarea celor necesare, ca și un timp de odihnă, pentru refacerea energiei consumate, impusă de buna funcționare a corpului. Colectivitatea în care trăim ne impune un anumit ritm, noi fiind obligați să-l respectăm întocmai, atât în interesul nostru, cât și al întregii comunități din care facem parte. Dacă nu ținem seamă de acest orar, pierdem trenul, de pildă, sau ne concediază patronul dacă nu respectăm orele de program.

În afară de acest timp real există de asemenea, așa cum am arătat mai sus, și un timp ireal sau fictiv. Din cauza acestui timp, viața noastră devine în bună parte o

stare de reverie, de visare. Această predispoziție fantezistă, alimentată și susținută de către acumulările fondului nostru mintal, ne atrage fie în trecut, obligându-ne să re trăim amintiri care ne-au afectat mai mult sau mai puțin plăcut; fie ne proiectăm **într-un** viitor imprevizibil și trăim imaginativ evenimente sau întâmplări pe care nu le vom întâlni niciodată.

Această deplasare imaginară, conștientă sau inconștientă, **într-un** trecut perimat sau **într-un** viitor închipuit, demonstrează incapacitatea omului de a întâlni Realitatea și Frumusețea Vieții - nouă, proaspătă și aflată **într-o** permanentă înnoire.

Să revenim iarăși la titlul temei cu noi explicații: De ce trebuie să ne cuplăm și apoi să ne decuplăm de scânteierea clipei? Explicația este pe cât de simplă tot pe atât de rațională. Viața este un întreg indivizibil care curge precum un fluviu în mișcare, totdeauna cu vadul plin, fiind în continuă mobilitate și inerentă prospețime de la o clipă la alta. Și, pentru a fi întâlnită în mod real și înțeleasă corespunzător, realitatea ce o caracterizează ne pretinde nouă, oamenilor să o întâmpinăm în aceleași condiții. Adică să fim un om întreg - corp, psihic și spirit - Una - prezent la prezent, „acum și aici”. În această ipostază, aflați în pragul unei clipe, „ego”-ul dispare și dispunem de un creier proaspăt, nealterat de acumulări anterioare. Așadar, întregul și prospețimea ființei noastre în contopire cu Viața dispune de capacitatea de a înțelege prin trăire noutatea din acea clipă.

Desprinderea întregului este fulgerătoare și aptă în aceleași condiții de existență ca să întâlnească și clipa următoare și așa mai departe, la nesfârșit. Pentru înlesnirea înțelegerii mai precizăm: în postura de ființă întreagă, unitară - în stare de Pură Conștiință - „ego”-ul dispare și ne unim cu Adevărul Absolut, în care scurgerea Viului și noi formăm o singură mișcare în dimensiunea Infinitului.

Observarea și ascultarea atentă, ca înfăptuire globală, nu înscriu acumulări memoriale. În schimb, ele

destramă și risipesc în mod tainic energiile negative ce ne-au adus la reîncarnare. Cândva, nu știm când, vom întâlni fenomenul Eliberare. Totul depinde de râvna, insistența și corectitudinea întâlnirii cu noi înșine. Numai ca trăitori liberi de toate acumulările memoriale vom putea descoperi Împărăția Fericirii, aflată în profunzimea ființei noastre.

DESPRINDEREA DE CLIPĂ

Orișunde ne-am afla, aici sau în altă parte.

Existența se măsoară prin clipe clar consumate;

Clipa-i scurtă scânteiere care de îndată piere

Lăsând calea larg deschisă scânteierii următoare.

Fiecare-i noutate absolută prin ființare

N-a mai fost, nu va mai fi o identică mișcare;

Și noi cum o-ntâmpinăm? Întâlnirea e reală?

Suntem contopiți cu ea drept trăire actuală?

Viața asta ne pretinde - întâlnire similară

Minte nouă, creier proaspăt - drept directă abordare;

Tot ce știm, ce-am cunoscut sunt obstacol la-ntâlnit.

Atitudinea corectă ne obligă a fi smerit.

Doar așa-nțelegem noul prin cuplare-decuplare.

Psihic, murind și-nviind cu fiecare mișcare;

Evoluția morală în acest fel se-mplinește;

Un astfel de trăitor prin Iubire strălucește.

Orice om are acces la această simplitate

De-a fi „Una” cu prezentul, cu Sacra Realitate.

Atenția folosită în oricare-mprejurare

Clipele real trăite cu fireasca derulare.

În această conjunctură au loc sfinte transformări.

Reziduurile se topesc în asemeni contactări.

Fără eforturi, credințe sau concepte urmărite

De „ego” ce se frământă spre mpliniri închipuite.

Indiferent de locul unde ne-am afla, pe suprafața planetei sau în Cosmos ori în deplasare spre alte galaxii, existența noastră de făpturi întrupate se măsoară cu ajutorul clipelor consumate. Dar ce este această clipă și ce anume putem afirma despre o asemenea sclipire? Clipa, clipirea sau clipita este o durată de timp foarte scurtă.

Întrucât prezența ei este doar o scânteiere

fulgerătoare, nici nu o putem aborda, necum analiza. Fiecare clipă, fiind noutate absolută, ea nici nu a mai fost și nici nu va mai reveni vreodată. Deși scurtă și insignifiantă, totuși valoarea ei este inestimabilă. Și valoarea ei constă în aceea că întregul univers al lumii materiale își măsoară vârsta cu clipele de existență ce-i stabilesc și durata, în general.

Problema ce ni se pune nouă, oamenilor, și care solicită grabnică rezolvare, este aceea de a întâmpina în mod corect această instantanee sclipire. Această obligație ne este impusă chiar de către Viață care, pentru a putea fi întâlnită cu adevărat, ne solicită o minte nouă, nealterată de înregistrări memoriale. Căci numai o minte smerită, deci liberă de la bun început, este capabilă să întâlnească noutatea și veșnica proștețime a Viului în desfășurare.

Desprinderea de clipa consumată este tot atât de fulgerătoare și la fel de liberă și proaspătă, în măsură să întâmpine clipa următoare. În această extraordinară repeziciune, nimic nu se acumulează. În schimb, cuplarea și decuplarea, realizată în Uniune cu Sublimul, șubrezește dominația „sinelui personal” care, în final, dispare odată cu statornicia Iluminării.

Altfel explicat. Prin cuplare-decuplare noi murim psihologic, ca desprinși de toate acumulările memoriale și înviem, folosind proștețimea neuro-cerebrală capabilă să întâlnească noutatea Viului în eterna Sa mobilitate.

Numai în această alcătuire, ca ființă unită și în comuniune cu Sublimul, întâlnim Iubirea atotcuprinzătoare care operează prin Ea însăși transformări sfințitoare, pe drumul mereu ascendent al evoluției noastre spirituale.

La această extraordinară simplitate toți oamenii au acces. Totul depinde de setea neostoită ce însuflețește întreaga fire omenească dornică să afle prin trăire proprie ce este Marele Necunoscut, Sacra înțelepciune, Dumnezeu.

Ori de câte ori vorbim despre această Unică Energie Cosmică, fără să o întâlnim în mod real, săvârșim un mare sacrilegiu. Când ne rezumăm doar la simple afirmații

privind existența lui Dumnezeu dăm importanță propriului „ego”, alcătuit și susținut de mintea știutoare.

Și aici, ca de altminteri în toate temele, voi continua să înnegresc paginile hârtiei imaculate cu ajutorul pixului, arătând din nou în ce mod putem realiza uniunea cu Dumnezeu. Nu vă sprijiniți niciodată pe mintea veche cu acumulările ei memoriale! Ea este alcătuire perimată și totdeauna mărginită de propriul conținut evaluat egoist. Smerenia ei în fața Nemărginirii înseamnă atitudine înțeleaptă, care vă va deschide porțile Infinitului.

Nu aveți nevoie de niciun sprijin din afara ființei dumneavoastră. Nici concepte, nici credințe nu vă sunt de vreun real folos. Dimpotrivă. Toate acestea sunt obstacole de netrecut și furnizoare de stări amăgitoare ce vă îndepărtează de la adevăratul drum al desăvârșirii spirituale.

Încercați și iarăși încercați simplitatea întâlnirii cu hoinăreala fără de folos a minții, predându-vă total Unicului Dumnezeu, impersonal - existent peste tot și în toate, văzute și nevăzute, El fiind de asemenea și în dumneavoastră și așteptându-vă să-L întâlniți.

DEZMĂȚUL ȘI NECHIBZUINȚA

Dezmățul sau destrăbălarea, purtare nerușinată

Întâlnită-n mod frecvent, ca stare denaturată

De „ego” împătimit - după condiționare

Simțurile dând impulsuri prin hidoasa degradare.

Nechibzuința - altă degradare - drept ființare incompletă.

Insul ca fragment creându-și dificultăți inerente.

Prin lipsă de rațiune și firească armonie.

În esență atitudini de vădită nebunie.

Omule, stăpân al Terrei, animal evoluat.

Unde-ți este istețimea de „sine” evaluat.

Dacă-ntreaga comportare e total dizgrațioasă.

Denaturând Sacrul Vieții prin ființare nebuloasă?!

Tema ce ți se oferă cu dragoste semnalată

Ca prin tine să-ți descoperi Viața ta adevărată;

Ce-i urât și imoral - fie-ndată luminat

De „Scânteierea Divină” - Omul cel adevărat.
Așadar, ca ființă-ntreagă, tu ai totul la-ndemână
Să devii perfect moral. Și-n armonie deplină
Să îți demolezi „ego”-ul pervertit și agresiv
Și să devii un alt om - prin ființare creativ.
Funcționând ca Iubire, drept Minte Universală.
Gândul, vorba, ca și fapta - în esența lor sacrală
Sunt prin ele sfințitoare pentru ins și-ntreaga lume.
Căci noi și societatea ființăm în comuniune.

În această temă ne aflăm în confruntare cu două manifestări comportamentale negative ale ființei umane, care ne solicită să le studiem atât structura, cât și influențele lor asupra individului și societății, în general.

Dezmățul, dezmățarea sau desfrânarea este o stare sau atitudine lipsită de bună-cuviință, de rușine, ce degradează moral ființa umană, cu influențe dăunătoare și asupra suportului său fizic. Omul care se autoapreciază făptură rațională, el săvârșește totuși, conștient sau inconștient, acte ce-i contestă această calitate, cum este de pildă desfrâul.

Un astfel de dezmățat, odată cu propria lui denaturare - prin exemplul propriei vieți - constituie totodată un factor poluant pentru semenii din imediata lui apropiere: familie, grup social, țară, cu extensie și la nivel universal. Așadar, pe lângă răul ce singur și-l face și pentru care, cândva, el va trebui să dea socoteală, influențează în același mod și restul comunității.

De asemenea, mai are loc un alt fenomen, de aceeași natură psihologică și anume: Prin tot ceea ce emitem la nivel de gândire, exprimare și înfăptuire, noi atragem (aidoma unui magnet puternic) energii corespunzătoare, adică de aceeași calitate și la nivelul intensității respective. Exprimat cu alte cuvinte: Influențăm climatul planetei și întregul univers prin vibrațiile noastre negative și suntem influențați în același chip de către vibrații similare, aflate pretutindeni.

Să examinăm și cealaltă greșală, întâlnită frecvent în desfășurarea vieții cotidiene și anume: nechibzuința,

nechibzuirea sau nechibzuiala. Ea este tot o atitudine nesocotită, superficială prin care luăm hotărâri pripite, fără să ținem seama de toate eventualitățile ce ar putea surveni ulterior.

În ambele subiecte ale temei am folosit în mod intenționat și sinonimele lor cuprinse în Dicționarul limbii române moderne, pentru a evita orice prilej de derută în convorbire sau scriere.

Odată cu elucidarea sensurilor acestor simboluri de exprimare, să vedem în ce condiții ne întâlnim cu aceste manifestări eronate, care nu fac cinste nimănui. Dimpotrivă, întâlnirea lor atât de frecventă în desfășurarea existenței de zi cu zi înseamnă că ne aflăm încă în stadiul de primitivism moral, în ciuda cuceririlor tehnico-științifice cu care ne mândrim.

Dezmățul, ca și nechibzuința se întâlnesc la nivelul conștiinței de suprafață sau a personalității umane, care funcționează sub dominația simțurilor și a unui egoism sălbatic, autoritar și subiectiv. Prin urmare, atitudinea noastră în ambele variante are loc în domeniul mărginit al „ego”-ului și se sprijină de fiecare dată pe obișnuințe înregistrate în timp ca efect al nenumăratelor lor repetări.

Întrebarea ce urmează să ne-o punem are un caracter general și ea se adresează stăpânului acestei planete, adică fiecărui ins care se apreciază „sine” evoluat.

Dacă și tu, prietene, te socotești în acest fel, unde îți este istețimea când îndrăgești dezmățul și nechibzuința? Poți să descoperi prin tine însuți că ai denaturat Sacrul Vieții prin comportarea ta egocentrică, nebuloasă?

Tema este doar o provocare, cu dragoste alcătuită, ca să-ți ofere posibilitatea de a descoperi acea „Scânteiere divină” adică veritabila ta „Natură nemuritoare”, fără început și fără sfârșit.

Nu ai nevoie, drept sprijin, de nimeni și de nimic din lumea exterioară. În tine însuți se află întreaga capacitate de a descoperi acea misterioasă Comoară, manifestă ca Frumusețe, înțelepciune și Iubire. Ești predestinat să atingi acest Sublim Adevăr și nu o poți face altfel decât

prin tine însuși. Și iată cum anume: Cu ajutorul Atenției lucide, vigilențe, atotcuprinzătoare și dezinteresate conștientizezi ceva ce nu ești tu, adică acea hoinăreală a minții condiționată tempo-spațial. Mai precis: focalizezi Atenția pe tot ceea ce apare în oglinda conștiinței ca gânduri, imagini, dorințe, sentimente, temeri, ambiții etc. Simpla întâlnire le risipește, iar în „golul” ce rămâne, ești tu acea Realitate Infinită, contopită în Unicul Adevăr, Existență Infinită - Dumnezeu.

ENERGIA INFINITĂ

Energia-i o putere cu sursa mișcării-n Sine
Ea prin Ea - înscriind efecte - socotite acțiune.

Iată câteva exemple de energii cunoscute.

Omul - descoperitor și lumii-ntregi dăruite:

Energia cea de aburi, flux electric sau atom.

Apoi cea eoliană, cea de valuri - mări, oceane;

Diferită de acestea, energia prin gândire

Concretizată-n dorințe însetate de-mplinire;

La fel, starea emotivă e prin ea potențială.

Surpriza îi dă puterea, uneori e chiar fatală.

Fluxul sanguin dereglat și cordul spontan cedează.

Alteori paralizia organic se instalează.

Toate astea sunt legate de lumea cea mărginită.

Pot ființa sau înceta după sursa ce incită.

Așadar, chiar din izvor sunt prin ele fragmentare.

Au început și sfârșit - ca pornire și-ncetare.

Mai presus de toate astea - Energia Infinită

Fără început, fără-sfârșit - Divinitate numită.

De nimeni n-a fost creată, a ființat dintotdeauna.

Puritate și Iubire care pulsează întruna.

Ea fiind peste tot și-n toate în Imensul Necuprins

De la piatră pân-la om, deci și-n fiecare ins;

Și ne-așteaptă s-o aflăm în a noastră fericire.

Cu Ea în comuniune ne manifestăm Iubire.

Energia este o forță sau putere care dispune de capacitatea de mișcare sau deplasare, ce determină anumite efecte ca rezultat al propriei acțiuni.

În decursul îndelungatei sale istorii de ființă

rațională, omul, pentru a-și ușura condițiile de existență, a descoperit mai multe taine ale naturii. Dintre acestea amintim o seamă de energii pe care le-a pus apoi în slujba propriilor interese. În acest sens amintim: energia eoliană, energia aburului, energia solară, energia electrică, energia atomică etc.

Un alt gen de energie este energia produsă de psihicul uman prin gândire, dorințe, stări emoționale. Toate acestea, fiind strâns legate de existența noastră de zi cu zi, produc prin fluxul lor emoțional o suită de efecte, cu urmări grave ce ne afectează sănătatea. O veste rea sau chiar bună, atunci când ne ia prin surprindere, poate determina infarctul miocardului. Stresul psihologic este învinuit în prezent de către oamenii de știință că ar fi cauza a peste 85% din totalitatea bolilor.

Aceste energii, în totalitatea și diversitatea lor, le categorisim ca fragmentare, ele putând acționa sau nu în funcție de sursele exterioare care le alimentează. Întrucât au un început, ele vor avea în mod inevitabil și un sfârșit.

Mai presus de toate aceste energii, există o altă Energie cu totul diferită și incomparabilă cu orice altceva. Ea nu are un început. A existat dintotdeauna și deci nu are la origine niciun creator. Și pentru că nu are început nu va avea vreodată nici sfârșit. Durata Ei o putem considera infinită veșnicie. O mai putem numi Energie Cosmică, pentru că se află peste tot și în toate câte există în Imensul Univers.

Însușirea Ei de Universalitate îi oferă și starea de Neclintire, nemaexistând niciun spațiu pentru o eventuală extensie. Dar în același timp nu este nici statică, ci în veșnică mișcare.

Ce anume mai putem spune despre această Energie? Ținând seama că Ea este prezentă ca Unicitate în Imensa Eternitate, de Ea depind toate celelalte energii. Așadar, atât natura zisă moartă, ca și toate celelalte câte populează Universul sunt dependente de această Unică Energie.

Oare ce se întâmplă cu acești pământeni care, deși

sunt bine informați despre existența acestei Energii Universale, totuși ei se conduc după energiile fragmentare? Unii dintre ei îi neagă existența - fiind considerați atei - ceilalți deși cred și au convingeri intelectuale despre această Sublimă Inteligență, viața lor se desfășoară tot la nivelul energiilor relative, fragmentare.

Vedeți altfel decât autorul? Nu căutați răspunsuri în altă parte, ci în forul interior al propriei ființe. Toate câte le realizează mintea omului în scopul perfecțiunii sale moral-spirituale nu pot conduce decât la stări amăgitoare, derutante și adesea agresive. Această Energie Infinită, care se află și în noi în fiecare, cere să-i creăm condiții reale de afirmare și apoi Ei să-i încredințăm conducerea întregii noastre ființe. Și „Cunoașterea de sine” vă poate ajuta să realizați acea stare de autentică smerenie - ca unică ipostază - în care Divinitatea din noi își afirmă prezența și, ca Iubire, ne unește cu Eternul Sublim.

Practic, iată cum se poate realiza acea crucială întâlnire. Cu ajutorul Atenției lucide și dezinteresate, întâmpinăm tot ceea ce apare în oglinda conștiinței de suprafață ca: gânduri, imagini, dorințe, sentimente etc. Dacă întâlnirea este corectă, acestea dispar instantaneu, urmate de un „gol psihologic”, în care Scânteia Divină din noi își afirmă prezența și ne unește pentru o clipă întreaga ființă cu Eternitatea.

În acest „gol psihic” sau pace a sufletului are loc transcendența din lumea mărginită a „ego”-ului în Infinitate. Frecvența trăire a unor asemenea clipe va determina prăbușirea acestei structuri fictive și risipirea energiilor fragmentare care o alimentează. Fericitul fenomen se numește stare de Eliberare sau Iluminare.

EU ȘI TU

Eu și tu - oricare-ai fi din Imensul Necuprins

E abordare greșită de „ego” - ca ins cu ins;

În această conjunctură mintea condiționată

Dă soluții pe măsură după cum a fost formată.

Când sunt separat de tine, comportarea-i egoistă.

Mă urmăresc doar pe mine cu-a mea minte conformistă.

Minciuna, ipocrizia, lăcomia, vanitatea

Îmi sunt amice de drum ce-mi hrănesc însemnătatea.

„Eu și-al meu” au importanță - numai al meu interes.

Cultivat și urmărit încontinuu-n mod expres;

În relația cu tine, asta sunt cu adevărat

Și ca să-mi salvez prestigiul, stau în umbră camuflat.

Cu tine, ca și cu alții, după timp și-mprejurări

Folosesc sute de măști de-ascuns urâciuni, erori.

Stima, buna-apreciere, le urmăresc insistent

Ele sunt hrană, nectar pentru „eul” insolent.

Când citiți sau ascultați ce vă spun aceste versuri?

Stați o clipă și-ncercați a vă cunoaște propriile
voastre „euri”;

Perfecta onestitate - cinstea necondiționată - absolut
esențială.

Pentru perfectu-înțeles - comportarea personală.

O asemenea întâlnire cu Atenția globală

Fără efort, siluire ce-aspiră la-nnobilare.

Instantaneu dezagregă hâda mască-nșelătoare.

Iar în „golul psihologic” aflăm starea sfințitoare.

De fapt când „ego”-ul piere - devenim Pură
Conștiință.

„Natura noastră divină” - mai presus de orice știință.

Ea singură ne cuprinde prin impulsuri de Iubire

Oferindu-ne însușiri după eterna-i sfințire.

Trăind la acest nivel în perfectă unitate.

Noi și Universul - Una - drept Sacră Realitate.

Îndrăzniți, nu pierdeți vremea, Sacrul din adânc v-
așteaptă

Să-i aflați împărăția și trăirea sacrosanctă!

Piară măști, dispară toate - hâda prefăcătorie.

Sinceri lăuntric și-afară, în perfectă armonie;

Noi creăm o lume nouă prin relații adecvate.

Toți avem capacitatea - sacrelor deziderate.

Și să nu uităm vreodată că greșelile de-aici ne-
nsoțesc și după moarte.

Iar durerea, suferința vor fi mai accentuate;
Multă vreme în astral ne vom chinui cumplit
Mai ales când am știut - răul ca rău săvârșit.

Titlul cărții sugerează cititorului în mod clar și suficient de convingător, tematica aleasă de către autor și oferită celor interesați asupra domeniului respectiv. În această temă prin Eu și Tu se face distincție evidentă între două segmente din cuprinsul întregii colectivități umane.

Dar să vedem în continuare ce elemente de bază ne separă pe unul de celălalt și apoi pe fiecare ins în parte de întreaga comunitate. La nivelul planetei, nu există pe plan fizic două corpuri omenești perfect asemănătoare. Același lucru putem spune și despre mintea individuală, asociată cu corpul carnal.

De-acum, pe baza acestor informații ne punem întrebarea: Oare suntem noi doar un corp în interiorul căruia se află o minte ce dirijează întreaga activitate?! Să nu ne grăbim cu răspunsul. Ar fi mult prea simplu și nicidecum convingător! Pe parcursul desfășurării temei, fiecare dintre noi va avea acces la aflarea răspunsului adecvat, descoperit prin proprie trăire.

Identificarea omului cu trupul și mintea, care s-a petrecut în vremuri foarte îndepărtate ale trecutului său istoric, a pus temelie naturii sale fictive, drept „sine personal”, „ego” sau personalitate. Și pornind de pe această șubredă temelie, el judecă și apreciază numai în funcție de propriul său interes. „Eu și al meu” au prioritate în toate împrejurările oferite de către Viață. Ambiția, lăcomia, plăcerea, teama, violența, vanitatea sunt atitudini firești ce îi însoțesc în mod frecvent călătoria în această existență trecătoare și nesigură.

Urmărind cu insistență stima, gloria, renumele, el folosește un număr imens de măști sub care își ascunde slăbiciunile și urâciunea interioară. Nemulțumit niciodată cu ceea ce posedă și are, el dorește să aibă și mai mult, încât „mai multul” îl stăpânește până la nivel de obsesie.

Mentalitatea aberantă în care și-a pus toată nădejdea l-a determinat să coboare Divinitatea la nivelul minții

personale. În acest fel și-a imaginat un dumnezeu căruia i-a dat chip și însușiri omenești. El este bun, ca și iertător, dar și aspru, sever și chiar răzbunător.

După aceste simple atenționări, mai este cazul să ne mirăm de tot ceea ce vedem că se întâmplă la toate nivelurile sociale de pe întreaga suprafață a planetei? Desigur că nu! Dacă, bineînțeles, suntem imparțiali și perfect cinstiți cu noi înșine, pentru a ne vedea întreaga comportare de distinctă personalitate.

Dacă acordăm toată Atenția reacțiilor minții proprii la provocările constante ale existenței noastre cotidiene, ce se întâmplă? Maska înșelătoare de pe chip, sub care ne protejăm megalomania, se destramă instantaneu. Iar în „golul psihologic” astfel instalat întâlnim Pura Conștiință sau starea de „a fi”, care ne revelează „Natura noastră divină”. Fenomenul poate fi explicat și altfel. Atenția proiectată asupra personalității - existentă ca o pată întunecoasă pe oglinda conștiinței - face ca aceasta să dispară precum întunericul în fața luminii solare.

Această sacră împlinire ne este inspirată chiar de către „Scânteia Divină” din noi, care vrea să fim perfecți, buni, mereu fericiți și încontinuu trăitori în Împărăția Paradisului. Când dispar măștile și odată cu ele urâtenia interioară, devenim sinceri înăuntru și-n afară cu noi și lumea înconjurătoare.

Un asemenea trăitor poți fi și tu dacă pui în practică simplitatea acestui mesaj. Și vei deveni un adevărat pionier la întemeierea unei alte lumi, cu totul diferită decât cea actuală. Dispui de întreaga capacitate pentru a duce la bun sfârșit mărețul ideal. Nu-ți lipsește nimic pentru a-ți împlini Sacra misiune!

Dacă ai mers în pas cu mine și ai cuplat informația cu trăirea, mai este cazul să revenim la întrebarea lăsată în suspensie de la început? Poate să fie sau să nu fie nevoie de alte explicații. Totuși, mai bine să prisosească răspunsurile decât să fie neîndestulătoare.

Așadar, corpul și mintea nu sunt decât simple învelișuri care, uzându-se, sunt destinate pieirii.

Identificarea ființei umane cu ele a constituit o gravă eroare ce se perpetuează și în zilele noastre. Fictivul „sine”, „ego” sau personalitate reprezintă, de fapt, cel mai mare, ca și unicul dușman al nostru. Demolarea acestei irealități ne deschide perspectiva descoperirii „Naturii noastre divine” manifestă ca Iubire, Frumusețe, înțelepciune și Fericire.

În sfârșit, la despărțire, încă un îndemn: Să nu uiti niciodată că greșelile săvârșite în asociere cu suportul fizic, ne însoțesc și la trecerea „dincolo”, în lumea astrală! Iar durerea și suferința în acea dimensiune vor fi și mai apăsătoare în cazul în care nu am făcut binele ce ne-a ieșit în cale și nu am evitat răul, deși eram perfect conștienți de evaluările respective.

EXISTĂ ȘI ALTE LUMI?

Multă ignorant-a lumii, dublată și de trufie.

Socotesc Terra și omul prin îngusta ineptie.

Că ar fi unicitate - drept Viață și-ntrupare.

În întregul Univers, ca o binecuvântare.

De fapt, ce este Pământul în raport de Univers?

Un minuscul fir de praf - în deplasare, ca mers:

Comparat cu-alte planete, stele, miliarde galaxii

Care-mpânzesc Infinitul, având proprii însușiri.

Viul prin a Lui mișcare a-nscris forme variate

Pentru că mișcarea-n sine creează diversitate;

Nicăierea-n Univers nu-s planete similare.

Așadar, acest Pământ n-are-n lume asemănare.

Fiecare corp ceresc, ca și orice vietate.

Are-nceput-temelie, bătrânețe, apoi moarte.

Și-n raport cu Existența au și tehnici diferite

Dezvoltate pe plan fizic - prin vechime însușite.

* * *

Toate au ceva comun: ENERGIA INFINITĂ!

Care faptic, ne-nfrățește în postura Neclintită!

* * *

Unica Divinitate ne unește și-ntreține

Prin forme materiale în proces de-ascensiune;

Om, planete, galaxii au același sens divin

Sacra perfecționare, prin înțelesul deplin.
Când descoperim Divinul, „Natura noastră reală”.
Devenim Universalii, cu-nțelegerea totală;
Și putem să conversăm fără vreo dificultate
Cu toți cei Ilumiinați din Marea Imensitate.
Factorul de exprimare și-nțeles e intuirea.
Așadar, noi prin limbaj, realizăm convorbirea;
Divinul fiind peste tot și-nțelegerea-i firească.
De toți câți au cunoscut Esența Dumnezeiască.

Ființa umană, funcționând la nivel de „sine personal”
în decursul îndelungatei sale istorii ca stăpân al acestei
planete, a lansat o seamă de concepte cu totul aberante.
La temelia acestor năstrușnicii a stat ignoranța asociată cu
trufia. Un astfel de om, marcat profund de importanța sa
psihologică, a urmărit întotdeauna faima, gloria, renumele.
În trecut, ca și în prezent, de altminteri, acest om obișnuit
vrea să fie cineva de care să se vorbească și în termeni cât
mai elogioși. Laudele și admirația venite din lumea
interioară, ca și din cea exterioară, constituie hrana ce
întreține și dimensionează proporțiile „ego”-ului.

Amintim una dintre multe alte concepții și anume:
geocentrismul. Pământul era considerat în antichitate
drept centrul imobil al Universului, în jurul căruia s-ar
învârti Soarele și ceilalți aștri.

S-a mai susținut că numai pe această planetă există
Viață și făpturi omenеști create în mod special, ca unic
favor; de către un dumnezeu imaginar. Această teorie și
credință a dăinuit o lungă perioadă de timp, protejată
împreună cu alte tabuuri de către habotniciile religioase.

În realitate, ce este această planetă comparativ la
dimensiunea întregului Univers? Ea nu este mai mult decât
un fir de praf ce se deplasează în raport cu sistemul solar,
din care face parte împreună cu alte planete.

Astăzi, ținând seama de ultimele descoperiri ale
științei, care ne informează că Universul este populat de
miliarde de planete, stele, constelații și galaxii, aflate la
miliarde de ani lumină, ne punem iarăși o firească
întrebare în legătură cu dimensiunea minții ignorante și

trufașe a acestui Homo sapiens. În ce postură se afla acel înaintaș, când, cu mintea lui a redus măreția și imensitatea Universului la minuscula planetă Pământ și a locuitorilor ei? Răspunsul nu este deloc dificil. Acel incontestabil imaginativ se aprecia pe sine ca buric al pământului, ca să folosesc acest termen mai popular, iar planeta Pământ ca centru al Universului.

În „Cunoașterea de sine” nicio problemă nu rămâne nerezolvată, ci totul e dus până la capăt. Așa că și în acest caz venim cu o nouă întrebare. Oare în existența noastră de relații cu noi înșine și restul semenilor nu întâlnim asemenea stări comportamentale de minte ignorantă și trufașă? Viața, care este un veritabil dascăl pentru fiecare dintre noi, ne va scoate în mod sigur în cale suficiente prilejuri ca să putem răspunde și la această întrebare.

Să revenim însă la interogația pusă de această temă și anume: Dacă în întregul Univers mai există o planetă asemănătoare Pământului, populată cu oameni așa precum suntem noi? Răspunsul simplu: Da sau Nu, îmbracă haina speculațiilor. Și anumiți oameni de știință **s**-au hazardat, oferind răspunsuri aproximative. Ținând seamă de numărul imens de corpuri cerești, ca și de condițiile de formare a lor, este posibil, zic ei, ca undeva, în imensitatea Cosmosului, să mai fie măcar o planetă asemănătoare Pământului. Or, concluzia așa cum a fost ea prezentată, se sprijină pe jocul întâmplărilor.

Dacă avem în vedere că în Imensa Eternitate există o Unică Energie manifestă ca înțelepciune și Iubire, prin esența Ei veșnic creatoare, banala întâmplare nu-și mai găsește niciun fel de rațiune. Ne aflăm deci în dimensiunea fără de dimensiune a Sublimului și afirmăm că lucrurile și evenimentele se petrec impulsionate de către Perfecțiune prin Ea însăși.

Coborând în lumea materiei brute a Universului, constatăm că nici aici prezumțioasa întâmplare nu-și găsește locul. Căci în această lume operează Legea Universală a Cauzalității, potrivit căreia orice efect are la origine o cauză determinantă. Altfel exprimat, orice cauză

conține în ea însăși și efectul respectiv.

Diversitatea corpurilor cerești este opera Energiei Divine sau a Viului în eterna Lui mișcare și prosperitate de la o clipă la alta. Ar putea exista o planetă la fel ca a noastră? Vă gândiți cumva la o clonare? Să lăsăm de-o parte dibăcia minții omenești, fiind arhicunoscută relativitatea care o însoțește și caracterizează. Și să ne gândim la altceva, aflat în strictă concordanță cu însușirile de fond ale integrității creației. Ne referim desigur la ceea ce cunoaștem suficient de bine și anume la ființa umană.

Așa după cum în rândul populației de peste șase miliarde de oameni, cât are planeta în prezent, nu găsim doi inși identici, la fel se întâmplă și în lumea corpurilor cerești ce populează Infinitul. Iar fiecare corp ceresc, la fel ca orice vietate, are un început ca naștere, apoi creștere, maturitate, bătrânețe, urmată inevitabil de regres și dispariție prin moarte.

Toate formele existențiale au ceva comun care le unește și anume: Energia Cosmică, Adevărul Absolut sau Dumnezeu. Această Unică Divinitate creează, unește și întreține prin forme materiale variate, urmând un proces de ascensiune de la cele mai simple alcătuiri la cele mai complicate și mai subtile.

Evoluția are loc începând cu regnul mineral, continuat cu regnul vegetal și urmat apoi de regnul animal, din care face parte și omul, ca ființa cea mai evoluată. Așadar, „Scânteia Divină” existentă în noi și care ne însuflețește structura **psihosomatică**, a trăit toate experiențele celorlalte regnuri și a ajuns la ceea ce este acum, o făptură condiționată tempo-spațial. Acesta este stadiul omului obișnuit, în care se cantonează de prea multă vreme, ca prizonier al unui „egocentrism sălbatic”.

În toți oamenii există capacitatea de autodepășire și atingerea stadiului de Pură Conștiință ce ne unește cu Sublimul. Iar în postura fericită de Eliberare, dispunem de însușirea de a ne înțelege cu toate formele de viață care au atins această inestimabilă performanță.

În concluzie, un pământean ce și-a descoperit, prin

trăire directă, propria sa „Natură divină” și a cunoscut fenomenul Eliberării, el se poate înțelege cu toți semenii, indiferent de haina materiei ce-i îmbracă, care au atins, ca și el, acel nivel de depășire a structurii materiale. Iar transmiterea se face prin impulsuri intuitive, ce reprezintă chiar limbajul Sacrului, comun tuturor.

FIINȚA, CONȘTIINȚA, SUBLIMUL

Cu această trinitate: Ființa, Conștiința, Sublimul - adunate laolaltă

Ne transcende-n Infinit și-aflăm Viața-adevărată;
De-acum, ca ființă completă, Sacrul ne călăuzește.
Care curăță mintalul și-ncontinuu ne sfințește.

În orice loc ne-am afla, situații complicate
Toate vor fi dintr-odată, de Iubire rezolvate.
Căci cu Ea-n comuniune omul e Divinitate.
Bunătate, Frumusețe cu Fericire-asamblate.
Nu-i ceva de săvârșit - ca-mpliniri de ideal.
Un anume țel de-atins - în postura de dual;
Pacea, liniștea deplină este piatra de-ncercare
Când mintea smerită tace - și nu-i nicio așteptare.
În această conjunctură, practic, suntem Unitate
Și cunoaștem prin trăire Veșnica Realitate!

Ne mișcăm din clipă-n clipă - noutate permanentă.
Nimic nu s-anticipează - numai ființare prezentă.
Este greu... este ușor a fi prezent la prezent?!
Atunci când spuneți: „Nu pot” sunteți „eul” indolent.
Care nu vrea să muncească, socotind comoditatea
Ca-mplinire de moment - drept trăire-adevărată.

Mai mult chiar, el se opune fiindcă substanța-i dizolvă.

Energia fragmentară - prinsă-n dorință și slovă;
El trăiește prin trecut și viitor, ca „sine” robotizat.
Hrana și tăria lui - vechiul veșnic repetat.
În final, oriunde-ați fi, întrebați-vă constant:
Oare sunt eu om întreg, cu Viața-ngemănat?
Atenția folosită în oricare-mprejurare
Ea fiind rază de Lumină cu-nsușiri transformatoare.
Să încercăm să descriem și să deslușim semnificația

fiecărui simbol în parte. Prin cuvântul ființă înțelegem tot ceea ce este viu și se mișcă. Îi mai spunem făptură sau existență, expresii folosite adesea în ansamblul întregului mesaj. Ființa este corpul fizic, dublat de către un alt corp numit vital sau odic, fără de care corpul material nu se poate nici mișca și nici dăinui în timp. În momentul decesului, corpul vital se desprinde de alcătuirea materială și se împrășteie în mediul înconjurător. Uneori, el apare ca fantomă vizibilă de către unele persoane mai sensibile.

Conștiința este starea de iluminare a minții; în clipa când această minte tace, ea devine o simplă oglindă cu ajutorul căreia, prin reflectare, ne dăm seama de tot ceea ce ne înconjoară. Atenția globală și dezinteresată îndreptată asupra acestei oglinzi, determină starea de Pură Conștiință și ne transcende întreaga ființă din lumea finită, uni**ndu**-ne cu întregul Univers.

Sublimul reprezintă Realitatea ființei noastre sau „Natura noastră divină”, manifestă ca Iubire atotcuprinzătoare. Când realizăm prin trăire directă această supremă performanță, noi pierdem „sinele personal” și trăim în contopire cu Divinitatea.

De fiecare dată când întrunim prin trăire efectivă această trinitate, noi transcendem din dimensiunea finitului în Infinitate și întâlnim adevărata Viață. În această ipostază suntem călăuziți de către „Scânteia Divină” care ne îndrumă prin impulsuri intuitive. În orice împrejurare ne-am afla, chiar în condiții de grele încercări vehiculate de mișcarea Vieții, totul va fi rezolvat în condițiile cele mai fericite. Fiind Una cu Divinitatea, ne vom manifesta ca bunătate, frumusețe și Iubire chiar și în cele mai tragice situații oferite de Viață. Și toate acestea se derulează și împlinesc fără niciun fel de intervenție din partea noastră ca dorință, ideal, scop etc.

Practic, ne mișcăm prin cuplare și decuplare cu fiecare clipă, realizând în acest fel o permanentă înnoire și utilizare a fondului nostru neuro-cerebral virgin. Nimic nu se anticipează și nici nu se obțin noi acumulări memoriale.

Ce zici prietene? Ți se pare grea această simplitate

de „a fi” pur și simplu, prezent la prezent „acum și aici”?! Rostirea expresiei „Nu pot” aparține indolentului „sine personal” care nu agreează munca și socotește comoditatea ca trăire folositoare. Mai mult decât atât, el se opune conștient sau inconștient și adesea cu violență, deoarece trăirea în prezent îi risipește, dizolvă energia fragmentară pe care tot timpul o acumulează cu ajutorul minții robotizate, ce aleargă haotic, fără rost, fie în trecut, hrănindu-se cu amintiri moarte - în prezent simple imagini - fie proiectându-se către un viitor nesigur, folosindu-se de aceleași pseudorealități.

Pentru a ușura practicarea „Cunoașterii” întreabă-te cât mai des posibil: Sunt eu întreg „aici și acum” cu Viața în contact direct? Frecvența unor asemenea interogații, folosind Atenția-Lumină, conduce în final, la permanentizarea trinității cu efectele ei eliberatoare. În viziunea concretizării unei cât mai corecte întâlniri cu noi înșine, mai semnalăm încă două aspecte:

Liniștea minții apare și dispare. Asta este natura ei. Nu intervenim în niciun fel. Ea singură se auto-demască și își golește conținutul informațional, dublat de energiile respective. Întâlnirea acestora cu razele Atenției lucide determină destrămarea lor.

Liniștea ființei înseamnă acțiune transformatoare, realizată prin ea însăși. O mai putem numi stare de „a fi”, Adevăr Absolut sau Dumnezeu. În această Sublimă liniște sau Pace Absolută „sinele” lipsește cu desăvârșire. Încercarea de a o descrie o face să dispară. Așadar, Sublimul Adevăr, Adevărul Absolut poate fi întâlnit prin trăire în contopire cu El. În schimb El este inexprimabil și indescriptibil. Și orice tentativă de a-L face cunoscut este iluzorie și sortită unui total și inevitabil eșec.

FRAGMENTAREA ȘI INTEGRAREA

A funcționa ca „eu” - interes și-nchipuire
Suntem doar un biet fragment ca gândire și simțire;
Întregul Vieții privit ca ceva de necuprins.
Ignoranța, tulburarea existente-n orice ins.
Un astfel de rătăcit dă valori imaginare

Virtutea și cu păcatul privity prin răsturnare.
Din complexitatea Vieții culege doar ce-i convine
Și cu rătăcirea minții „răul” îl socrate „bine”.
Cum apreciezi semnalul? Te ajută în vreun fel?
Află singur Adevărul? Sau vrei sprijin și model?
Universul este-n tine, n-ai nevoie de-ajutor
Când te descoperi pe tine, ești deja și creator.
Funcționând ca întreg - corp și psihic laolaltă
Suntem Energie Pură, Conștiință nealterată.
„Una” cu Divinitatea **într-o** Sublimă mișcare
Și creăm o lume nouă chiar prin simpla integrare.
Ca fragment suntem „ego” - structură deficitară
Totdeauna mărginită, turbulentă și precară;
Iar ca-ntreg suntem Lumină și Iubire Infinită
Ce ne definește ființa ca structură împlinită.
Așadar, de noi depinde, de fiecare în parte
De-a cunoaște fragmentarea și grabnic a ne
desparte.

Pentru a-ntâlni Sublimul - „Natura noastră divină”.
Unica Realitate - prin unitate - deplină.

Fragmentul reprezintă o parte, o bucată sau frântură
dintr-un întreg. În această temă este vorba de
fragmentarea funcțională a ființei noastre. Adică nu ne
manifestăm ca un tot unitar - corp, minte și spirit în
perfectă armonie. Întreaga vină a acestei defecțiuni revine
naturii noastre fictive, ca „ego”, „sine” sau personalitate.
Aflați în această postură, noi funcționăm în toate
împrejurările urmărind un scop, interes sau ideal ce ne
limitează viziunea la o anumită bucată din cuprinsul
Vieții. Întreaga atitudine și modul de comportare sunt
rezultatul educației greșite și a ignoranței care, în general
vorbind, caracterizează lumea ce o străbatem.

Atâta vreme cât în relațiile noastre cu Viața și cu
semenii, formula „eu și al meu” capătă întreaga
importanță, de fapt, trăim ca veritabili izolați, deși ne
aflăm în mijlocul unui grup social oarecare: familie, neam,
etnie, țară etc. Așa fiind, toate încercările noastre de a
înțelege inestimabila frumusețe a Viului rămân doar

vorbărie goală, lipsită de sens. Căci cum am putea înțelege frumusețea și diversitatea Vieții, când îi ieșim în întâmpinare cu interesul nostru meschin.

Preocupați tot timpul de a oferi în afară o imagine cât mai avantajoasă, am inventat o mulțime de măști înșelătoare, sub care ne ascundem cu grijă urâciunea interioară. Din ansamblul manifestărilor Vieții, urmărim ca „ego” doar ceea ce ne convine și găsim totdeauna suficiente argumente ca să înfățișăm păcatele drept reale virtuți, iar virtuțile simple slăbiciuni omenești, greșeli sau chiar păcate.

Aceasta este mintea condiționată de patina timpului și a spațiului ce ne domină prin automatisme funcționale, transformându-ne în sclavi ai unor porniri sălbatice, ce ne plasează adesea sub nivelul celor mai sângeroase animale.

* * *

Iubite cititor, cum apreciezi aceste semnalizări? Îți sunt ele de vreun folos? Te ajută cumva, asemenea dezvăluiri?! Încerci să afli singur Adevărul? Sau vrei să te ajute cineva din afară: guru, maestru, învățător?

Te asigur că nu ai nevoie de nimeni, nici chiar de mine, deoarece întregul Univers se află în tine și El este oricând gata să te ajute. Încearcă chiar în acest moment propria descoperire! Întâlnirea cu tine însuți prin trăire directă te transformă într-un veritabil creator, menit să schimbe întreaga nebulă a acestei lumi aflată într-o constantă degringoladă morală.

În clipa fericită când funcționăm ca un Tot unitar atingem starea de Pură Conștiință și Pură Energie, în perfectă uniune cu Divinitatea. În această sublimă contopire creăm în mod real o altă lume, doar prin simpla noastră integritate funcțională.

La nivel de fragment suntem „ego” - structură deficitară - totdeauna mărginit, stresat la orice pas, nevoit să suporte fizic și psihic degradări corespunzătoare.

În ipostază de întreg, suntem Iubire fără margini precum și Lumină ce ne călăuzește deplinătatea funcțională, oferindu-ne totodată și fericirea

neconvențională.

În final, să reținem că numai de noi depinde de a ne descoperi funcționarea fragmentară, de care ne despărțim instantaneu. Și odată cu desprinderea, fără să facem niciun efort, vom întâlni „Natura noastră divină”. Aceasta este Unica Realitate, realizabilă concomitent cu unitatea deplină a ființei.

Tot ceea ce scriu se sprijină pe realizare directă. Nu este nimic imaginativ în ceea ce realizez și mă străduiesc să explic, folosind cuvinte cât mai uzuale.

Ferește-te să faci acumulări intelectuale și apoi să practici „Cunoașterea”, urmărind formule stereotipe, conservate memorial, ce vizează un final imaginativ. Libertatea spirituală nu se obține făcând ceva pentru a o realiza ca scop de atins.

„Cunoașterea de sine” începe ca total liberi de trecut, chiar din prima clipă. Cu ajutorul Atenției globale iluminăm funcționarea fragmentară, care instantaneu dispare. Și de-acum, complet liberi de vestigiile trecutului, suntem atrași în Marele Tot în care întâlnim Iubirea, a cărei simplă prezență curăță și transformă radical întreaga noastră ființă de reziduurile ce ne-au adus la reîncarnare.

FUGA DIN PREZENT

„Ego” mărginit și prost.

Unde fugi, de ce alergi

Când spre „ieri” la tot ce-a fost

Sau spre „mâine” vrând s-ajungi?

Trecutul cândva trăit

Azi, o vădită himeră.

Ceva vag - închipuit

Aspirând dup-a lui vrere!

Viitorul?! Închipuită prezență

Care tinde spre mplinire.

Ficțiune în esență.

Drept speranță, mângâiere.

Prinși de-această ipostază

Cum privim Realitatea?

E posibilă-întâlnirea

Cu Viața - adevărată?
Nicidecum! Căci plăsmuirea
Prin ea însăși condamnată!
Părerea bună de „sine”.
Drept păcat și opțiune.
Veșnic osândă, ocară
Este mintea cea hidoasă
Care se mișcă dual
Desprinsă de actual!
Atent văzând faptul - fapt.
Ne desprindem de păcat
Și trăim atemporal
Om divin - om integral.

Viața este un imens ocean de Apă Vie și Lumină care, în eterna Ei mobilitate, acoperă întregul univers și-l împospătează prin impulsuri de la o clipă la alta. Această existență a Viului vine din Veșnicie și se scurge, fără oprire, către aceeași Veșnicie, având sursa ce-i alimentează mișcarea în Ea însăși. Întrucât nu are început și nici sfârșit, ea începe de fiecare dată prin străfulgerări, drept impulsuri creatoare. Mai poate fi numită Energie Cosmică, Adevăr Absolut, Realitate atotcuprinzătoare.

De-acum, fiind îndeajuns de documentați în privința mișcării Vieții, să revenim la tema noastră. Și să vedem cine este fugarul și de ce fuge? Fenomenul este simplu și destul de evident, așa că nu este cazul să apelăm la vreun psihiatru sau alți specialiști. Este vorba despre „sinele” nostru personal, alcătuit pe fond memorial care ne condiționează mentalitatea, adică modul nostru particular de a gândi și acționa. Acest „sine” sau „ego” este, din cauza educației, o alcătuire subiectivă, interesată de tot ceea ce îi procură satisfacții și respinge sau fuge din fața neplăcutului.

Așadar, trăind la acest nivel ca făpturi egoiste, vom fugi de fiecare dată din prezent dacă acesta nu ne satisface. Și ne deplasăm imaginativ către trecut, amintindu-ne de experiențele și întâmplările ce ne-au oferit cândva satisfacții, astăzi păstrate în memorie ca

simple închipuiri. Întorcându-ne deci conștient sau inconștient la un trecut mai recent sau mai îndepărtat, ne delectăm văzând un film al vieții păstrat pe pelicula memoriei. Timpul irosit cu această deplasare înseamnă fuga din fața Vieții, care se scurge pe lângă noi fără să-i sesizăm prezența.

În continuare, aceeași fire deficitară se proiectează înspre un viitor închipuit și, însuflețit de speranță, trăiește realizări fantasmagorice.

Această atragere către un trecut, cândva trăit cu adevărat - în prezent doar o repetare imaginativă - și deplasarea către un viitor imprevizibil, folosind tot materialul păstrat pe scoarța cerebrală, se definește prin ea însăși drept gândire haotică. Totul se petrece pe fondul posesiv și posedant al minții condiționate tempo-spațial.

Întregul proces de gândire, concretizat prin impulsuri obsesive, înseamnă consum de energie fără folos, cu înregistrări de efecte negative pe ambele planuri: psihologic și fizic.

În această postură de existență fragmentară nu vom putea niciodată și în nicio împrejurare să întâlnim Realitatea Vieții. Or, rătăcind în continuare pe meleagurile imaginarului, nu facem altceva decât adăugăm alte și mereu alte elemente obstructive ce ne îndepărtează și mai mult de întâlnirea noastră cu esența Viului sau „Natura noastră reală”.

Întrebarea ce urmează să ne-o punem, eu și dumneavoastră, și pe care trebuie s-o rezolve fiecare în parte, nu doar intelectual, ci prin trăire directă, este următoarea: în ce fel am putea destrăma structura egoistă, imaginativă și să întâlnim Realitatea Viului?

Nu avem decât o singură șansă și ea depinde numai de noi. Și iată ce avem de îndeplinit cu toată seriozitatea și corectitudinea. Cu ajutorul Atenției vigilente și globale întâmpinăm reacțiile minții ce năvălesc în câmpul conștiinței de suprafață, ca răspuns sau ecou la diverse provocări venite din interior ca gânduri, dorințe, imagini, teamă sau din lumea exterioară, ca aprecieri sau critici ale

semenilor, de pildă.

Simplitatea întâlnirii cu toate acestea, fără să urmărim scop sau ideal și fără să așteptăm ceva, determină spulberarea fulgerătoare a lor. Iar în „golul psihologic”, ce survine în mod firesc, realizăm unitatea funcțională a ființei noastre și comuniunea cu Sacrul Vieții. În acest climat de pace desăvârșită suntem copleșiți de către Iubirea atotcuprinzătoare, care prin simpla Ei prezență operează transformări radicale, odată cu risipirea reziduurilor păstrate memorial ce ne-au adus la reîncarnare.

GOLIREA VASULUI CONȘTIINȚEI

Mii și mii de ani trecură cu-nscrisuri nenumărate:

Informații, ca și fapte, experiențe-adunate.

Omul creându-și destin și-o mai bună adaptare

La condițiuni de Viață în perpetuă mișcare.

Tot timpul interesat de-o anume asigurare

Și-a inventat protectori după-a lui imaginare:

Zei, zeițe fără număr prin figuri concretizate

Cu invocări pe potrivă după-a lor necesitate.

Din greșitul înțeles al Vieții-n derulare

Au pus preț pe-acumulări cu vădita-nfatuare.

Bunuri, glorie, renume căutate cu-ndârjire

I-au mărit la infinit seaca lui închipuire.

Dar efectele contează. Cine-i omul actual?

Cum anume se comportă în prezentul viu, real?!

Posedat memorial - trecutul și viitorul au întreaga-nsemnătate

Iar prezentul un mister - ca o pată-ntunecată.

Tot ce-a fost și ce va fi nu-s decât imagini moarte

În prezent fără valoare, vagi însămânțări deșarte.

Care-mpiedică vederea Vieții în desfășurare.

Realitate concretă în continuă schimbare.

Practic, ce-ar fi de făcut? Vasul conștiinței golit!

Altă cale nu există pentru spontana-ntâlnire

Dintre „Scânteia” din noi cu Viul Vieții în mișcare.

Permanentă prospețime prin impulsuri sfințitoare.

Atenția folosită ca instrument de golire

Ea destramă, risipește tot ce este-nchipuire;
Iar în „golul”, ce **s**-așterne - drum deschis spre
Infinit.

Practicantul absorbit în Eternul Nesfârșit.
De trecut eliberat, omu' - II Om adevărat
Corp și spirit laolaltă - universal integrat.
Trăiește Perfecțiunea ca Iubire și simțire.
Un adevărat suport în a lumii propășire.

Omul, ca făptură rațională, încă de la începutul apariției sale cuprinsă în partea întunecată a istoriei, a fost obligat să lupte atât împotriva vitregiilor unei naturi neînțelese, cât și cu o seamă de animale, mult mai puternice decât el. În asemenea condiții nefavorabile, acest hominid a fost silit de împrejurări să-și pună mintea la lucru, pentru aflarea celor mai prielnice mijloace de adaptare la mediu, pe de o parte; iar pe de alta, pentru a lupta împotriva animalelor sălbatice, care-l vânau adesea. Datorită acestor împrejurări, el a adunat prin înregistrări memoriale, o seamă de informații, întâmplări, fapte și experiențe personale, menite să le folosească în viitor, pentru o viață mai ușoară și mai sigură.

Neînțelegând unele fenomene ale naturii precum tunetul, fulgerul, trăsnetul, furtuni dezlănțuite, cutremure, erupții vulcanice etc, el a căutat în mod permanent un sprijin din afara ființei sale. Mai întâi bolta cerului a constituit dimensiunea în care și-a pus nădejdea, închinându-se la Soare, Lună sau la acea forță misterioasă ce-l îngrozea prin fenomenele amintite mai sus.

După o lungă perioadă de experiențe legate direct de existența lui cotidiană, credința în divinitatea ocrotitoare **s**-a diluat treptat, apoi a dispărut. Atunci, acel strămoș îndepărtat a coborât privirea spre pământ și, din cauza neputinței sale, și-a imaginat alți protectori. În acest fel a ajuns la mentalitatea de a-și făuri singur diferite zeități cu chipuri confecționate din lut, lemn sau piatră - cărora li se închina, cerându-le sprijin după nevoi proprii. Și această perioadă a idolatriei a fost înlocuită după un anumit timp cu monoteismul, sistem religios care recunoaște o singură

divinitate.

Deși conceptul credinței religioase a evoluat, totuși vasul conștiinței umane a rămas încă marcat de încrederea că divinitatea se află în afara ființei sale, căreia i se roagă, folosind imaginația. Și o face îndreptându-și privirea spre cer, precum îndepărtatul nostru străbun.

O altă eroare săvârșită de ființa umană în derularea trecutului său istoric, a fost și aceea că a apreciat în mod exagerat: bogăția sub diferitele ei aspecte ca aglomerări de bunuri, bani, palate, cunoștințe etc. Asociat cu această înclinație egoistă, gloria, renumele, faima de personaj cu preocupări deosebite pe plan politic, economic, științific, au prilejuit buna părere de sine, infatuarea, trufia. Toate aceste probleme de viață au constituit obiectul unor teme aparte și ele au fost descrise amănunțit.

Aici ne interesează de fapt doar decon condiționarea ființei umane prin golirea conștiinței de acumulările înregistrate memorial, ce l-au transformat într-un veritabil robot, ce se repetă la infinit, împiedicându-l să afle adevăratul sens al propriei existențe de făptură întrupată. Trăind ca posedat de către înregistrările sale memoriale, el își petrece cea mai mare parte a timpului cu amintirile trecutului, în prezent imagini moarte, simple cochilii fără conținut. Apoi, din aceleași considerente, el se deplasează imaginativ într-un viitor incert și se amăgește, punându-și speranța într-o fictivă realizare.

În tot acest timp irosit zadarnic, Realitatea vie și trăitoare a prezentului rămâne un mister acoperit de o imensă pată întunecoasă. Or, tot ceea ce a fost, precum și ceea ce va fi, nu sunt decât imagini care în prezent nu au nicio valoare. Prezența lor ca ficțiuni deșarte sunt și rămân totuși adevărate obstacole ce ne împiedică să luăm contact cu prezentul, aflat într-o perpetuă schimbare.

Practic, ce ar trebui să facem pentru a depăși obstacolele? O asemenea întrebare a fost pusă de nenumărate ori în decursul timpului care s-a scurs. Și cum oare au răspuns înaintașii noștri? Ei au răspuns oferind o soluție totalmente greșită, în sensul că au folosit mintea

pentru propria transformare. În acest sens au fost create: metode, sisteme educațional-morale, concepte filosofice, psihanalize, rostiri de formule, ca și diverse credințe religioase. Rezultatele obținute prin folosirea acestor practici sunt atât de evidente încât nu este cazul să le mai enumerăm. Totuși o relevare se impune și anume: Mentea, oricâte eforturi ar face, nu poate să-și aducă decât simple schimbări cosmetice, de suprafață și nu transformări radicale. La practicile amintite ale acestei minți îi mai adăugăm încă o viclenie. Ea l-a învățat pe om să-și confecționeze diverse măști pentru uz exterior, sub care să-și ascundă urâtenia interioară. În prezent, individul cu pretenții de cult și civilizat apreciază această ipocrizie și fariseism ca abilitate diplomatică.

„Cunoașterea de sine” nu are niciun fel de asemănare cu niciuna dintre metodele menționate anterior. Folosirea ei vă oferă efecte evidente încă de la început dacă, bineînțeles, este corect aplicată. Atenția lucidă, atotcuprinzătoare este singurul element folosit pentru: golirea vasului conștiinței, integritatea ființei, folosirea de noi celule cerebrale și uniunea cu clipa prezentă.

Prin urmare, cu ajutorul Atenției vigilente întâmpinăm fiecare reacție a minții condiționate, fără să urmărim nimic altceva. Întâlnirea Atenției cu aceste impulsuri mecanice face ca ele să dispară instantaneu. „Golul psihologic” astfel survenit reprezintă o veritabilă fereastră spre Infinit, care ne absoarbe pur și simplu întreaga ființă.

În această contopire cu Sublimul, cunoaștem prin trăire directă: Perfecțiunea ca Iubire și simțire. Un asemenea trăitor reprezintă, fără să vrea sau să știe, un veritabil suport pentru evoluția spirituală a întregii omeniri.

HOMOSEXUALITATEA

În „Cunoașterea de sine” nimic nu se neglijează.

Totul trebuie abordat, înțeles și rezolvat.

Asta pretinde chiar Viața, după cum evoluează.

În final, descoperit rostul Ei adevărat.

Homosexualitatea - o problemă strict lumească
Cu implicații hidoase de comportare umană.
Degradarea-nscriind pagini de trăire nefirească.
Ființa-ntreagă prizonieră **într**-o spurcată capcană.
Vede asta homosexul, în contrast cu animalul
Și smerit să-și înțeleagă starea lui contrar umană?
Oare este așa de greu de condamnat imoralul?!
Singur tu, prin tine însuți, **s**-află starea ta morală.
Unii homosexuali din naștere dereglați
Prin**tr**-o zestre hormonală de nuanță feminină.
Ce le structurează firea la nivel de posedați.
Numărul lor neînsemnat față de masa nebună.
Unde este rațiunea de-mplinire sexuală
Între bărbat și bărbat sau femeie cu femeie?
Ce-ați făcut din viața voastră drept trăire personală?
Să fi pierdut simțul sacru în nefireasca idee?
În noi toți, în fiecare - sacra „Scânteie Divină”.
Ne protejează, conduce mereu spre desăvârșire.
Prin risipirea lui „ieri” și-a proiecției spre „mâine”.
Astfel demolăm trecutul și-aflăm starea de Iubire.
Trăind la acest nivel - om întreg - Pură Conștiință.
„Ego”-ul complet absent în noua dimensiune
Ne mișcăm atemporal, fericiți în neființă.
Topiți în Divinitate cu Ea-n Sacră Uniune.

În practicarea „Cunoașterii de sine” nicio problemă de viață nu se ignoră, nici neglijează și nici nu se respinge din**tr**-un motiv anume sau oricare altul. Oricât de aberante ar fi comportările acestei făpturi umane, ele trebuie văzute, pătrunse, înțelese și soluționate în mod desăvârșit. Această intransigență ne este impusă chiar de către Viață în evoluția Ei, pentru aflarea rostului care-i încununează finalizarea.

Homosexualitatea este o problemă strict lumească, cu înscrisuri degradante ce dezonoarează „Natura divină” a individului.

Senzualitatea, cu înclinația firească de satisfacerea unei necesități a trupului în relația cu sexul opus, este o stare normală la om, ca și la întregul regn animal.

Perpetuarea rasei umane pentru înmulțirea valorilor genetice nu poate fi realizată decât prin unirea firească bărbat - femeie. Or, homosexualitatea se înscrie ca anomalie și ea constă în atracție sexuală perversă față de indivizi de același sex.

Să amintim și cazurile involutare de anomalie moștenite prin naștere. O seamă de indivizi se nasc cu energii hormonale contrare sexului respectiv. Numărul acestora este însă cu totul neînsemnat. Dar și în cazul lor, știința medicală dispune de posibilități de vindecare.

Și în această postură de anormalitate, ca în oricare altă condiționare, insul respectiv se află prins în capcana plăcutului, care-l stăpânește până la stadiul de sclavie. Oare homosexualul își vede comportarea ce-l plasează sub nivelul animalelor?

În continuare, iată o seamă de alte interogații pe care le punem celor posedați de aceste îndemnuri anormale: Unde vă este rațiunea când gândiți și aspirați la asemenea scabroase înfăptuiri? Ce ați făcut din viața voastră, coborâți la reîncarnare, cu scopul de a vă descoperi „Scânteia Divină” și ajutați de Ea să evoluati spre Mărețiile Sublimului? Ce forțe misterioase vă opacizează mințile? Nu cumva sunteți posedați de influențe astrale, pe care le atrageți și îndrăgiți în pornirile nebuniei voastre? Dezmeticiți-vă până nu este prea târziu! În lumea de „dincolo”, desprinderea de sălbăticia „ego”-ului este infinit mai anevoioasă!

În fiecare om, deci și în tine, există Sacra Scânteie care ne ajută, ne protejează și ne conduce spre piscurile desăvârșirii spirituale, prin risipirea amintirilor legate de trecut și a proiecțiilor fictivului viitor. Demolarea acestor fantasma ne conduce, fără niciun efort, în ipostaza Iubirii atotcuprinzătoare. Trăind la acest nivel ca om întreg - corp, psihic și spirit - Una - realizăm starea de Pură Conștiință, în care „ego”-ul lipsește cu desăvârșire.

Această trăire în atemporalitate nu este doar o figură de stil scriitoricească, ci realitate la care orice muritor de rând are acces de ființare în neființă. Fericirea la care

orice viețuitoare aspiră, cu atât mai mult omul, poate fi atinsă, dar numai odată cu topirea personalității „acum și aici”, în perfectă uniune cu mișcarea continuă a Viului.

IGNORANȚA ESTE PĂCAT

Cum să traversăm prin Viață fără să aflăm ce este?

O astfel de ignorare, drept păcat se definește!

Vedem asta-n mod real, cum ne-am privi în oglindă?

Claritatea-i necesară cu-nțelegerea deplină!

Orice om are acces la sacra descoperire.

Fiindcă-n toți și-n fiecare e și Sursa de-mplinire;

„Scânteierea cea Divină” ne îndeamnă s-o aflăm

Prin trăire personală s-O-ntâlnim și-apreciem.

Ignorantă-i orice minte ce pe sine se socoate

Că ar ști ce-i rău și bine, dându-și mare-nsemnătate;

Asta face omenirea din vremuri îndepărtate.

Rezultatele se văd! Oare sunt investigate?

Dacă mintea noastră tace - drept tăcere neforțată

Noi mai suntem? Nu ființăm? Ființare neafectată

De gânduri sau de dorințe - imagini fără de sens!

E trăire integrală și aflăm prin ea consens!

În această ipostază suntem clar, Pură Conștiință.

Uniți cu Divinitatea și întreaga Existență.

Orice greșeli sunt excluse, căci Iubirea ne e sfetnic.

Care curăță, destramă tot ce este-n noi vremelnic.

Liberi în mod consecvent de poverile-ancestrale

Întâmpinăm cursul Vieții ca făptură integrală;

O asemenea trăire e sfântă și sfințitoare

Pentru ins și-ntreaga gloată - tuturor folositoare.

Iată-ne deci coborâți la o nouă reîncarnare! Ne-am pus oare întrebarea privind sensul și adevăratul scop al acestei existențe? Chiar dacă ați mai făcut acest lucru și chiar dacă eventual practicați ceva în acest sens, vă invit să veniți lângă mine, ca împreună să extindem dimensiunea descoperirii. Așadar, să vedem ce este această Viață? Traversarea Ei, fără să știm ce este, înseamnă crasă ignoranță! Iar ignoranța, la rândul ei, este păcat! Vedem asta așa cum ne-am privi chipul reflectat în oglindă? Claritatea, limpezimea acestei probleme

înseamnă și înțelegerea deplină a ei.

La această inestimabilă și sfântă descoperire fiecare om are acces, deoarece în noi toți se află și Sursa revelatoare, adică „Scânteia Divină”. Mai mult decât atât. Chiar această „Scânteie”, care ne menține și însuflețește întreaga structură psihosomatică, ne îndeamnă **s-o** descoperim prin trăire directă, întâlnindu-ne cu Ea în totală contopire.

În continuare, să vedem ce a făcut omenirea în acest sens pe parcursul întregii sale istorii. Ea a folosit mintea acumulatorie de cunoștințe și experiențe realizate la nivel de „sine personal”, derutant și posesiv. Or, cu această minte el nu a făcut altceva decât să-și dea importanță psihologică, limitând Viața la înțelegerea mărginită de propria dimensiune. Așa fiind, Realitatea Vieții a rămas doar un simplu concept intelectual cu infinite interpretări, în funcție de fiecare comentator în parte. Aglomerările memoriale ale fiecărui știutor au condus la rezultate confuze cu înregistrări pe potriua lor, atât de evidente astăzi pe întreaga suprafață a globului. Tentativele de investigare, întreprinse tot cu mintea condiționată temp-spațial, nu au putut depăși ignoranța deja existentă.

Descoperirea noului-absolut, așa cum este și Viața în eterna Ei mișcare și prospețime de la o clipă la alta, ne obligă să-i ieșim în întâmpinare în aceleași condiții, adică folosind minte nouă și creier nou-nealterat de cunoașteri anterioare.

Ce se întâmplă când mintea noastră tace smerită, pentru că și-a înțeles neputința funcțională la întâlnirea cu noutatea? În Tăcerea astfel instalată, întreaga noastră ființă se integrează în mișcarea Viului, formând un Tot funcțional.

Fericita ipostază o cuprindem în expresia de Pură Conștiință, Pură Prezență - Una cu Divinitatea, ca și cu întreaga Existență. În această postură, greșelile sunt excluse, căci Iubirea ne este sfetnic prin impulsuri intuitive. Iar simpla Ei prezență curată, destramă tot ceea ce **s-a** înregistrat în noi din neglijență, necunoaștere sau

ignoranță.

Așa fiind, numai funcționând ca liberi de poverile ancestrale, putem întâmpina ca ființă întreagă scurgerea Vieții în eterna Ei mișcare. O astfel de trăire, prin natura ei sfântă și sfințitoare pentru ins și colectivitate, este de real folos și pentru întregul univers.

ÎNCEARCĂ SĂ TE CUNOȘTI!

De ce stai și lenevești, văduvit de bucurii?

Hai, încearcă să-ți vezi firea și-a lumii dizarmonie!

Care-i rostul întrupării? Ți-ai pus astfel de-ntrebare?

Și răspunsu-i pe potrivă, văzând a ta degradare?

Corpul în care ființăm e la fel ca un mormânt.

Întrupați să ispășim păcate de pe pământ.

Din trecutul milenar, șir de vieți nenumărate.

Însămânțate ca fapte, care se cer achitate.

Cum aflăm acest trecut și-apoi, cum îl risipim?

Prin „Cunoașterea de sine” când cu noi ne întâlnim.

Viața-i veșnică mișcare, în continuu provocare

Și la toate noi răspundem după condiționare.

Deci, trecutul năvălind în prezentul viu și-activ

Ne relevă omul-vechi, prin obsesii posesiv.

Simpla conștientizare îl destramă-n mod spontan

Și-n loc omul nou apare, un adevărat titan.

De-acum Om-universal, cuprins în Eternitate

Ne manifestăm Iubire și ființăm ca Puritate;

Suntem un veșnic prezent cu Viața-n uniune.

Creator de lume nouă - nesecată prospețime.

În această ipostază desprinși de dualitate.

Fără centru, fără margini, Reală Imensitate.

Trăim deplin Fericirea, ca împlinire divină.

Care ne îndestulează fără nicio opțiune.

În această temă ne adresăm direct „ego”-ului și-l învinuim că este leneș și incapabil să întâlnească adevărata bucurie, deoarece la nivelul cochiliei mărginite în care-și petrece existența cotidiană el nu poate întâlni decât simple satisfacții, adesea conflictuale și derutante.

De asemenea, îl îndemnăm să-și descopere propria fire, în raport cu dizarmonia întregii omeniri. Apoi,

punându-și singur întrebări, să afle destinul întrupării sale, ca și propria degradare morală.

În „Cunoașterea de sine” interogația are o importanță capitală, deoarece ea ne aduce în starea de autentică investigație, inerentă pentru descoperirea noului. Când am coborât la reîncarnare, am fost obligați să intrăm în acest corp carnal ca **într-un** adevărat mormânt. Greșelile și păcatele, săvârșite în viețile anterioare în asociere cu un corp fizic, trebuie ispășite în aceleași condiții. Aceasta este, de fapt, și rațiunea încorporării noastre de fiecare dată.

Întrebarea următoare este: Cum aflăm acest trecut, ale cărui reziduuri, păstrate în straturile mai profunde ale ființei noastre, ne-au readus iarăși pe pământ? Și în ce fel vom putea risipi acest balast acuzator?

La ambele întrebări aflăm răspuns și izbăvire prin „Cunoaștere” - întâlnindu-ne cu noi înșine. Și iată cum: Viața, care este aidoma unui fluviu ce curge cu vadul plin, ne scoate în față diferite fapte, întâmplări, evenimente, care prin surpriza și varietatea lor ne impresionează în mod plăcut sau dureros. Tot ceea ce ne scoate în cale mișcarea Vieții este pentru noi, în folosul nostru și cândva, în trecut, determinat de noi. Ne aflăm deci în fața unor efecte ale căror cauze noi le-am determinat prin propria comportare bună sau rea.

Prin urmare, trecutul care năvălește în prezent ne relevă omul vechi, prin natura sa posesiv și posedant. Iar noi cum îl întâmpinăm? Simpla conștientizare atentă, lucidă și atotcuprinzătoare a reacțiilor minții noastre le destramă în chip fulgerător, împreună cu omul vechi. Iar în „golul psihologic” astfel determinat, apare omul nou, universal, având o minte nouă și creier proaspăt.

În această ipostază suntem atrași în Eternitatea cu care ne contopim. Aici întâlnim Iubirea și ființăm ca Puritate **într-un** veșnic prezent cu Viața în uniune. Implicați **într-o** asemenea trăire, desprinși de dualitate, devenim creator al unei alte lumi, înnoitoare de la o clipă la alta. Și, în uniune cu Imensitatea, trăim fericirea

deplină, necondiționată ce ne îndeștează în chip desăvârșit.

În concluzie, reacțiile minții determinate de mișcarea Vieții ne arată omul vechi, cu toate defectele lui care ne-au adus la noua întrupare. Întâmpinarea corectă a acestor reacții, folosind Atenția-Lumină, determină risipirea lor, concomitent cu dezagregarea autorității „ego”-ului și apariția fenomenului surpriză: Eliberarea. Odată cu Eliberarea totală, șirul reîncarnărilor a luat sfârșit. Iar evoluția spirituală, privind revenirea „Scânteii Divine” la Sursa Surselor, se continuă în dimensiunile mai subtile ale Eternității.

LĂCOMIA, MÂNIA ȘI TRUFIA

Lăcomia-i un abis - fără fund, fără sfârșit.

Cel cuprins în a ei mreață - un veșnic nefericit.

Sărăcia-l însoțește pe întreaga-i existență.

Mutul dorind și mai mult - alimentat de speranță.

Mânia e un defect ca violență și ura

Cu înscrisuri degradante, totdeauna pe măsură;

Impuls de sălbăcie, veritabil animal.

Nicidecum de om întreg, structurat rațional.

Trufia-i o boală gravă, absolut dizgrațioasă

Pentru psihic socotită maladie canceroasă;

Confuzia, ignoranța însumate - apreciere

De proporții fără seamăn, cu făloasa mângâiere.

Toate-aceste rătăcirii - strict înscrisuri egoiste.

Omul fiindu-și făurar de zile amare, triste.

Noi prin noi creăm destin prin asemeni rătăcirii.

Șir imens de reîncarnări înscriu astfel de trăiri.

Ce zici, bun amic de drum despre-aceste semnalări?

Le vezi rătăcirea-n sine și fireștile urmări?

Dacă vezi cu-adevărat și-ți dorești eliberarea.

Împreună să vedem cum are loc derularea!

Cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare.

Vom întâmpina direct fiecă manifestare

Ale celor trei defecte, ce ne domină, stresează;

Psihic, fizic, fără preget toată ființa degradează.

Această simplă-ntâlnire spulberă ce-i nebuloș.

Omul cel prin timp format și socotit păcătos.
Și-n loc Energia Pură ne transcende-n Infinit
Unde întâlnim Iubirea și trăim desăvârșit.

Lăcomia este o înclinație a simțurilor ce depășește necesitatea organică. Pofta de a mânca sau de a bea mai mult decât nevoile impuse de către structurile somatice, este apreciată ca lăcomie. Un astfel de individ pofticios din fire își duce existența marcat de numeroase stări anormale. O poftă satisfăcută nu este niciodată mulțumită și aspiră mereu la mai mult.

Un alt aspect al lăcomiei este întâlnit în mod frecvent la acumulările de bunuri materiale. Un om obișnuit - care funcționează la nivel de „sine personal”, concentrat pe „eu și al meu” - nu este niciodată mulțumit cu ceea ce posedă ca avere. Și cu cât averea lui, evaluată în imobile, conturi bancare, bijuterii, tablouri, obiecte de artă etc, este mai substanțială, cu atât dorește să aibă și mai mult. Lăcomia acestuia îmbracă aspectul unui abis, care nu poate fi niciodată umplut. Acest bogătaș este și rămâne un nefericit sărac, din cauza dorinței nesățioase de a avea mereu și mereu mai mult.

Mânia este o dispoziție a firii omenești care, la întâlnirea cu ceea ce nu-i convine, își iese din fire, se înfurie ușor. Fiind însoțită adesea de iritare, violență și chiar ură, mânia deconspiră sălbăticia conservată în structura umană din epoca sa anterioară de hominid.

Această atitudine, așadar, ne degradează din punct de vedere moral ca ființă rațională, așa cum ne place să ne considerăm adesea. De asemenea, în funcție de frecvența acestor stări tensionale, se înscriu și efecte dăunătoare ce ne afectează și sănătatea corpului fizic.

Trufia sau semeția este o atitudine disprețuitoare și arogantă, plină de mândrie și înfumurare. Ea este socotită ca cea mai mare defecțiune a făpturii umane, adesea apreciată drept cancer al sufletului. Prezența ei implică existența activă a tuturor greșelilor și păcatelor omenești. Ignoranța și confuzia îi sunt trufașului sfetnici de drum prin îndemnuri diabolice.

Toate aceste atitudini sunt înscrisuri egoiste, potrivit condiționării tempo-spațiale a individului. Fiecare dintre ele ne marchează existența cotidiană cu efecte degradante pe ambele planuri: psihic și fizic. Mai mult decât atât, ele creează în permanență destin, măbind astfel șirul reîncarnărilor.

Ce zici prietene, despre aceste semnalări? Le apreciezi la fel ca autorul, ca evidente răătăcirii cu înscrisuri degradante, dăunătoare? În cazul că vezi și apreciezi cu adevărat ca defecțiuni proprii, ce faci? Continui ca și până acum sau te hotărăști să pui capăt răătăcirii?

Dacă te rezumi momentan doar la simpla informare și, eventual, amâni rezolvarea pe mai târziu, cândva în viitor, înseamnă că n-ai înțeles nimic! Însă nu uita că în mintea astrală **s-a** înregistrat tot ceea ce ai citit. Și neaplicarea de-ndată a cunoașterii îți amplifică degradarea existentă. Iar la trecerea „dincolo”, suferința va fi și mai accentuată, reproșându-ți că nu ai făcut ceea ce știai că este necesar pentru evoluția ta spirituală.

După ce ne-am informat despre toate aceste slăbiciuni și răătăcirii omeniești care ne încearcă mai rar sau mai des, iată ce ne îndeamnă să facem Maestrul aflat în profunzimea ființei noastre.

Cu ajutorul Atenției lucide și atotcuprinzătoare întâmpinăm direct fiecare reacție a minții - ca efecte ale celor trei defecțiuni cuprinse în această temă. Nu facem niciun efort și nici nu așteptăm împlinirea vreunui anume rezultat. Nu este decât o simplă conștientizare spontană și de ansamblu. Atât numai!

Această întâlnire spulberă instantaneu orice apariție fulgerătoare, nebuloasă și degradantă. Iar în locul gol, printr-o simplă sclipire, apare Energia Pură - ca Iubire - care **într-o** fracțiune de timp ne atrage în Infinit și ne curăță de energiile deficitare. Pentru un începător această viteză uluitoare este greu de sesizat. Iar trăitorul, când încearcă să o descrie, Ea, deja nu mai este. De fapt, el încearcă să descrie un moment de trăire fulgerătoare - ceea ce este indescritibil. Însă toți oamenii dispun de

capacitatea de a întâlni prin trăire directă această Sursă a Viului existentă în noi toți și manifestă ca Iubire Absolută.

MAESTRUL SPIRITUAL

O persoană socotită **într**-un mod exagerat
Prin ce știe, ce cunoaște sau face cu-adevărat;
Știutul deci și-mplinirea îi dau propria valoare
Pentru el și pentru alții - prilej de infatuare.
Cine este cel ce știe? Și cine-l apreciază?!
Oare nu este „ego”-ul în aceeași ipostază!?
De o parte știutorul, de-alta ce-l ce prețuiește!
Un mărunț eșantion, rezemat pe ce gândește.
Așadar, nu-i om întreg - unit cu Eternitatea.
Unde „sinele” dispăre, consfințind Divinitatea.
Ci o searbădă făptură egocentric temătoare.
Pentru el și cei din jur - o mască înșelătoare.
Un veritabil maestru în context spiritual
Nu-și arogă importanță și nu **s**-afirmă dual.
Integrat în actual, cu clipa-n comuniune
Clar exemplu de trăit, ca și sacra acțiune.
El, cu fiecare clipă, psihic moare și-nviază.
Clipa și-a lui existență, în prezent se integrează;
Pentru el și pentru alții, bun exemplu de trăire
Acesta-i este mesajul **pentru** întreaga omenire.
Deci, maestru și discipol se găsesc în fiecare
Iar „Cunoașterea de sine” - calea de realizare.
De perfectă armonie cu Divinu-n contopire
Când, de fapt, aflăm că suntem veșnic sursă de
Iubire.

Nu căutăm în afară, avem totul la-ndemână.
Practic, să realizăm a noastră ființă deplină;
Unica modalitate de-a transcende ce-i lumesc.
„Sinele” nostru vremelnic - prin comportări -
diavolesc.

La nivelul minții știutoare, în dimensiunea mărginită a „sinelui personal”, întâlnim în mod frecvent maestrul spiritual. Această personalitate este privită cu mult respect și condescendență, nu numai de către discipolii pe care-i dăscălește, ci și de către o bună parte din restul societății.

Valoarea lui constă din acumulări memoriale, obținute din studierea diferitelor lucrări din domeniul ce l-a consacrat. El își menține și amplifică popularitatea prin discuții, conferințe sau ca guru, prin întâlniri cu caracter inițiativ. Întotdeauna el vorbește de la înălțimea unui amvon, estradă sau a unui fotoliu ceva mai ridicat decât nivelul la care se află auditoriul. Părerea excelentă despre sine îl face să privească semenii cu aroganță și chiar dispreț. Întreaga lui activitate este strict asociată cu venituri pecuniare, încasate de la cei care-l frecventează sau consultă.

În continuare, să încercăm descoperirea adevăratului ins care se află ascuns sub masca înșelătoare a maestrului. Așadar, ne aflăm în prezența unui „ego” care, însetat de propria importanță, și-a îmbogățit memoria cu un vast material informațional cules de prin diferite cărți. Tot ceea ce spune el nu este decât o repetare de formule pe care le pune la dispoziție cu multă zgârcenie și într-o formă cât mai bine calculată, menită să impresioneze discipolii. Faptul de a predica o anumită metodă, concept de viață, crez religios cunoscute pe plan mondial, îl califică pe maestru drept „sine” repetitiv, meschin și vanitos.

Numărul acestor maștri este imens și-i întâlnim peste tot ca profesioniști care speculează ignoranța oamenilor. Unii dintre ei reușesc să o facă, ducând în eroare mase întregi de oameni, fiind dotați cu o diabolică abilitate și ipocrizie nu prea ușor de demascată.

Dacă așa stau lucrurile la nivelul condiției umane, bazată pe cunoaștere intelectuală și tradiții înlănțuitoare, ne întrebăm: Există oare și maștri veritabili, de necontestat, în acest domeniu spiritual? Desigur că există. Și iată care le este atitudinea și comportarea în contact cu semenii. Un astfel de om funcționează ca un întreg: corp, minte și spirit - un Tot unitar.

Integrat în actualitate, cu clipa în comuniune, el oferă un adevărat exemplu de trăire ce înseamnă totodată și acțiune benefic-transformatoare. Din punct de vedere psihologic, el moare și înviază cu fiecare clipă, oferind în

acest fel o bună lecție de inițiere pentru cei însetați de aflarea Marelui și Unicului Adevăr.

Acesta îi este mesajul pentru întreaga omenire, pe care-l oferă în mod gratuit celor interesați. Și o face cu o deosebită dragoste, privind binele general al întregii omeniri, indiferent de rasă, culoarea pielii, etnie sau țară. El nu se socotește deosebit față de toți ceilalți semeni, decât prin aceea că și-a descoperit „Natura sa divină” - Realitate evidentă și de aceeași calitate în fiecare ins în parte.

În acest sens, el afirmă și demonstrează până la evidență că atât Maestrul, cât și Discipolul se află în fiecare făptură umană, precizând că „Scânteia Divină” din interiorul ființei este Maestrul, gata oricând să ne ajute, iar Conștiința de suprafață sau „ego”-ul este discipolul ignorant și posesiv.

Tacă deci discipolul în fața Maestrului!

Numai în această condiție noi toți ne întâlnim cu Divinitatea, care, de fapt, este zestrea comună a tuturor. Prin urmare, avântați-vă cu îndrăzneală în marea descoperire a Împărăției Sublimului aflată în interiorul ființei proprii! Aveți întreaga capacitate de a o descoperi! Nu aveți nevoie de nimeni din afara dumneavoastră!

Acest Maestru din adâncuri vă inspiră și vă îndeamnă mereu să întreprindeți minunata călătorie. Dar El, care ne insuflă prin impulsuri intuitive, nu este auzit din cauza zgomotului de la suprafață, produs de către gândirea haotică a „sinelui personal”.

De-acum, că ați aflat cine este discipolul confuz și turbulent, nu rămâne decât să-i conștientizați mișcările, folosindu-vă de Atenția lucidă, vigilentă și spontană. Simplul contact cu aceste mișcări face ca ele să dispară și să realizați starea de Pură Conștiință și Pură Iubire. Aceasta vă este „Adevărata natură” cu însușiri de sfântă și simțitoare.

NECUNOScutul și Căutarea

Căutăm doar ce cunoaștem și-nscris imaginativ

În oglinda cerebrală și-acum socotit fictiv.

„Necunoscut”, „căutare” simboluri nepotrivite
Deci, lăsați-le de-o parte - niciodată folosite.
Noul nemaiîntâlnit este veșnic un mister
Care ne cere, obligă să fim la fel ca și El.
Noi celule cerebrale, proaspete, nefolosite
Îl pot cuprinde-nțelege prin sensuri desăvârșite.
Tacă deci, făloasa minte cu întreg știutul său
Căci ea conturează falsul prin închipuitul „eu”.
Disparația se-nscrie cu Atenția globală
Care practic, dezagregă ficțiunea ideală.
Iar în pacea ce s-așterne
Fără scop, dorință, vrere
Ne absoarbe Infinitul
Și trăim Necunoscutul.
Dar, cu clipa îmbătrânește.
Fiind spontan întâmpinat.
Fulgerător se topește.
Noi iarăși eliberat.

Orice gen de căutare e legat de cunoscut:
Imagini, închipuire, plăsmuire ca trecut.
Nu dați curs la amăgire
De vreți propria sfințire!

Cu ajutorul minții noastre cunoscătoare noi nu putem
căuta decât ceea ce cunoaștem deja. Căci aflarea nu este
altceva decât o recunoaștere a ceva cunoscut mai înainte
și păstrat ca imagine pe pelicula memoriei de la nivelul
corpului astral.

Dar să vedem cum au loc înregistrările memoriale.
Cu ajutorul celor cinci organe de simțire, noi primim tot
felul de informații din lumea înconjurătoare. Prin simțuri și
circuitul nervos informațiile ating sistemul neuro-cerebral,
apoi creierul astral. Și, în funcție de informațiile primite,
luăm hotărâri corespunzătoare solicitărilor. În acest proces
de percepere și de decizie sunt utilizate o seamă de celule
cerebrale având însușirea de unică folosire. Așadar, cu
aceste celule nu se mai pot înregistra noi informații. Dar
ele sunt păstrătoare a imaginilor faptelor trăite mai înainte
și înregistrate, care ajută la recunoaștere.

În viziunea acestei realități, Necunoscutul și căutarea apar ca simboluri nepotrivite, care nu se pot asocia în nicio împrejurare. Să le lăsăm deci de o parte și să vedem în continuare cum ne putem întâlni cu Necunoscutul. El este totdeauna un mister determinat de permanenta mișcare și prospețime a Viului.

Or, ca să putem întâmpina acest nou, suntem obligați să-i ieșim în întâmpinare potrivit calităților lui, adică să folosim celule cerebrale noi, nefolosite, singurele în măsură să-l poată înțelege cu adevărat. În acest caz mintea noastră veche, cunoscătoare trebuie să tacă, împreună cu întregul ei capital memorial. Căci întâlnirea vechiului cu ineditul, nu face decât să deformeze înțelegerea.

Tacă deci mintea veche fundamentată pe material cerebral folosit. Dar tace ea la simpla noastră comandă? Firește că nu va tăcea. Dar dacă îndreptăm spre ea Atenția-Lumină vigilentă și globală, vom vedea că simplitatea acestei întâlniri risipește orice proces de gândire. Dispariția este firească, întrucât materialul utilizat în acest proces este format din imagini seci, goale de conținut. Și în fața iluminării Atenției, ele se risipesc fulgerător.

În acel moment de pace sau „gol psihologic”, intră în funcție, în mod spontan, o nouă minte de proporții universale, cu noi celule cerebrale care întâlnesc necunoscutul și-l fac cunoscut.

Să reluăm împlinirea acestui fenomen de însemnătate crucială în „Cunoașterea de sine”. Reacțiile minții la întâlnirea cu razele Atenției a determinat dispariția lor și instalarea păcii sufletului. În acest moment, noi celule cerebrale intră în funcțiune și se înregistrează noul. Concomitent cu el, suntem absorbiți în Infinit și în contopire cu acesta trăim, de fapt, necunoscutul, care de îndată și îmbătrânește. Aceeași întâmpinare ne va oferi o altă clipă de eliberare, făcându-ne capabili să întâlnim și necunoscutul care succede odată cu mișcarea Viului.

În concluzie, să reținem că orice căutare este legată de cunoscut ca imagine, închipuire, adică de către trecutul nostru. Iar dizolvarea acestui trecut ce ne-a adus la reîncarnare nu se obține decât odată cu simpla conștientizare a acestui trecut, ce se destramă în fața Atenției - ea fiind chiar Sacrul în acțiune.

PACEA - SEMN AL ÎMPLINIRII

Pacea, liniștea deplină ca o binecuvântare.

Inestimabilă comoară cu înscrisuri sfințitoare.

Care curăță, transformă firea condiționată

De trecutul posedant prin eresuri însumate.

O întâlnim cu-adevărat, când risipim tulburarea

Și „Cunoașterea” e calea ce oferă integrarea;

Atenția folosită la întreaga-i capacitate.

Spulberând dualitatea, Ea oferă unitatea.

De-acum, om adevărat: corp și psihic laolaltă

Înțelegem prin trăire Viața cea adevărată;

Nici probleme, nici conflicte, nicidecum nu se ivesc.

Totu-i clar și înțeles când cu mine mă-ntâlnesc.

Clipele în derulare - permanent înnoitoare

Mă atrag prin contopire **într-o** unică mișcare;

Viul veșnic prospețime doar așa este-nțeles.

Noi și Viul - în Uniune, în desăvârșit consens.

Deci, astfel de trăitor - un perfect îndrumător

Lui și lumii de folos - prin clipe transformator;

În fapt, Om Universal cu determinări precise

De transformări radicale, către Necuprins extinse.

Cunoscând această pace - Conștiință prin trăire

Atingem Iluminarea ca supremă împlinire;

Și prin Ea suntem Iubire și supremă Fericire

În niciun fel susținute drept suport ca-nchipuire.

Pacea sau liniștea sufletului este o stare de seninătate naturală sau de armonie a întregii ființe. În această fericită ipostază, în care orice activitate a gândirii lipsește cu desăvârșire și nu există niciun fel de așteptare, corpul funcționează nestingherit la întreaga sa capacitate, privind asimilarea, respirația, circuitul sanguin, eliminarea etc. De asemenea el își reglează singur eventualele

disfuncții și oferă condiții optime de autovindecare, chiar a unor maladii apreciate de către specialiști ca incurabile.

În ceea ce privește latura psihologică, această armonie interioară reprezintă o adevărată binecuvântare, ce oferă tot atâtea prilejuri de transformări radicale, prin eliminarea energiilor deficitare ale condiționării tempo-spațiale.

Realizarea acestui echilibru **psihosomatic** nu se obține prin niciun fel de activitate a minții, ca împlinire a unui scop sau ideal. Asta face, de fapt, omenirea din vremuri foarte îndepărtate, urmărind pacea sufletului prin diferite metode, concepte, teorii, crezuri, rostiri de formule etc.

„Cunoașterea de sine” nu are niciun fel de asemănare cu niciuna dintre aceste practici. Ea ne oferă pacea încă de la început, chiar din prima clipă de aplicare. Și iată cum: Cu ajutorul Atenției lucide, globale și spontane ne întâlnim cu ceea ce nu este liniștea, adică tulburarea ca gând, imagine, teamă etc. Simplitatea întâlnirii le spulberă instantaneu. Iar în „golul psihologic” sau starea de negândire, întreaga noastră ființă se unește, formând un Tot funcțional - corp, minte și spirit - Una - în uniune perfectă cu Viul în perpetua Lui mișcare. De-acum, mișcându-ne împreună cu Viața, toate problemele legate de existență sunt înțelese și rezolvate pe loc și în chip fericit.

Mișcându-ne cu Viul în perfect consens, de la o clipă la alta **într-o** succesivă înprospătare, deșeurile trecutului care ne-au adus la reîncarnare sunt eliminate, fără să intervenim în vreun fel oarecare.

Un asemenea trăitor, prin însăși existența lui, reprezintă un bun exemplu și un bun îndrumător pentru restul semenilor.

Datorită acestui mod de abordare a Vieții, asociată cu trăirea la nivel universal, practicantul respectiv pune temelie unei alte lumi, cu totul diferită de cea actuală (mărginită și dirijată de către un centru egoist).

Cunoașterea prin experiență directă a acestei

seninătăți interioare și obținerea ei de fiecare dată cu ajutorul Atenției, ne oferă starea de Pură Conștiință și Pură Iubire ce operează transformări radicale, în întreaga noastră ființă.

Iar **într-o** bună zi, nimeni nu poate preciza când anume, vom întâlni fenomenul surpriză: Iluminarea sau Eliberarea. Grăbirea sau întârzierea inestimabilei realizări depinde de râvna fiecărui practicant în parte, ca și de conglomeratul reziduurilor ancestrale ce ne-au adus la reîncarnare.

POEZIA

Ce este o poezie, ce cuprinde sau tratează?
Creație literară care, practic, însumează
Doar un număr de trei genuri: liric, epic și dramatic;
Ca tematică distingem: fond didactic, social și filosofic.

Iar ca specie aflăm: imnul, oda, epopeea.
Baladă, poem, satiră și de asemeni elegia;
Glosa, sonetul, gazetul și mai amintim rondelul;
Forme de versificare, după cum este modelul.
Toate, fără deosebire, ca forme de exprimare
Au un limbaj figurat și în scop de demonstrare
Asocieri de idei, metafore concentrate.
Spre a urmări emoții, stări sufletești adecvate.
De ce-amintesc toate acestea? Ce anume urmăresc?
Răspunsul e foarte simplu! Practic, vreau să
lămuresc

Titlul temei - în raport cu tot ce-am scris:
Mesaj exprimat prin vers - drept înțeles clar, precis.
Nu mă consider poet! În „Cunoașterea de sine”.
Am ales versificarea pentru spontana-acțiune
Și-nțelegerea directă prin expresii concentrate.
Simplitatea demonstrării a ființării-adecvate.
Rima, uneori forțată ca să sune cât mai bine.
Adoptată-n mod expres, pentru cititori anume
Care-ndrăgind poezia, mai ușor se întâlnesc
Cu mintea cunoscătoare ce, de fapt, îi definesc.
Alteori, versificarea distonant alcătuită

Ca să trezesc cititorul, la clipa cea întâlnită.
În ambele procedee, urmărit un singur țel:
Să determin practicantul a se întâlni cu el.
Clipa - prezent la prezent - absolut esențială.
Pentru demolat „ego”-ul cu întreaga-i vânzoleală.
Ce ne-ntoarce la trecut - agățați de trăiri moarte
Sau ne-atrage-n viitor spre lucruri imaginate.
Citirea oricărei teme în proză sau poezie.
Obligatoriu oferă minunata armonie.
Dacă e corect citită, insul cu el se-ntâlnește
Și ca ființă integrală în Divin se contopește.
Frecvența acestor clipe - fără efort, siluire, urmărind
un ideal

Vor conduce în final, la destrămarea-nchisorii „ego”-ului ireal.

Fericitul fenomen este-n slovă consfințit drept „Sacra Eliberare”.

Și acest sublim destin așteaptă pe fiecare.

Apariția îndemnului pentru lămurirea acestei teme **s**-a impus ca firească necesitate, întrucât întregul mesaj a fost cuprins inițial și tratat mai întâi cu ajutorul versului și numai după aceea explicat cu ajutorul prozei. De-acum, cu acest ultim volum, evanghelia „Cunoașterii” a atins numărul de 1132 de teme.

Ce este poezia, ce cuprinde și ce urmărește ea, în general? Poezia este o creație literară ce însumează trei genuri: liric, epic și dramatic. Iar ca tematică distingem: poezia filosofică, socială, didactică etc. Ea poate fi versificată sau neversificată. Să mai amintim că genurile cuprind la rândul lor mai multe specii ca epopeea, poem, baladă, elegie, satiră, odă, imn etc. Poezia versificată cunoaște și o seamă de forme fixe ca glosa, sonetul, rondelul etc.

Toate poeziile, fără deosebire ca formă de exprimare, au un limbaj figurat și metaforic concentrat și, în scop de demonstrare, folosesc o gamă variată de idei, capabile să sugereze stări emoționale.

După această sumară expunere, eu nu mă consider

poet și iată de ce. În explicarea și punerea în practică a „Cunoașterii de sine” am folosit versificația doar ca mijloc de realizare spontană și înțelegere directă, imediată, prin puține cuvinte demonstrative a ființării adecvate. Cititorul, prin **tr**-un număr redus de expresii, află cum se poate întâlni cu el însuși doar prin simpla vizualizare a doua sau patru versuri.

Am folosit rima (uneori forțată) ca mesajul să sune cât mai bine pentru cititorii îndrăgostiți de acest gen literar, în scopul de a-i atrage și ajuta să se întâlnească mai ușor cu ei înșiși.

Alteori, versificația a fost alcătuită în chip distonant, pentru a trezi la realitate pe acei cititori care apreciază frumusețea versului și nu importanța mesajului.

Și **intr**-un caz, ca și în celălalt, am avut în vedere în mod constant atragerea cititorului spre întâlnirea cu el însuși, realizarea integrității sale funcționale și comuniunea cu Viul în ipostaza de prezent la prezent în eterna Sa mișcare.

Pentru demolarea „ego”-ului și a întregii sale activități imaginative, legată fie de amintirile trecutului, fie de nesigurul viitor îmboldit de speranțe cu totul precare, integritatea noastră prezent la prezent este absolut esențială.

Citirea corectă a temei, în ambele variante, este destinată să ajute pe cititor ca să se întâlnească în mod clar cu el însuși și, ca ființă completă, să realizeze fără efort uniunea cu Divinitatea. Frecvența acestor clipe vor conduce, în final, la destrămarea închisorii „ego”-ului și întâlnirea fenomenului surpriză: Eliberarea.

Întârzierea sau grăbirea acestui fenomen depinde de dimensiunile închisorii, ca și de râvna depusă de practicant. Să mai amintim că această fericită împlinire se află înscrisă în destinul fiecărei ființe umane.

PREZENT LA PREZENT - VIRTUTE

A fi prezent la prezent, iată certa înțelepciune

De om trăind integral, ca Divin prin uniune.

Se-ntâlnește Viața Pură prin cuplare - decuplare.

Nici trecut, nici viitor nu au rost în derulare.
O astfel de viațuire face din pitici - titani.
Virtuoși din clipă-n clipă, continuate prin ani.
Rostul ființării pe Terra stă-n această simplitate
De-a epuiza trecutul - reziduurile adunate.
„Golul psihic” fiind fereastră spre Eternul Infinit
Și Atenția e cheia - instrument de folosit
În sacra realizare - ca o binecuvântare.
La-ndemâna tuturor a și-n oricare împrejurare.
Nu se urmărește scop drept proiecție mintală.
Nu e crez și nici metodă sau formulă ideală;
Iar voința și efortul nu-și găsesc aicea sens.
Ambele porniri nocive de „ego” ca interes.
Prin urmare Viața cere, chiar pretinde-n mod vădit
Să fim una cu prezentul **într-un** chip desăvârșit.
Pentru a-ntâlni „ce este” - Sacrul Adevăr activ.
Care singur ne transformă, demolând „eul” fictiv.
Este greu...!? Este ușor!!!? Muncă aprigă se cere.
Mereu cuplați cu prezentul, fără nicio deviere.
Mecanicitatea minții, practic, fie dizolvată
Numai în a ei absență trăim Viața-adevărată.

Viața este o Energie ce funcționează ca un Tot unitar
în armonie cu întregul Univers. Mișcarea Ei este aidoma
unei inimi imense care bate cu regularitate, însuflețind
întreaga existență obiectivă, împreună cu infinitele sale
aspecte.

De asemenea, o mai putem compara și cu un plămân
extins la aceeași dimensiune, care prin inspirație și
expirație se află **într-o** veșnică împropăștare cu înscrisuri
asemănătoare asupra întregului cuprins existențial.

Pentru a înțelege Viața în totalitatea Ei, ni se cer
două condiții:

Să funcționăm ca un întreg - corp, minte și spirit în
perfectă uniune.

Să ne unim prin contopire cu Viața, pe clipe în eterna
lor succesiune.

Așadar, Viața ne impune pe lângă integritatea ființei
noastre și o perpetuă actualizare cu mișcarea Ei, prin

cuplare și decuplare la străfulgerările clipei.

În aceste condiții viața noastră se desfășoară în dimensiunea Infinitului în uniune cu Divinitatea. Aici „sinele personal”, împreună cu timpul și spațiul care l-a condiționat, lipsesc cu desăvârșire. Acest mod de viață ne transformă în veritabili titani care, fără să facă niciun fel de efort, risipesc toate reziduurile ancestrale - semne ale încălcării moralei divine ce ne-au readus pe pământ ca preț al ispășirii.

Cunoscând nestatornicia și greșita funcționare a minții omenești, ne întrebăm: Ce ar trebui să facem ca să realizăm pacea sufletului și, odată cu ea, să fim în mod constant prezent la prezent? Pentru această înfăptuire avem nevoie de un singur instrument și anume: Atenția vigilentă, spontană și globală. Acest unic mijloc folosit în „Cunoașterea de sine” reprezintă chiar „Natura noastră divină” în acțiune sfințitoare.

Cu ajutorul Ei vom întâmpina deci orice reacție a minții, determinată de veșnicele provocări venite: fie din lumea exterioară, fie din interiorul nostru. Simplitatea întâlnirii cu toate acestea, fără să urmărim ceva anume ca: scop, interes, ideal, conduce la dispariția fulgerătoare a lor. Iar în locul rămas liber - „gol psihologic” sau pace (o veritabilă fereastră deschisă spre Infinit) - odată cu integritatea ființei, obținută prin negândire, se realizează și transcendența din lumea mărginită în Infinitate. În această postură ne-am pierdut personalitatea și trăim în contopire cu Unica Divinitate.

Pentru a putea oferi și alte explicații, m-am desprins de clipa anterioară și coborând la nivelul finitului, mai scot în evidență încă un aspect, menit să ne conducă în dimensiunea inexplicabilului.

Așadar, Viața ne obligă să ne unim cu Ea în chip desăvârșit pentru a întâlni „ceea ce este”, adică Adevărul Sacru, prin natura Lui veșnic activ și creator, care prin El însuși demolează „eul” fictiv.

Pentru întâlnirea permanentă cu Existența se cere muncă susținută în sensul de „a fi” mereu în contact

nemijlocit cu Viul în continua Lui acțiune. Odată cu dispariția „ego”-ului, dispare și mecanicitatea minții ce-l caracterizează. Numai în absența acestuia și a minții cunoscătoare întâlnim, prin trăire directă, Viața adevărată.

PURITATEA

Puritatea-i însușire mai presus de tot și toate
Ființa-ntreagă ca oglinda - o perfectă claritate

În fericita structură de Iubire, Frumusețe

Dau nemărginirea firii și-absoluta ei prezență.

Nu prin efort, siluire poate fi realizată.

Nici cu-nchipuirea minții - aberant imaginată.

Ambele fiind amăgiri rezemate pe ce-a fost

Mintea condiționată care-apreciază prost.

Tot ce știm, câte cunoaștem înscrise memorial

Când năvălesc în prezent sunt doar umbre-n actual.

Care-ntunecă înțelesul Viului în derulare.

Totdeauna noutate, proștețime creatoare.

Așadar, aceste umbre se cer de-ndată risipite

Și Atenția-i mijlocul cu efecte absolute.

Fiind Lumină ce destramă, risipește

Toată tulburarea minții, prin ce spune sau gândește.

Astfel de Minte tăcută de trecut descătușată

Devine Conștiință Pură în Infinit integrată:

În această conjunctură omul ca Divinitate

E firească Armonie și vădită Puritate.

Orice făptură umană are astfel de-nsușire

De-a realiza prin sine minunata împlinire.

În „a fi” „acum și aici” într-o Sacră Simplitate.

Înfăptuind Puritatea, cea mai sfântă calitate.

Puritatea, ca însușire a sufletului omenesc, sugerează
acea seninătate în care nimic nu mișcă și nici nu se
așteaptă ceva, ca scop sau rezultat al acestei atitudini. O
mai putem explica oarecum prin comparație cu claritatea
unei oglinzi pe fața căreia nu se afla nicio pată. În această
fericită stare de „a fi” sau pace desăvârșită, în care mintea
și-a încetat orice fel de activitate, se realizează unitatea
ființei și extensia ei la nivelul Absolutului.

La această extraordinară Puritate - accesibilă

oricărui practicant, prin trăire directă în contextul unității ființei - nu se ajunge prin nicio activitate mintală. Imaginația și efortul psihologic folosit în acest sens de către mintea condiționată conduce la stări amăgitoare, derutante.

Întreaga noastră capacitate memorială formată din cunoștințe, informații, experiențe proprii ce năvălesc în prezent sub formă de reacții, nu sunt decât umbre ale trecutului. Și aceste apariții intempestive întunecă înțelesul Viului în eterna Lui prospețime și noutate de la o clipă la alta.

Așadar, înțelegerea Vieții ne obligă să risipim aceste umbre și nu o putem face decât **într-un** singur fel, folosind-ne de unicul instrument ce-l avem la îndemână și anume: Atenția lucidă, vigilentă, spontană și globală. Cu ajutorul Ei întâmpinăm fiecare mișcare a minții, fără să urmărim vreun scop sau ideal de atins. Simplitatea întâlnirii o destramă și risipește în chip fulgerător. Efectul surpriză este asemănător cu razele Soarelui care pătrund **într-o** încăpere întunecoasă. Simpla apariție a luminii solare risipește orice umbră sau întunecime.

Prin urmare, mișcarea minții, fiind iluminată în acest fel, dispare instantaneu, iar în locul rămas liber se instalează starea de Pură Conștiință, integrată în dimensiunea Infinitului. În această postură, sinele personal a dispărut, odată cu întreaga sa condiționare tempo-spațială. Iar Armonia și Puritatea se impun de la sine ca însușiri inerente.

Fiecare făptură umană dispune de întreaga capacitate de a realiza „acum și aici”, în mod simplu și direct, această sacră Puritate, concomitent cu starea de „a fi” sau Conștiință Pură.

REPETAREA DE FORMULE

Ignorant și temător, insul ce nu se cunoaște

A pus preț pe teorii și credințe-nșelătoare!

Pentru buna viețuire - prin a muri și renaște.

Ca să înțelegem Viața - prospețime creatoare.

Însă vicleanul „ego”, susținut de-a lui grandoare.

Omului i-a dat îndemnuri cu totul nepotrivite
Însă-n propria valoare de stăpânire mai mare
Repetarea de formule, seci efecte-nchipuite.
Practică și practicant sunt mereu neputincioase
Ce-și arogă importanță prin ce face și cunoaște.
Voința și cu efortul - socotite acțiune
Speranța dându-i imboldul ca trecut se definește.
Formula și repetarea devin, practic, obsesive.
Care-ncătușează ființa prin efort și siluire.
Asta face omenirea prin a ei crezuri naive
Și efectele se văd - drept absurdă-nchipuire.
Rugi constante, invocări repetate zi și noapte
De „euri” încrâncenate, urmărind scopuri meschine
Ce vor grabnica-mpkinire - drept sfințenie cotate.
Toate astea nu-s altceva decât opera lui „sine”.
În „Cunoașterea directă” se privește din tăcere.
Deci, în clipa respectivă, fiind complet eliberat.
Suntem Energie Pură, dincolo de-a noastră vrere.
Și întâlnim Absolutul - de fapt, în El integrat.

Formula este o expresie precisă, generală și invariabilă a unei idei, a cărei repetare urmărește un scop sau o anumită împlinire. Ființa umană, funcționând la nivel de „sine personal” ca structură tempo-spațială, a pus preț pe diverse teorii și credințe înșelătoare. Această rătăcire începută cândva, la o răscruce de drum din întunecatul său trecut istoric, se continuă și în epoca pe care o străbatem. Cu trecerea timpului, deși formulările „sinelui” au căpătat o imensă diversitate, totuși fondul problemei, determinat de ignoranță și teamă, a rămas neschimbat. Dar să vedem în ce constă de fapt ignoranța acestui om - atât de mândru de acumulările lui memoriale și totuși apreciat ca fiind cea mai fricoasă dintre vietuitoarele de pe această planetă?

Vă îndoiiți cumva de această apreciere?! Întrebați-vă singuri, câte nopți albe nu ați petrecut în urma unui simplu zvon sau imaginând o eventuală tragedie care, ulterior, s-au dovedit ca lipsite de realitate, fanteziste?

Și toate acestea au loc pe fondul greșitei funcționări a ființei noastre, la întâlnirea cu Viața. Pentru că nu am

ajuns încă la înțelepciunea de a muri psihologic pentru vechi și a învia concomitent, în perfectă comuniune cu noutatea și proșpețimea Viului. În asemenea trăire, orice problemă de viață este înțeleasă și rezolvată pe loc, fără să creeze stări tensionale.

Omul de odinioară, ca și cel din prezent, socotește corpul și mintea ca fiind adevărata sa natură. Și desfășurarea întregii sale existențe este privită și interpretată la nivelul acestei viziuni incomplete, fragmentare. Or, funcționând la acest nivel de înțelegere, el a fost sfătuit de către propriul „ego” să pună preț pe formule.

Această practică a fost transmisă din generație în generație până în vremurile noastre. Între timp, numărul formulelor s-a înmulțit și diversificat. Fiecare transmitător a adăugat la formula sa un semn tainic, misterios pentru a o face cât mai atractivă.

Înainte de realizare, am practicat și eu timp de peste opt ani de zile Rugăciunea inimii și cu greu mi-am dat seama de efectele ei amăgitoare.

Repetarea formulei devine cu vremea o obsesie ce ne rupe de Realitatea Vieții. Întâmpinarea reacțiilor minții cu formula face ca aceste apariții să fie trimise în partea profundă a conștiinței, împiedicând astfel procesul purificării. Iar stăpânirea de sine cu ajutorul formulei oferă practicantului iluzia realizării sale spirituale și amplifică vanitatea, orgoliul.

Întreaga activitate a minții, care este interesată de repetări de formule, rugăciuni și diverse invocări, urmărite cu insistență și eforturi de voință, se desfășoară în interiorul dimensiunii mărginite a „ego”-ului și ea condiționează și mai mult pe practicant.

În schimb, în „Cunoașterea directă” suntem complet liberi încă din prima clipă și, în ipostaza de Energie Pură, devenim Iubire atotcuprinzătoare cu infinite însușiri sfințitoare.

SĂ FACI DIN ADEVĂR SECRET!?

Pe vremuri, se relatează - câte vrute și nevrute -

despre ziși-inițiați.

Ce din Adevăr făcut-au o lumină sub obroc, grijuliu bine ascunsă.

După mintea lor sectară, socotiți inși capabili să-L înțeleagă.

Restul, semeni ca și ei, complet desconsiderați.

Și-au adus și argumente, dup-a lor apreciere.

Că Adevăru - îi nociv vulgului neinstruit de sacra inițiere;

Ei, deținători de taine, prin a lor închipuire.

Ca fiind singuri în măsură să știe ce-i rău și bine.

În faimoasele școli - practici aspre, probe dure.

Obligați bieții discipoli la eforturi disperate;

Uneori, chiar accidente ce se terminau prin moarte;

Alteori, cu bună știință oamenii sacrificați.

Taina școlilor păstrată sub severe jurăminte.

Iar în caz de divulgare, sancțiunile-adequate;

Adevărul spus mulțimii, socotit calamitate.

Fiecare dintre ei apreciat somitate.

* * *

Ocultiști și azi în lume, camuflați sub alte măști:

Ca teologi, doctrinari, maeștri și dogmatiști.

Intermediari cu har între om și Dumnezeu.

În măsură să conducă vulgul necunoscător.

Pe acești pretențioși îi socot amăgitori.

Ce pun preț pe vorbe goale lipsite de-nțelepciune;

Eronat îndoctrinați, repetă ce-au învățat

Obsedante lucruri moarte, lipsite de-nsemnătate.

Orice om are-nsușirea de acces la Adevăr.

La fel, posibilitatea înscrisă profund în el;

Nimeni nu ni-L poate da sau prin semne arăta.

Pururea prezent în noi - ne-ndeamnă să-L întâlnim.

De El vom putea vorbi doar când L-am descoperit.

Altfel se produc confuzii, dispute și neînțeleșuri;

Astăzi lumea divizată pe concepte eronate.

Opiniile diferite, lipsite de-nsemnătate.

Discuțiile sunt utile pentru cei interesați.

Fiecare urmând calea propriei investigații;

Altfel, pierdere de vreme orice fel de abordare;

Cei însetați după El, vor găsi și loc și timp și firească-
mprejurare.

Dar, cum **s**-ajunge la El? Fără scop, drum sau
sforțare?

Nu noi mergem către El, ci vine El înspre noi.

Când îi pregătim terenul prin a noastră integrare;

Atunci, când „sinele” tace. În această negândire ca
un fulger El apare.

În clipa realizării, fiind desprinși de efemer, prinși în
mrejele Iubirii.

Prin această contopire, noi și El în uniune;

În astfel de ipostază, poți să faci din El secret?
Imposibil!

Singur El, prin El **s**-afirmă fără nicio îngrădire!

Taci, când nu L-ai întâlnit! Prin intelect nu-L cunoști!

Din citit, din auzit, faci despre El seci imagini.

Lipsite de energie, la fel, de sacralitate.

Practic, ești repetitiv, toate spusele-**s** deșarte.

Vorbind din acumulări săvârșești multe erori.

Pagubă sunt pentru tine, nimănui folositor.

Numai tăcerea smerită îți oferă înțelepciunea

Și, prin ea și calitatea de înțelept îndrumător.

Existența Adevărului Absolut a constituit pentru
mintea omului un neîncetat mister pe care, în decursul
îndelungatei sale istorii, a încercat să-L descopere,
folosind o gamă variată de abilități intelectuale. În acest
sens amintim faimoasele școli de inițiere din Egiptul antic.
În acea vreme, măștrii spirituali au făcut din Adevăr o
lumină tainică și accesibilă doar pentru un număr redus de
favorizați, iar restul semenilor au fost ținuți la distanță și
chiar desconsiderați. Potrivit îngusteii lor înțelegeri, ei au
adus și argumente potrivit cărora adevărul ar fi chiar
dăunător pentru marele vulg, apreciat incapabil de a primi
inițierea adecvată.

În faimoasele școli de inițiere, discipolii erau supuși
la probe și practici foarte aspre, ei fiind obligați să facă
eforturi care depășeau cu mult condiția lor fizică,

înregistrându-se, nu de puține ori, chiar decesele temerarilor.

Pe de altă parte, taina acestor școli era păstrată sub aspre jurăminte. Și orice divulgare era prompt sancționată, ducând uneori până la condamnarea la moarte a vinovaților. Deoarece, în mentalitatea lor, adevărul despre ceea ce este bine și ceea ce este rău revine în mod exclusiv inițiaților, apreciați ca reale somități. Iar pentru restul societății, aflarea acestui adevăr devenea calamitate sau dezastru cu urmări catastrofale pentru întreaga colectivitate.

Ocultismul de odinioară s-a păstrat și transmis prin tradiție de la o generație la alta, cu inerentele modificări, în funcție de progresele înregistrate în domeniile științei și culturii respective. În vremea noastră ocultistii sunt camuflați sub alte măști - ca teologi, doctrinari, falși maestri și dogmatici care se autoapreciază drept deținători ai harurilor divine și intermediari între Dumnezeu și multimele ignorante.

Pe toți acești iluzioniști îi apreciem ca amăgitori, conștienți sau inconștienți, pentru că pun preț pe vorbe goale, lipsite cu totul de înțelepciune. Ca profesioniști, aparținând unor anumite instituții sau organizații de profil ori pe cont propriu, ei propagă idei, concepte sau crezuri culese de prin diferite cărți pe care le repetă la infinit.

Realitatea este cu totul și cu totul alta. Fiecare om are capacitatea de a se întâlni cu Unicul Adevăr, fără niciun fel de ajutor sau intervenție din afara ființei sale. Mai mult decât atât, Acest Adevăr nu poate constitui obiect de negociere. El nu poate fi vândut sau cumpărat, oferit ca dar sau obținut ca recompensă în urma unor eforturi de voință, sacrificii sau orice altceva.

El se află în interiorul fiecărui om și tot timpul ne îndeamnă să-L descoperim. Despre Acest Adevăr nu putem vorbi decât atunci când ne-am întâlnit în mod direct și efectiv cu El. Orice discuție susținută la nivel de intelect, pe bază de simple informații conservate memorial, conduce în mod inevitabil la confuzii, dispute

interminabile, contradicții și chiar conflicte sângeroase.

Discuțiile privitoare la existența și descoperirea reală a acestui Adevăr au desigur însemnătatea lor. Dar numai în măsura în care interlocutorii sunt cu adevărat interesați mai întâi de ipostaza investigării, în care acumulările memoriale lipsesc cu desăvârșire. Pentru că numai în această postură dispunem de o minte liberă, nouă, de proporții universale, capabilă să facă față descoperirii legate de o altă dimensiune decât a lumii obișnuite. Altfel, orice discuții apar ca inutile și pierdere de vreme fără de rost.

Persoanele interesate și cu adevărat serioase vor găsi și loc și timp pentru cea mai de seamă descoperire făcută vreodată de către ființa umană. Această inestimabilă descoperire, fiind unică în felul ei, nu poate fi comparată cu nimic altceva.

La Necuprinsul Adevăr nu se ajunge folosind vreo metodă, credință, drum sau cale prestabilite de către alții. Căci toate acestea sunt susținute pe diferite acumulări memoriale, prin natura lor limitate la dimensiunea „sinelui personal”. Tentativa de împlinire cu ajutorul acestor practici începe deci dintr-un centru egoist, care vizează un scop ca ideal de atins. Or, acest obiectiv - dinainte stabilit - nu poate fi decât ceva imaginativ, având sursa în interiorul cochiliei „ego”-ului și nicidecum Sublimul Adevăr.

Așadar, cu ajutorul minții noastre nu putem întâlni niciodată Adevărul. Mai mult decât atât, ea fiind mărginită și limitată de propriul său conținut, aflat într-o frecventă agitație, constituie un real obstacol în calea marii descoperiri.

Confrunțați cu această realitate nu ne rămâne altceva de făcut decât să determinăm această minte să tacă. Dar nu oricum! A o forța să tacă nu este nicidecum tăcere adevărată, ci o stare tensională. Dacă însă noi înșine îi punem întrebarea simplă, logică și naturală: Poți tu, minte, limitată de propriul tău conținut memorial, să cuprinzi Infinitul? La o asemenea întrebare, dacă mintea

nu și-a pierdut acea minimă onestitate, va răspunde: Nu pot - și smerită tace. Și, în acea clipă, întreaga noastră ființă se extinde la infinit, iar Sublimul Adevăr singur ni se revelează și ne atrage ca un magnet puternic. În această contopire ne manifestăm ca Iubire atotcuprinzătoare.

Aflați în această uniune la nivelul Absolutului, în atemporalitate - în care „sinele personal” lipsește cu desăvârșire - mai putem oare face secret din această ipostază, pe care o mai putem numi stare de Pură Conștiință sau stare simplă de „a fi”?!

Dar, să revenim la un alt caz, în care mintea individului a atins sferele trufiei și nefericitul susține cu încăpățânare că el cu propria minte poate atinge Necuprinsul și că poate funcționa în această dimensiune. Iată ce îi propunem acestui trufaș, dacă bineînțeles el vrea să pună în aplicare acest experiment.

Cu ajutorul Atenției-Lumină se întâmpină aprecierile minții, survenite la contactul cu mișcarea Vieții, fără să urmărească vreun anume scop sau să aștepte un rezultat imediat.

În fața Atenției totul dispare, pentru că aceste aprecieri sunt simple amăgiri, goale de conținut. Iar în „golul psihologic”, „Scânteia Divină” din interiorul ființei, având cale liberă, se unește cu Eterna Lumină Universală, oferind practicantului clipe de fericire neconvențională.

În concluzie, cu ajutorul acumulărilor noastre memoriale noi nu putem nici să întâlnim și nici să înțelegem Adevărul Absolut. Și orice discuție în legătură cu acest subiect nu este nimănui folositoare - nici celor care ascultă, nici celor care vorbesc despre El.

Tăcerea smerită a minții este singura modalitate care deschide perspectiva întâlnirii acestei Unice Realități. Și adevărații descoperitori, ca autentici trăitori, nu o pot pune sub obroc. În calitate de simpli trăitori, ei ajută, fără să știe sau să dorească, întreaga omenire, ca paratrăsnete sau purificatori ai energiilor negative, care circulă nevăzute atât la nivelul planetei noastre, cât și la nivelul întregului Univers. Iar ca predicatori, acești trăitori ai

Adevărului, se pun la dispoziția celorlalți semenii interesați și în mod gratuit, fără să facă din convorbirile lor venituri materiale.

SEXUALITATEA

Omul cel obișnuit, în corp fizic încarnat.

Are ferme obligații ca „ego” încarcerat:

Hrana pentru existență - un fapt clar determinat

Pentru buna viață a destinului flagrant.

O altă necesitate, drept cerință senzuală.

Ca imbold al procreării - prin contopire duală

Între bărbat și femeie ca împlinire firească.

Din a căror uniune un alt „sine” să se nască.

Mama - tata împreună construiesc numai tiparul

Și-n el Spiritul coboară cu mintalul și astralul;

Astfel se trăiesc destine de „ego”-uri revenite

Care în același cadru se cer, practic, ispășite.

Acest ciclu de înmulțire la plante și animale

Este precis conturat și la termene anume.

Imboldul necesității ca singur îndrumător

Dă-nmulțirea de urmași - insul direct creator.

La om sacral sentiment a fost, de fapt, pervertit

Primul contact sexual - cu Sublimul împlinit

S-a înscris ca amintire, drept plăcere absolută.

Care repetată mereu e fictivă și absurdă.

Obsesivul sexual astfel se statornicește

Și dă monștri pe măsură, după cum insul gândește.

Paleta de degradări poate fi eliminată

Omul devenind normal - drept trăire-adevărată.

Prin „Cunoașterea de sine”, trăind numai în prezent.

Îi dăm corpului ce cere - necesarul evident.

Când trăim ca om-complet, Viața-i veșnică-ncântare.

Armonia dinlăuntru - pace binefăcătoare.

În această ipostază ființa e Universală

E stăpână absolută - prin trăire integrală;

Fericirea fără margini, în acest context apare

Nici dorințe, nici imagini nu-și găsesc vreo motivare.

Acest mod de viață și pe tine te așteaptă

Cu Atenția lucidă luminezi gândul ca șoaptă;

Imagini și sentimente, care spontan năvălesc
La contactul cu Viața în procesul viu, firesc.
În această întâlnire - simplitate insistentă.
Totul piere, se destramă, ființa ta independentă
Trăiește din plin Iubirea - Viața cea neîntinată
Fără de greșeli, păcate, ca ființare sacrosanctă.

Omul obișnuit încarnat **într-un** corp fizic, are de îndeplinit o seamă de obligații față de această structură carnală. Mai întâi este obligat să-i ofere o hrană corespunzătoare creșterii, dezvoltării și menținerii sale în condiții optime de funcționare. Îmbrăcăminte pentru protejarea corpului constituie o altă necesitate, realizată cu mijloace diferite, în funcție de mediul climatic respectiv. De asemenea, el mai are nevoie și de un adăpost sau spațiu locativ spre a-l feri de intemperii și pentru odihnă. Nu insistăm asupra acestor necesități, întrucât ele au fost cuprinse și dezvoltate în alte teme.

Revenind la tema noastră, sexualitatea, vom încerca să-i scoatem în evidență o seamă de nuanțe mai puțin cunoscute de către omul obișnuit. Imboldul sexual este o necesitate organică, aidoma nevoilor corpului de a se hrăni. Scopul adevărat al acestui impuls energetic este legat de instinctul de procreare, pe care îl întâlnim atât la regnul animal, cât și la cel vegetal - la acesta din urmă sub alte aspecte.

La nivelul ființei umane, procrearea se realizează prin cuplarea bărbat - femeie care, de fapt, nu sunt decât autori ai corpului fizic și a dublurii acestuia (corpul vital sau odic). Spiritul și celelalte învelișuri ale sale, în care se află înregistrat tot trecutul acestei individualități, coboară la reîncarnare din dimensiunea astrală și se instalează în noua locuință terestră. Odată cu apariția nou-născutului, spiritul și celelalte învelișuri, de-acum strâns legate de noul corp, își continuă procesul de evoluție în noua dimensiune.

Un alt aspect al temei se referă la ciclul de înmulțire la ființa umană în raport cu regnul vegetal și animal. Înmulțirea la plante și animale se încadrează în termene

precise și imboldul de împreunare nu urmărește decât înmulțirea și perpetuarea speciei.

În schimb, la om, imboldul firesc a fost pervertit de către mintea știutoare. Astfel, sacrul îndemn, destinat înmulțirii prin împreunare, **s**-a păstrat memorial sub formă de amintire a senzației plăcute. Și această umbră a trecutului, adusă mereu în prezent prin gândire, a devenit obișnuință, ce se cere a fi mereu repetată. În final, sublimul îndemn inițial de împreunare - păstrat memorial ca amintire și repetat ca satisfacere a unei senzații plăcute - a degenerat în obsesie sexuală. În lumea pe care împreună o străbatem, nu de puține ori aflăm diverse năzdrăvăanii ale monștrilor sexuali. Desigur că numărul anomaliilor legate de acest fenomen natural este infinit mai mare. Însă anormalitatea, oricare ar fi ea, nu poate fi eliminată nici prin duritatea sau asprimea dezvăluirii și nici prin condamnare, ci mai degrabă prin înțelegerea autentică a întregii structuri funcționale a „sinelui personal”.

Atâta vreme cât omul se identifică, din necunoaștere, cu propriul său corp fizic condus de către mintea posesivă, interesată doar de ceea ce îi procură plăceri și satisfacții imediate, el va continua să fie sclavul senzualului, cu inerentele degradări morale și fizice.

Dacă însă ajungem la convingerea că atât mintea, cât și corpul sunt trecătoare și perisabile, atunci începem să ne punem întrebări cu privire la propria existență și a scopului real al acestei vieți.

„Cunoașterea de sine” vă stă la dispoziție, pentru ca singuri să vă puteți descoperi adevărata natură - în esența ei Divinitate veșnic sfînșitoare.

În noua ipostază veți putea elimina cu ușurință orice anormalitate, precum și măștile înșelătoare sub care vă ascundeți urâciunea interioară, ce vă caracterizează. Iată ceea ce avem de făcut. Oriunde v-ați afla, fie singur, fie în mijlocul mulțimilor, întrebați-vă simplu: Sunt eu un întreg „acum și aici”? Adică, minte, corp și spirit: Una? A funcționa ca un întreg, prezent la prezent, înseamnă că în

acea clipă suntem în comuniune cu Viața în eterna Ei mișcare și noutate succesivă. În această situație „sinele personal” lipsește cu desăvârșire și noi, fiind atrași în atemporalitate, funcționăm ca ființă universală. În acest context, nici dorințe, nici imagini nu-și mai găsesc vreo motivație. Fericirea la care aspiră orice viețuitoare, numai în acest climat se întâlnește. Acest mod de viețuire așteaptă pe fiecare făptură umană.

Ne mai putem descoperi divinitatea și prin demolarea chiar din prima clipă a structurii noastre tempo-spațială în felul următor: Cu ajutorul Atenției-Lumină întâmpinăm orice reacție a minții ca gând, imagine, dorință, sentimente etc. Simpla conștientizare spulberă instantaneu toate aceste apariții intempestive, deoarece ele sunt simple imagini goale de conținut. Iar în „golul psihologic” ce survine în mod firesc, întâlnim Iubirea cu care ne contopim! Și, cu ajutorul Ei, vom duce o viață neîntinată, adică fără greșeli și păcate.

SFÂRȘITUL LUMII

Ce cuprinde acest simbol - lumea ca Realitate?

Noi, oamenii și natura, regnurile asamblate;

Planete, stele, galaxii prinse-n Cosmos laolaltă

Sub diferite aspecte - subiectiv conturate.

Diversitate de forme au cu toate început.

Creștere, maturitate, bătrânețe și sfârșit;

Așadar, tot ce se naște, cândva, trebuie să moară.

E fatal, ca și firesc formei cea exterioară.

Însă, Viul ce susține toate formele lumești.

N-are început, nici sfârșit, ci-nscrisuri Dumnezeiești.

Ce mențin tot Universul - Infinitul Necuprins.

Fiind prin El - Lumină Pură și pretutindeni extins.

Cât cuprindem noi prin simțuri și-ajutați de aparate

Existențe trecătoare de Cronos înregistrate.

De la fulgerarea clipei la ere îndelungate

Sunt prin ele efemere, strict legate de-a lor soartă.

Dac-aflăm toate acestea, pentru ce teama de moarte?!

Unde-ți este rațiunea când cunoști realitatea?

De ce oare te-atașezi și aspiți fără-ncetare:
Avere, titluri, renume - robit prin încâtușare?
Când singur îți vezi eroarea - aberantă rătăcire.
Și nu urmărești nimic, ești cu-întregu-n contopire
Prin inocență și pace, ești făptură integrală.
Te manifesti ca Iubire - mintea-ți e Universală.
În această ipostază, cu clipa-n comuniune
Cunoști, practic, Fericirea fără nicio opțiune.
Și cu propria trăire - divin colaborator.
Prin gândire, vorbe, fapte - veritabil creator.

Prin cuvântul lume, în general, înțelegem întreaga Realitate existențială, adică Universul, Cosmosul. În ceea ce privește lumea noastră apropiată, a oamenilor, ea cuprinde planeta Pământ cu cele trei regnuri: mineral, vegetal și animal. Apoi, urmează restul planetelor, stelelor, constelațiilor stelare, galaxiilor cu miliardele lor de corpuri cerești ce le populează. Diversitatea se manifestă printr-o multitudine de forme sau aspecte exterioare care au, fără nicio excepție, un început, creștere, descreștere și apoi un inevitabil sfârșit. Așadar, tot ceea ce se naște are chiar de la bun început în program, ca predestinare, moartea sub formă de risipire, destrămare.

În schimb Viul, care susține toate formele materiei percepute de către simțurile noastre, nu are nici început și nici sfârșit. Existența Sa vine din Veșnicie și se scurge, fără oprire, spre aceeași Veșnicie, ca noutate și prospețime - cu înscrisuri dumnezeiești de continuă creație. Acest Viu susține și însuflețește Infinitul ca Pură Lumină cu determinări de aspecte evolutiv superioare.

Toate câte le cuprindem noi înșine, cu ajutorul simțurilor proprii sau ajutați de aparatele care investighează Cosmosul - de la fulgerătoarea clipă la miliardele de ani lumină - sunt prin ele însele efemere, trecătoare, strâns legate de propriul lor destin.

Dacă prin noi înșine am descoperit că „Natura noastră reală” este nemuritoare de ce oare mai dăinuie teama de moarte? Pe ce suport logic sau rațional se sprijină acest sentiment al fricii, când singuri ne

descoperim Eterna Realitate?

Ceea ce este construit din elementele materiei, prin însăși natura firească a lucrurilor, își au propriul sfârșit după o anumită perioadă de timp, mai scurtă sau foarte îndepărtată.

Ținând seama de toate acestea, atașamentul față de lucrurile trecătoare se definește ca adevărată boală a sufletului, ea fiind cea mai gravă în comparație cu toate celelalte. De ce oare această foame și sete de a aduna cât mai multe bunuri ca avere sau orice altceva, pe care **într-o** zi, datorită unor împrejurări străine de voința noastră, ne părăsesc sau noi le abandonăm, când șirul zilelor de făpturi întrupate a luat sfârșit?

Dacă singuri conștientizăm aberanta rătăcire și nu urmărim nimic altceva, realizăm pe loc și fără efort, integritatea ființei. Și, ca om complet, în starea de inocență și pace lăuntrică, suntem, de fapt, un întreg Universal și dispunem de o minte nouă, nealterată de cunoașteri anterioare, care se manifestă ca Iubire atotcuprinzătoare.

În această fericită ipostază, în contact nemijlocit cu prezentul prin clipe înnoitoare, cunoaștem Fericirea fără nicio opțiune. Noi, prin propria trăire, devenim colaboratori ai Divinității și prin gândire, vorbe și fapte suntem adevărați creatori pe clipe înnoitoare.

Cu asemenea trăitori se pune temelie unei alte lumi, cu totul diferită decât cea pe care o cunoaștem. Iar mentalitatea greșită a omenirii despre Viață și moarte, capătă o altă conotație și alte perspective. Întregul proces privind transformarea radicală a omenirii începe cu transformarea fiecărui individ în parte. Încercați în propriul interes, ca și al umanității, în general, să fiți unul dintre acești fericiți pionieri!

SFÂRȘITUL PLANETEI PĂMÂNT

Planeta zisă Pământ, mai numită și Albastră

Face parte cu alte șapte din familia terestră;

Luna, unic satelit, periodic o-nconjoară.

Prin cele două mișcări: sinodică și siderală;

Timpul le deosebește în raport de stele, Soare.
Cu distanța cea parcursă ca număr de zile, ore;
Soarele îi este steaua ce-o luminează, hrănește
Prin energii potrivite, dirijate-nțelepțește.
Mai presus e Galaxia, Calea Lactee numită
Cu miliarde de stele îi e zestre-agonisită;
Și-n final, Imensul Cosmos, fără margini, infinit.
Miliarde galaxii - ca număr nedefinit.

Dar, să revenim la noi, la structura planetară;
Ea e ca o ființă vie - așa cum se desfășoară.
Căci pe ea pulsează Viața prin aspecte diferite;
Întreține și hrănește Viul în forme nesfârșite;
Prin energii dualiste: feminină, masculină
Ea asigură tipare și o ciclare deplină.
Sacruului ce-și desfășoară experiența firească
Drept proces evolutiv ca împlinire cerească.
Începutul planetar - frământări îndelungate
De miliarde de ani cu materii asamblate
Și formate straturi - straturi pân-la forma actuală
În continuă mișcare - cu destin, clipa finală.
Deci sfârșitul ei precis, din început programat.
Precum orice trăitor de materie legat.
Plante, animale, om - ca întrupare lumească.
Unica modalitate - progresiv - desăvârșească.
Putem noi influența existența ei normală?

Asta e, de fapt, problema de importanță vitală!
Prin defrișări criminale s-au perpetuat deșerturi.
Unde, cândva, pulsa Viața - acum furtuni de nisipuri;
Industria de chimicale cu deșeuri numeroase.

Gaze de eşapament, ca și cele din furnal, la fel de
periculoase

Sunt surse de poluare, care zilnic otrăvesc
Viul acestei planete și sfârșitul său grăbesc.
Un alt gen de poluare cu mult mai periculoasă.
Cea produsă de gândire, cu efecte dezastruoase.
Prin gânduri, vorbe și fapte de nuanță negativă

La nivel de univers - prin acumulări firești - faptic,
devin excesive.

Cunoscând imensul haos - din simpla noastră trăire.
Firea-ntreagă se transformă **într-**un focar de Iubire.
Și-n această ipostază oameni și-ntreaga natură
Se unesc și-armonizează prin Sacra - Conștiință
Pură.

Planeta Pământ pe care ne ducem existența, numită și Albastră, face parte cu alte șapte planete, considerate mari din sistemul Solar. Soarele este steaua care o luminează și hrănește prin energii pozitive, necesare unei bune funcționări. Ea are un singur satelit, Luna care o înconjoară și o luminează în timpul nopții.

Întregul sistem planetar este deci luminat de Soare, care la rândul său face parte din galaxia Calea Lactee, formată din miliarde de stele. În final, se află Universul, Cosmosul, format din miliarde de galaxii.

Să revenim la structura noastră planelară, Pământul, care este aidoma unei ființe vii a cărei inimă fierbinte - nucleul planetar - face posibilă dezvoltarea tuturor formelor de viață de la suprafața sa. Pe suprafața planetei întâlnim la toate formele de viață prezența celor două energii: pozitivă și negativă, repartizate în proporții distincte între bărbat - femeie. Aceste energii duale, în colaborare firească, asigură perpetuarea tiparelor materiale în care Viul își desfășoară experiența, potrivit îndrumărilor Sublimului.

Începutul de formare al planetei **s-a** concretizat după frământări îndelungate de materie asamblată, depusă straturi, straturi până la structura actuală. Frământările solului sub formă de seisme de diferite intensități, ca și erupțiile vulcanice, demonstrează că planeta noastră este încă destul de tânără și nu este cazul să ne îngrijorăm privind sfârșitul ei prin îmbătrânire.

Noi, oamenii, animalele și tot regnul vegetal, ca și cel mineral, existăm ca factori obiectivi și fiecare își urmează cursul propriei evoluții, datorită Vieții acestei planete. În ziua când ea va muri, vor dispărea și toate formele existențiale amintite mai înainte.

Întrebarea ce ne îndeamnă să purcedem la

investigare este următoarea: Putem noi, locuitorii și stăpânii socotiți ai acestei planete, să-i influențăm existența ei normală? Suntem oare noi, fiecare în parte, un bun gospodar al acestei moșii, care ne pune la dispoziție toate elementele vitale, necesare unei fericite dezvoltări pentru împlinirea propriului destin?

Iată o seamă de greșeli, unele grave, iremediabile săvârșite de către înaintași, care, din păcate, se continuă și în vremea noastră. Prin defrișări iresponsabile, o bună parte a solului a fost transformată în imense regiuni deșertice. Acolo unde cândva existau păduri seculare, adevărați plămâni de purificare și împăspătare a aerului, astăzi arșițe și pustiuri bânuite de furtuni de nisipuri.

Industria chimică cu imensele ei deșeuri, gazele de eșapament emenate de automobile, ca și cele eliberate de înaltele furnale sunt o constantă sursă de poluare care zilnic otrăvesc Viul acestei planete.

Un alt gen de poluare, cu mult mai periculos decât toate celelalte, este poluarea psihologică, determinată de către gândirea haotică. Întreaga atmosferă a planetei este străbătută de către adevărate furtuni de gânduri-energii de aceeași însușire, care sunt alimentate potrivit gândirii fiecărui ins în parte. Prin gândurile noastre, influențăm climatul psihic al planetei și suntem la rândul nostru influențați de către energii similare. Așadar, gândurile noastre negative inițiază, întrețin și desăvârșesc toate stările conflictuale existente în imediata noastră apropiere, ca și pe întreaga suprafață a planetei.

Dar în momentul când luăm cunoștință, în mod direct, adică prin trăire personală, de gândirea noastră haotică, ființa noastră se întregește și întâlnim Sacra Iubire. Numai în această fericită ipostază oamenii și întreaga natură se unesc și armonizează prin Sacra Conștiință Pură sau starea simplă de „a fi”.

„SINELE” BIOLOGIC ȘI „SINELE” PSIHOLOGIC

Pe plan fizic noi ființăm printr-o certă existență.

Avem corp condus de minte - prin el, „sine” biologic.

Ca necesități impuse de-această biostructură:

Hrană, haine și-adăpost - după omului măsură.
De ne-am rezuma la asta, multe conflicte-anulate.
Munca, practic, ponderată, conform cu necesitatea;
Patimile spulberate - flagrant - iraționale.
Întreaga activitate cu învederări reale.
Corpul singur ne arată: foamea, setea și odihna.
Când funcționăm normal - mintea complet ordonată;
Timpul, ca și cantitatea ce sunt absolut utile
Astfel vom crea prilejuri de trăire adevărată.
Hrănindu-ne cumpătat - niciun fel de dereglare
Sănătatea strict firească, modului cum ne-ngrijim;
Ca toate să se-mplinească în măsura lor normală.
Corpul normal ponderat, prin hrănire naturală.
Pe plan psihic diferit - „sinele”-i o ficțiune.
Creator - gândire-absurdă, ce judecă deformat;
Din proiecția ce-o îmbracă, nimic nu-i adevărat
Omul, prin tot ce adună, devine un posedat.
Își arogă importanță din oricare aglomerare.
Și pe sine se socotește ca vădită somitate;
Lumea desconsiderată de a lui infatuare.
De-aici cumulează erori - suferințe, degradante.
Când funcționăm haotic ca minte particulară.
Toată ființa tulburată, șubreziți-i sănătatea;
Prin a lui activitate, omu-și programează moartea.
Constant traumatizat prin gândire, vorbe, fapte.
Când această minte tace, fiindcă-i atent întâlnită
Și nu s-așteaptă nimic drept dorință-nchipuită
Se produce un „gol psihic” - prin el, în Eternitate;
Astfel se-nscriu transformări cu Sacra Integritate.

În existența noastră de făptură umană dispunem de un corp fizic, drept zestre genetică moștenită de la cei doi părinți - creatori, de fapt, ai acestei structuri somatice. Fiecare corp omenesc prezintă o seamă de particularități, care îl deosebesc de toți ceilalți pământeni. În acest sens aducem doar un singur argument: amprente digitale, ale căror caracteristici determină unicitatea individuală.

Acest corp, alcătuit în esența lui din particule pur materiale, este dublat de un alt corp numit odic sau dublu

eteric - cu însușiri energetice ce oferă capacitatea de mișcare, fiind în același timp și un veritabil barometru al sănătății, în general. Cu prilejul experiențelor mele de dedublare (decorporalizare), am observat în mai multe rânduri că legătura dintre corpul meu astral și corpul fizic se menținea printr-un cordon ombilical („de argint”) format din punctișoare luminoase în perpetuă mișcare.

În urma decesului, această dublură, aidoma corpului fizic, se desprinde și se împrăstie în mediul ambiant. Misiunea lui a fost aceea de a face legătura cu celelalte corpuri mai subtile: astral, mintal, causal, spiritual. Uneori, dublul eteric - într-o formă mai mult sau mai puțin completă și asemănătoare corpului fizic - apare sub forma de stafie.

Acest corp fizic, împreună cu dublura sa (eteric) dirijat de minte îl numim „sine” biologic, care ne solicită să-i împlinim trei necesități vitale, bunei sale funcționări. Și anume: o nutriție adecvată pentru creștere, întreținere a energiei, refacerea fondului celular în permanență, îmbospătare și menținerea sănătății, în general. Îmbrăcăminte potrivită, în raport de climatul în care ne ducem existența, este o altă necesitate. Și, în sfârșit, un acoperiș deasupra capului sau o locuință pe măsura unei normale existențe impusă de activitatea cotidiană și odihnă pentru refacerea energiei.

Dacă ne-am referi doar la aceste comandamente strict legate de o viață normală, multe stări tensionale nu și-ar mai găsi niciun fel de rațiune. Munca, drept necesitate pentru propria existență, s-ar încadra în limitele normalului, în perfectă concordanță cu potențialitatea corpului fizic. El, corpul singur, ne semnalează necesitățile sale prin foame, sete și odihnă - imperative de care suntem obligați să ținem seama în toate împrejurările. Și nu o putem face decât atunci când mintea funcționează normal, adică este liniștită, în echilibru perfect. Orice dorință, stare emotivă, teamă, agitație tulbură întregul corp odic și, odată cu dereglarea lui, sunt afectate o seamă de organe. Iar consecințele nu pot fi decât pe măsura

intensității stărilor conflictuale respective. Suferința fizică amplifică tulburarea și odată cu ea și proasta funcționare a celorlalte corpuri, amintite mai sus.

În acest fel, insul dezechilibrat mintal, din cauza stresului își grăbește singur sfârșitul, deși zestrea lui genetică îi programase o altă longevitate de locatar sau chiriaș al acestui corp. Tot în legătură cu sănătatea și buna conviețuire în asociere cu suportul fizic mai amintim câteva excese în alimentație ce conduc la o moarte prematură: Plăcerea gustativă și lăcomia măresc numărul de kilograme, ce depășesc normalul. Consumul de droguri, băuturi alcoolice și alimente care în procesul de asimilare dau un grad mare de toxicitate - consumul exagerat de carne, de pildă.

* * *

„Sinele psihologic” este o ficțiune - creație a gândirii omului ignorant care, din orice activitate sau comportament, își arogă importanță subiectivă - prin însăși natura sa o veritabilă fantasmă. Din succese reale sau fictive sau chiar insuccese evidente din viața lui de zi cu zi, el aduce argumente care-l conduc la falsa autoapreciere.

De asemenea, pe baza acumulărilor de cunoștințe sau de bunuri materiale în care își pune toată nădejdea, el privește semenii din preajma sa sau lumea în totalitatea ei cu un vădit aer de superioritate. Infatuarea unui asemenea ins este moneda cu care el apreciază întreaga comunitate. Însă, inerentele erori nu-i oferă decât suferință și amărăciuni, cu degradări pe ambele planuri: moral și fizic.

Fiecare faptură umană care funcționează la nivelul minții sale particulare - în esența ei egoistă și constant traumatizantă prin gânduri, sentimente și vorbe - singură își programează și degradarea și moartea.

După ce am încercat să elucidăm aspectele negative înscrise de către „sine” în ambele ipostaze, să vedem ce posibilități ni se oferă pentru buna funcționare, atât la nivel psihic, cât și fizic.

„Cunoașterea de sine” nu este nici metodă, nici crez

religios și nici măcar concept filosofic a căror aplicare se sprijină pe un fond cognoscibil, care îndrumă practicantul spre un scop sau ideal de atins într-un anumit timp și spațiu.

În cazul nostru, pentru rezolvarea oricărei probleme de viață se pornește de la ceea ce se întâmplă în clipa respectivă. Așadar, cu ajutorul Atenției lucide și globale întâmpinăm fiecare mișcare a minții ca gând, imagine, dorință, sentiment ce apar în oglinda conștiinței.

În continuare, cu ce fel de efecte ne întâlnim în această relație directă - prin trăire? Toate aceste apariții, la contactul cu razele Atenției, dispar fulgerător. Iar în „golul psihologic”, astfel creat-o adevărată fereastră spre Infinit - suntem absorbiți în Eternitate, unde întâlnim Iubirea și, în uniune cu EA, se operează transformări de sfințenie radicale.

Să mai precizăm, că în această alternativă - fiind dincolo de spațiu și timp, în dimensiunea Adevărului Absolut - „sinele” nostru particular lipsește cu desăvârșire, totul împlinindu-se în chip firesc doar prin absorbția noastră în Marele și Unicul Necuprins.

SUCCESE ȘI INSUCCESE

Cine caută succese și fuge de insuccese?

Cine tot timpul aleargă, contopit în interese?

Pornim cu justificări, argumente, aprecieri

Sau prin unitatea ființei, trecem la investigații?

Punctul de plecare „eul”, centrul său egocentrist.

În ce spune, în ce face, permanent un arivist;

Începutul și sfârșitul de aceeași calitate.

Ambele cuprinse-n timp - prin el, relativitate.

Pe plan fizic, fără dubiu, succesele-s necesare.

Tot progresul omenirii e un mers fără-ncetare

Spre mai tehnic, spre mai bun, folositor.

Mintea cea iscoditoare, omului în ajutor.

Dar, el nu rămâne-aici, să cuprindă faptul-fapt

Și să treacă mai departe, psihic neinfluențat;

Succesul și insuccesul sunt stări care-l afectează.

Ambele la fel nocive, care faptic, degradează.

Prin succes își însușește importanță, vanitate
Și pretinde-aprecieri **spre** a-i fi toate laudate.
Insuccesul - amăgire - toată ființa disperată
Incapabil să cunoască ce-i reala-activitate.
Răspunderea îi revine „ego”-ului mărginit.
Programat pe-aprecieri legate de-al său știut;
Plăcerea și neplăcerea sensuri care-l definesc
Prin căutări și respingeri, toată viața-l năpădesc.
Viața ne-aduce de toate - cauze cândva înscrise.
Ca legitime efecte, astăzi, în prezent aduse;
Și „sinele” ignorant blestemă ce nu-i convine
Și se laudă constant, când socoate al său bine.
Deci problema-i tot „ego”-ul meschin și conflictual.
Traumatizant tot timpul, pe suport memorial;
Simpla conștientizare îl destramă-n mod fatal.
Când omul Eliberatse-ncadrează-n ce-i real.
Succese și insuccese de-acum reconsiderate.
Ambele sunt de folos în Viața integrată;
Prilejuri de-a ne cunoaște și depăși structural
Când desprinși de-al nostru „sine” devenim

Universali

Faptu-i fapt - real, concis și-l luăm așa precum vine.
Atitudine firească, plină de înțelepciune;
În acest climat apare Iubirea transformatoare.
Care schimbă om și lume prin puterea-l creatoare.

În „Cunoașterea de sine” gândirea este luată în considerare numai în scopul de a ne pune întrebări care, prin însăși natura lor, declanșează investigația menită să ducă la aflarea adevărului autentic. Așadar, cine este entitatea care se identifică în tot timpul cu interesul personal, aspirând fără încetare la succese și fuge sau întoarce spatele insuccesului?

După ce am pus întrebarea, mintea trebuie să tacă, pentru că numai în absența ei realizăm starea de investigație - singura în măsură să ne conducă la aflarea Necunoscutului.

În „golul psihic” astfel creat, mintea noastră se extinde în Infinit și noi celulele cerebrale, nealterate de

cunoscut, intră în funcțiune. Iar cu această nouă minte, iată ce ni se revelează. Pe plan fizic, tot ceea ce întreprindem vizează un scop a cărui împlinire înseamnă progres, de care se bucură întreaga omenire. Știința, tehnica în continua lor dezvoltare sunt rezultatul firesc al minții iscoditoare a omului.

Dar, din păcate, omul nu rămâne la acest nivel, adică față în față cu faptele, în relație directă cu ele. Atât succesul, cât și insuccesul îl marchează psihologic în mod diferit, degradându-l moral în ambele ipostaze. Prin succes el își arogă importanță psihologică, degradându-l progresiv prin vanitate, orgoliu, trufie. Și, potrivit autoaprecierii, el obligă restul semenilor să-l aprecieze, măcar la nivelul său de evaluare. Insuccesul îl aruncă în brațele disperării, cu efecte degradante și asupra suportului fizic.

În ambele cazuri, agitația mintalului îl împiedică să cunoască și să înțeleagă ceea ce este cu adevărat o activitate autentică. Toată răspunderea îi revine „sinelui personal”, condiționat de acumulările sale ca făptură știutoare, interesat în mod constant de ceea ce îi procură plăcere și evită, se opune sau pur și simplu fuge de tot ceea ce-i displace.

Dar Viața prin mișcarea Ei permanentă ne aduce de toate - bune și mai puțin bune sau chiar cu adevărat dezastruoase. Neacceptarea sau revolta el o înregistrează și atunci când află că încercările Vieții sunt consecința firească a greșelilor și păcatelor pe care le-a săvârșit în actuala existență sau în trecutul său ancestral. Acest „ego” nu poate fi făcut nici liniștit și nici înnobilit, pentru că însăși natura lui este agitație. Contradicția, conflictul și nemulțumirea îl caracterizează în toate împrejurările în care s-ar afla. Altă cale nu avem decât demolarea întregii sale structuri, creație a timpului și spațiului.

Pentru a desăvârși această operă de purificare, nu avem nevoie decât de Lumina scânteietoare a Atenției globale și lucide, cu declanșare spontană la apariția mișcării minții prin care își anunță prezența această

structură fictivă. Simplitatea întâlnirii o risipește fulgerător. Iar în „golul psihologic” astfel creat, practicantul, ca eliberat, se încadrează în ceea ce este nou, viu și real.

De-acum, succesul și insuccesul sunt totalmente reconsiderate. Ambele ne sunt de real folos, întrucât contactul cu reacțiile minții face ca acestea să dispară, sub razele Atenției, oferindu-ne în schimb posibilitatea de uniune cu întregul. În această ipostază de ființă unitară, suntem conduși de Iubire prin impulsuri intuitive sfîntitoare.

SUFLUL BĂNUIELII

Când în noi dăinuie „eul” și bănuiala-i prezentă.

Tot ce vedem, auzim eronat interpretăm;

Îndeobște tot „ego”-ul prin suspiciuni se hrănește.

Construit din bucățele, amărăciuni întâlnește.

Izvorâtă din „ego”, tot prin el se și-ntreține

Și la fel cum este sursa, lucruri nefirești exprimă;

Teama și nesiguranța zi și noapte îl domină.

Și-n final, omul în Viață e o barcă fără cârmă.

Orice-ndemn la bănuială - pe suport nepotrivit.

Naște multe complicații, insul „sine” definit.

Incapabil să-nțeleagă al Vieții sens real.

Întâlnit prin simplitate, totdeauna-n actual.

Ce necazuri ne aduce acest suflu-al bănuielii?

Pe plan psihic, degradare, „ego”-ul fortificat.

Judecătorul din noi în tot timpul inculpat

El nu va putea-nțelege ce-i real cu-adevărat.

Când domnește bănuiala, pacea-n noi e compromisă.

Și-n frământări, tulburare, înțelegerea-i exclusă;

De-asemenea anulate orice relații umane.

Deteriorarea-n lume prin bănuitori s-afirmă.

Uneori, gândul viclean roade cum rugina fierul;

Alteori, ca o molimă cu efect fulgerător, omul ajunge

la crimă

Multe nedreptăți comise au la bază bănuiala.

Care n-are niciodată fundamentare morală.

Pe plan fizic, degradarea-i legată de fondul psihic.

Bănuielile constante ne-afectează sănătatea
Și-adânc înrădăcinate prematur ne-aduc și moartea.
Mintea individuală determină împliniri după propria-i structură.

Există oare vreo cale de-a scăpa de-această boală.
Fără să fim înșelați, cumva prin naivitate?
Împreună să vedem, fiecare pentru el, certa
posibilitate!

În care nu știm precis ce-i adevăr sau minciună.
Fiindcă trăim programați prin mintea particulară.
Automat, bănuiala vine după-mprejurare.
Acum doar o-ntâmpinăm ori de câte ori apare.
Și-această simplă-ntâlnire are rol de destrămare.
„Golul psihic”, inerent, se afirmă-n mod spontan.
Noi, prin el, suntem Imenși și-avem privire globală.
Toate ni se luminează, vedem clar ca-ntr-o oglindă.
Și-n contact direct cu faptul, fără rost e bănuiala.
Numai desprinși de „ego” în stare atemporală.
Întâlnim Realitatea - prin Ea, toată siguranța.
Ce e rău sau ce e bine - fapta absolut reală
În măsură să ne-arate constructiva comportare.

Atâta vreme cât vom funcționa dominați de către
autoritatea naturii noastre fictive, a „sinelui personal”,
vom fi însoțiți mereu de simțământul bănuielii. De fapt, ce
este bănuiala? Ea se manifestă ca presupunere că cineva a
săvârșit o faptă condamnabilă sau nutrește o intenție rea.
Această suspiciune formată dintr-o mulțime de fragmente
ne urmărește aproape zi de zi cu efectele ei inerent
negative ce o însoțesc. Amărăciunea, teama, nesiguranța
ne-au transformat în așa măsură existența, încât am
devenit o veritabilă corabie, aflată în veșnică derivă pe
oceanul Vieții.

Fiecare impuls al bănuielii, născut și întreținut de
către centrul nostru egocentric, ne pune în imposibilitatea
de înțelegere a Realității Viului - manifest ca noutate și
prospețime de la o clipă la alta. Judecătorul din noi, care în
mod constant analizează, acuză și dă soluții, anulează, de
fapt, orice posibilitate de relație inter-umană. Gândirea

marcată în mod insistent de impulsurile bănuiei ne afectează sănătatea fizică așa cum rugina degradează fierul.

Uneori bănuiala produce efecte fulgerătoare și îndeamnă pe cel obsedat să comită fapte cu totul iresponsabile. Multe crime și alte fapte condamnabile își au originea în bănuiala lipsită de suportul realității obiective. Ea tulbură și întunecă mintea în așa măsură, încât insul ca posedat - bolnav psihic - devine o simplă unealtă de execuție. Multe dintre nedreptățile comise zilnic au la temelie bănuiala lipsită cu totul de suport real.

Așadar, suflul bănuiei, cuibărit în planul conștiinței de suprafață, ne degradează pe ambele planuri: psihologic și fizic. Bănuitorul ca „sine” împătimit: judecă, apreciază și condamnă semenii, lumea și chiar Viața în ansamblul desfășurării Ei. Stăpâniți de o asemenea carență morală, nu vom putea întâlni nici Puritya Vieții și nici Iubirea sfîntitoare.

Pe plan fizic, așa cum am arătat mai sus, impulsurile bănuiei ne afectează organic și șubrelesc sănătatea, grăbind în acest mod sfârșitul existenței noastre ca făpturi întrupate.

După ce am luat cunoștință de toate aceste semnalări, ce facem? Mergem în continuare pe același făgaș, ascultând de argumentele înfumuratului „ego”? Sau dimpotrivă? Cinstiți cu noi înșine, vom încerca destrămarea atitudinii defectuoase chiar din fașă. Căci numai mergând la sursa din care năvălesc toate aberațiile ce creează haosul din noi și întreaga lume vom avea siguranța succesului deplin. Această potențialitate există în fiecare ființă umană și ne așteaptă pe fiecare să o descoperim și să o folosim în mod adecvat. Iată ce anume ar fi de făcut pentru propria convingere. Vom observa și asculta, cu toată Atenția, mișcarea minții noastre, așa cum se manifestă ea la contactul cu Viața în ansamblul desfășurării Sale. În final, ce ni se revelează? Mai întâi aflăm că, de fapt, întreaga noastră activitate cerebrală este programată de propria minte, care ne stăpânește prin

automatisme. Adică nu noi suntem stăpânii mintalului, ci el ne stăpânește, impunându-ne atitudini cu totul străine de bunul simț, onestitate și dragoste.

De asemenea mai descoperim că, atâta timp cât vom funcționa în această stare de totală dependență, nu vom putea deosebi în mod ferm și cu toată claritatea adevărul de ceea ce se adevărește ulterior ca minciună.

În final, cunoscând toate acestea, singuri descoperim că bănuitorul și bănuiala este chiar „ego”-ul în activitate, el fiind învinuit pe bună dreptate de întreaga tragedie umană. Simpla lui întâmpinare cu ajutorul Atenției lucide îl face ca să dispară instantaneu. Iar în „golul psihologic” astfel instalat, dispunem de o nouă minte Universală, care ne transcende din lumea finită a particularului în Infinitate.

Atrăși ca de un magnet în Eternitate, trăim și ne manifestăm în dimensiunea Adevărului Absolut ca ființă completă, în uniune perfectă cu mișcarea perpetuă a Viului. În această fericită postură suntem dirijați de către Iubire care, prin simpla Ei prezență, ne sfințește, conducându-ne la Eliberarea totală de reziduurile ce ne-au adus la reîncarnare.

SUNTEM PRIZONIERI AI „EGO”-ULUI

Noi ne-am născut cu „ego”-ul, de mult timp ne și domină.

Pe plan mental și astral, tot structura lui stăpână;

Coborâm în corp cu el, cu-nclinații egoiste.

Pe care le dezvoltăm prin adaptări conformiste.

Îndeobște, ce-adunăm: avere sau cunoștințe

Dau înscrisuri pe măsură, tot mai multe neputințe;

„Ego”-ul și mai năuc, ființa mai nefericită.

Întreaga ei energie cu trecutul împletită.

Când știm sau avem „ceva”, le dăm mare importanță.

Viață privită prin ele, și-acumulăm aroganță;

Bogația și eu știința sunt suport - fundamentare.

Care dau însemnătate „eului” prin fragmentare.

Nefericirea umană prin diversele-i aspecte.

Acestui tiran revine - stresurile, drept efecte;

Incapabil să-nțeleagă în alt fel decât prin el.
Toate cele întâlnite privite cu-al său model.
El tot timpul se socoate că știe ce-i rău și bine.
Iar voința și efortul - instrumente-n acțiune;
Pătimaș prin idealuri și credințe-nrobitoare.
În conflict mereu cu el și lumea-nconjurătoare.
Tot ce-a făcut omenirea spre progres spiritual.
A-nceput cu-acest „ego”, cu efect catastrofal;
Oamenii s-au divizat prin crezuri, rituri distincte.
Ce-au proliferat prin timp: ură, dispute, conflicte.
Orice fel de-activitate inițiată de „eu” ca interes și dorință

Întărește mărginirea - și mai înrobită ființa.
Numai a lui dizolvare prin „Cunoaștere directă”.
Ne va crea însușirea de ființă independentă.
În măsură să-ntâlnească Sacrul Vieții și Iubirea.
Liberi dintr-un început, de acest hidos „ego” întâlnim
Nemărginirea.

Care curăță, transformă firea noastră degradată;
„Golul psihic” - punct de sprijin spre Viața adevărată.
Actuala întrupare este rezultatul firesc al erorilor
săvârșite de fiecare făptură umană în viețile sale
anterioare. Iar reziduurile memoriale din acele existențe
ne vor marca atitudinea și comportamentul, într-o măsură
mai mult sau mai puțin însemnată, și în actuala viață.
Așadar, ne-am născut cu „ego”-ul și vom continua să-l
suportăm.

El se află înregistrat sub formă de memorie în
învelișurile mai subtile ale ființei și anume: în corpul astral
și mintal. În primii ani ai existenței, el arareori se afirmă,
întrucât sistemul neuronal al actualului înveliș carnal încă
nu s-a cuplat cu acel depozit memorial, operație ce se
realizează abia după câțiva ani.

Să amintim aici inocența copiilor, pe care unii
semeni, din lipsă de cunoaștere, o asociază cu calitatea de
sfințenie a acestora. Nu este deloc așa. Simplitatea privirii,
ascultarea și, în general, atitudinea acestor omuleți se
realizează în absența memoriei lor ancestrale. Adică

Sacrul din profunzime se manifestă în exterior, fără să întâmpine în cale umbrele „sinelui personal”, ca inocență, frumusețe, candoare și iubire.

Coborâm deci la reîncarnare cu înclinațiile noastre egoiste, care încep să se contureze din cauza educației conformiste, însușită din mediul familial, școală, religie, cărți citite.

Fondul „ego”-ului este format, întreținut și susținut de către acumulări de cunoștințe conservate memorial, pe baza cărora extragem însemnătate psihologică, de autoapreciere, vanitate, orgoliu, trufie. Titluri, glorie, renume sunt alte suporturi ce contribuie la dimensionarea acestei ficțiuni. Acumularea de bunuri materiale sub diferite aspecte ca moșii, fabrici, bijuterii, opere de artă, conturi bancare etc, sunt alte înclinații care se adaugă la importanța psihologică deja formată. Cu cât posedăm mai mult, cu atât dorința de a avea și mai multe crește și ia proporții fără măsură. Or, mintea în veșnica ei agitație, pe lângă propria degradare morală, are influențe nefaste și asupra întregului corp fizic.

Atât știutul, cât și posesiunile ne fragmentează Viața, care fiind un întreg, pentru înțelegerea Ei ne solicită să-i ieșim în întâmpinare ca făptură unitară: corp, minte și Inteligență în perfectă armonie, întregul haos, existent astăzi pe toată suprafața Pământului, asociat cu nefericirea omului, sunt determinate de modul nostru defectuos de funcționare și înțelegere a rostului acestei existențe de ființe întrupate. „Ego”-ul, fiind un rezultat al educației greșite din viețile anterioare, întâlnește în noua existență aceeași educație deficitară de fond, adică pur egoistă.

Să încercăm noi înșine, fiecare pentru sine, să privim modul de educație pe care l-am primit de la cei mai în vârstă. Acest fond educațional se sprijină pe „eu și al meu”, familia mea, neamul meu, țara mea, religia mea etc. În toate împrejurările de Viață, datorită acestei condiționări mă iau pe mine ca măsură de evaluare, chiar și atunci când evidența lucrurilor îmi este potrivnică. Căci

mintea, prin natura ei vicleană, va găsi suficiente motivații în favoarea ei. Lipsa de armonie care ne caracterizează drept structură fragmentară, este cauza nefericirii noastre, cu repercusiuni firești asupra întregii colectivități.

În continuare, să vedem ce **s-a** întreprins pe plan mondial pentru redresarea morală și spirituală a individului. Nu este nevoie să ne întoarcem în timp. În schimb, ni se cere un singur lucru, și anume: Să fim perfect cinstiți cu noi înșine și să privim faptele sau rezultatele așa cum sunt ele - evidente și grăitoare prin ele însele! Oare putem noi să privim cu imparțialitate realitatea, așa cum ea ne spune ce este adevărat? Sinceritatea la care ne referim ne obligă să facem abstracție chiar și de tiparul rigid al propriei noastre minți!

Iată ce constatăm ca realitate de fapt: întreaga populație este divizată: de către religii, cu sutele lor de secte, diferitele naționalități, diverse crezuri politice, clase sociale, concepte filosofice etc. Dar, ca nu cumva să tragem concluzii pripite, să venim cu o precizare. Diversitatea sau varietatea, sub numeroasele ei aspecte, evidentă în întregul Univers, înseamnă frumusețe, armonie dacă, bineînțeles, nu creează contradicții, dispute sau stări tensionale. Or, semnalarea noastră de mai înainte nu poate fi asimilată acestei fericite ipostaze.

Revenind la cazul nostru ne întrebăm iarăși: De ce am ajuns aici? Răspunsul este pe cât de simplu, tot pe atât de relevant. Abordarea Vietii, încă de la bun început, a avut în vedere interesul egoist personal, de familie sau grup social.

Greșeala săvârșită de strămoșii din trecutul îndepărtat este continuată și astăzi. Iar rezultatele, prin natura lor egoiste, se vor agrava și mai mult odată cu trecerea vremii. Pentru că tot ceea ce inițiază ființa umană în interesul evoluției sale spirituale, nu face altceva decât să-i fortifice zidurile propriei închisori în care trăiește ca un veritabil izolat. Prin urmare, scopul, interesul pe care-l imaginează și spre care tinde ca împlinire cu ajutorul

dorinței și efortului susținut de voință, nu este decât activitate pur personală, centrată pe suportul „sinelui” ca fragment. Întreaga activitate este egoistă și prin firea lucrurilor ea ne separă de toți ceilalți semeni care, fiecare în parte, funcționează la fel ca noi. Acționând în acest mod, suntem și ne manifestăm ca sclavi ai propriilor îndeletniciri.

În „Cunoașterea de sine” începem cu dizolvarea activității „ego”-ului. Și pentru asta nu facem altceva decât să-l observăm cu toată atenția, așa cum se agită el la contactul cu mișcarea Vieții pe clipe în desfășurare. Se întâmpină deci orice gând, imagine, dorință, sentiment ce survin ca reacții ale minții. Toate aceste apariții sunt simple imagini, fantasmе, care la întâlnirea cu razele Atenției dispar pur și simplu.

În clipa următoare suntem liberi de întregul trecut și, în perfectă liniște, ne extindem la Infinit și întâlnim Sursa Viului manifestă ca Iubire - aflată atât în noi cât și pretutindeni. Asemenea clipe trăite în mod direct prin uniune cu Eternitatea ne curăță și transformă radical, firea noastră degradată - ca efect al prostiei umane. „Golul psihologic” este deci punctul de sprijin spre adevărata Viață, în care ne afirmăm ca Pură Conștiință, Pură Prezență, Pură și Atotcuprinzătoare Iubire. O mai putem numi și stare de creație - în uniune Om și Divinitate. Numai în această modalitate de veritabili trăitori ai „Cunoașterii de sine”, vom putea pune temelie unei alte lumi, unui adevărat paradis.

SURPRIZA ELIBERĂRII

Eliberarea de „sine”, de condiția umană

Totdeauna e surpriză și-nfăptuire spontană;

Mintea acumulatorie o blochează-n mod vădit

Prin energii personale de „ego” înlănțuit.

Așadar, ce face insul cu-a lui minte știutoare?

Încătușează, robește ființa sa nepieritoare;

Asta omenirea face din vremi foarte-ndepărtate.

Rezultatele se văd în mințile posedate.

Știutul fără-aplicare - drept „Cunoaștere directă”.

Sau trăire prin „a fi” cu înscriere corectă
Întărește posedatul - firea și mai degradată:
Vanitatea și orgoliul cu trufia asamblate.
Aici încerc să descriu fenomenul respectiv.
Practic, cum l-am cunoscut - prin întâlnit efectiv.
Într-o bună dimineată, chiar în clipa de trezire.
Am constatat surprins c-aveam altfel de gândire.
Mintea și tot ce-ntâlneam - o unitate completă.
Mă mișcam ca un întreg, cu-nțelegerea perfectă;
Deci gândirea nebuloasă, hoinărind spre „ieri” sau
„mâine”.

Devenise liniștită și-unitară-n acțiune!
Fenomenul-întreg mister - de minte necunoscut.
N-am putut să-i dau un nume, câțva timp, la început.
Deși prin cărți întâlnit și descris amănunțit;
În final, chiar El mi-a spus - fulgerări prin intuit.
Iată ce-a urmat de-ndată, mai presus de-a mea
voință:

Tot ce-am folosit-nainte: metode, practici, credință
S-au desprins spontan de mine, ca ceva firesc,
normal.

Eu funcționând altfel - om complet și integral!
Mintea de mai-nainte, imaginativă-ngustă
Dintr-odată devenise Universal - Infinită.
Și din profunzimi îndemnul categoric de a scrie
Folosind**u**-mă de vers în totală armonie.

„Cunoașterea cea de sine” - drept mesaj dat
omenirii.

Drept progres spiritual de-ndumnezeirea firii.
Prin întâlnirea constantă cu întreaga comportare
A minții prin timp formată, cu-a ei condiționare.
Pentru mai clar înțeles, proza apoi folosită.
De explicat orice temă - cu trăirea împletită.
Starea de Conștiință Pură și-absolută unitate
Corp, plus minte și Sublim - perfectă Unicitate!
Paspartuul ce deschide calea spre Eternitate
E Atenția globală cu-a Ei spontaneitate.
Care spulberă, dăruie „eul” cu a lui cetate

Ce ne ține prizonieri din vremi foarte-ndepărtate.

Fenomenul Eliberării de „sine”, adică de condiționarea noastră umană înregistrată în șirul de vieți anterioare și care ne domină întreaga ființă până la nivel de robotizare, constituie totdeauna o surpriză declanșată spontan.

Oare ne dăm noi seama că trăim și acționăm ca veritabili prizonieri ai trecutului nostru înregistrat și păstrat în biblioteca propriei minți? Dacă nu conștientizăm acest fapt, atunci titlul temei ni se pare irelevant și chiar absurd.

Atâta vreme cât ne apreciem ca fiind doar un corp fizic, dirijat de către o minte personală, cuvântul Eliberare nu are niciun sens! De cine și de ce să ne eliberăm?

Dacă însă singuri ne dăm seama că mintea, ca și corpul, îmbătrânesc, se sclerozează și-apoi se despart și totul piere; atunci propria descoperire ne îndeamnă să reflectăm mai profund. Și iată ceea ce aflăm: „Natura noastră reală” nu este nici corpul și nici mintea. Dar cu Ea nu ne putem întâlni decât în ipostaza de Pură Conștiință sau starea de „a fi”.

După această privire de ansamblu, să urmărim desfășurarea temei așa cum ne îndrumă versificația. Prin urmare, acumulările memoriale constituie fondul „sinelui personal”, care funcționează tot timpul interesat de către „eu și al meu” în interiorul cochiliei mărginite, ce-i protejează și limitează perspectiva înțelegerii. Fiind limitat și posesiv, el împiedică descoperirea „Naturii noastre reale”, care este nemuritoare, fără început și fără sfârșit.

Această minte știutoare, apreciată în mod greșit drept unică valoare, a condus omenirea din vremuri foarte îndepărtate, ea păstrându-se așa ca tradiție și transmisă de la o generație la alta până în vremea noastră. Or, simplul știut, fără aplicare prin cunoaștere și trăire directă a ceea ce este cu adevărat, fortifică posedarea întregii ființe și degradează totodată din punct de vedere moral. Știutorul **sprijinindu-se** pe ceea ce știe, se supraevaluează și, prin orgoliul ce-l caracterizează,

privește restul semenilor cu dispreț și aroganță. Întregul climat psihologic, existent atât de evident astăzi în lume - în relația individului cu el însuși, ca și cu întreaga colectivitate - demonstrează în chip grăitor, relevant, greșita funcționare **psihosomatică** la întâlnirea cu eterna scurgere a Vieții.

În continuare, voi încerca să descriu fenomenul Eliberării, așa cum el însuși **s-a** făcut cunoscut în mod real, eu fiind doar subiectul asupra căruia **s-a** efectuat operația respectivă. **Într-o** dimineață, la trezire am constatat cu surprindere că intelectual nu mai funcționează ca înainte. Adică mintea mea hoinară, care pendula în mod obișnuit spre trecut și viitor, își încetase hoinăreala. De-acum, mintea, corpul și spiritul formau o unitate desăvârșită și acționează ca un întreg, perfect conștient de tot ceea ce făceam în acea clipă.

Surpriza fenomenului a fost atât de mare încât, la început, **n-am** fost în stare să-i dau un nume, deși citisem destulă literatură ce amintea despre Iluminare, Eliberare, spargerea cetății „ego”-ului. Numele mi-a venit prin intuiție, ca o străfulgerare **într-un** moment de profundă liniște.

Iată ceea ce a urmat după aceea, în care dorința și propria voință nu au contribuit în niciun fel. Totul a survenit prin **tr-o** iluminare lăuntrică, ale cărei efecte au făcut să dispară practicile de mai înainte ca metode, credințe, efort de voință, rostiri de formule etc. Toate acestea, desprinse singure de mintea mea, **m-au** lăsat gol de tot ce știam, oferind **mi**, în schimb, unitatea funcțională a întregii ființe - prezentă la clipa prezentă.

Mintea mea anterioară, mărginită, care se sprijinea pe știut, a fost înlocuită cu o Minte Universală, Infinită. Și în aceeași zi am primit îndemnul - porunca, mai degrabă - de a scrie toate acestea, folosind în exprimare versul, totdeauna în interferență cu trăirea directă a fenomenului descris.

Întregul mesaj este oferit întregii omeniri, eu considerându-mă doar un simplu instrument destinat să-l

aduc la cunoștință. Scopul în sine al mesajului urmărește redresarea spirituală a omenirii prin îndumnezeirea structurii obișnuite a fiecărui ins în parte. Punerea lui în practică nu pretinde niciun fel de efort. Totul se rezumă la simpla conștientizare a minții haotice cu propria ei condiționare.

Întâlnirea atentă cu aceste mișcări ale minții ca: gânduri, imagini, dorințe, sentimente, face ca ele să dispară instantaneu. După cum vedeți, eliberarea de trecut se realizează chiar de la început. Și acea străfulgerare de o clipă constituie o lovitură dată la temelia „ego”-ului, al cărui prizonier suntem - ca posedat de ceea ce posedăm memorial.

Această „Cunoaștere de sine” nu este nici metodă, nici concept filosofic și nici crez religios, deoarece toate acestea încep de la un centru de interese pur egoist, ce vizează scopul sau idealul de împlinit, folosind dorința și efortul dirijate de voință sau credință ca proiecție mintală.

Pentru a ușura înțelegerea mesajului - tot ca îndemn interior, venit din sfera Infinitului mi **s**-a cerut să folosesc și proza, conjugată de asemenea, cu trăirea directă a celor așternute pe hârtie cu autoritatea versului.

Singurul instrument folosit la întâlnirea directă cu noi înșine este Atenția lucidă, globală, dezinteresată și spontană. Ea fiind chiar Sacrul din noi în acțiune fulgerătoare, curăță, destramă, spulberă energiile „ego”-ului, cu întreaga lui cetate, care ține ca prizonier omul ignorant, din vremurile foarte îndepărtate ale trecutului său istoric.

TEMELIA „CUNOAȘTERII”.

Necunoașterea de sine o considerăm păcat.

Ca o barcă în derută ne lăsăm de vânturi purtat.

Când spre „ieri” și-apoi spre „mâine” rătăcind fără-ncetare

Antrenați de trăiri seci sau lucruri imaginare.

Tot ce-a fost cândva real - azi contur memorial.

Lipsit de orice valoare, ca o umbră-n actual;

Ce va fi în viitor nu-i decât închipuire.

Minte care proiectează prin gândire și simțire.
Tot ce azi vedem în lume drept relații sociale:
Urmăriri pur egoiste, violențe, comportări
demențiale.

Insul în conflict cu el și lumea-nconjurătoare.
Pe credințe, idealuri - o perfidă încheștare.
Părerea bună de sine, vanitate și orgoliu, nesăbuita
trufie.

Prin natura lor nocivă înscriu cruda tragedie;
Dup-atâtea mii de ani, ne-ntrebăm în mod firesc:
Putem noi, curma, pe loc, acest învechit eres?
Ca **s**-atingem temelia - Sacralul Viu, esențial.
Eternitatea din noi - Absolutul clar, real
Începem cu ce nu-i El! Existența trecătoare:
Gânduri, imagini, dorințe - mintea cea înșelătoare!
Atenția folosită drept instrument la-ntâlnire
Cu ce-apare în conștient prin procesul de gândire.
Nu se urmărește scop, nu **s**-așteaptă rezultate;
Simplitatea întâlnirii le va spulbera pe toate!
Iar în „golul psihologic”, noi cu el în contopire
Suntem chiar Eternitate - manifestă ca Iubire.
Dispărând deci cunoscutul - mișcările cerebrale
Întâlnim Realitatea cu determinări sacrale.
Așadar, eliberarea de întregul fond lumesc
Se înscrie-n pragul clipei, când cu el mă întâlnesc;
Claritatea întâlnirii, precum razele de Soare.
Care prin iluminarea zilei și-ntunericul dispare.
Nu mai e nici timp, nici spațiu - tot știutul dispărut.
Un întreg cuprins în Tot - Adevărul Absolut;
Ființarea-n Neclintire - noutate permanentă
Asta ne este menirea de trăire insistentă.

Necunoașterea sau ignoranța privind „Adevărata
noastră natură”, ca și modul greșit de funcționare, o
considerăm, și pe bună dreptate, ca păcat: învinuirea nu
este gratuită, culeasă de prin cărți sau determinată de
către o minte bolnăvicioasă, atinsă de morbul criticii, de
dragul de a contraria cu orice preț - cum adesea întâlnim
în comportările aberante ale oamenilor, antrenați pe fondul

diferitelor idealuri politice, de pildă.

Ignorantul despre care amintesc în această temă, ca și în toate celelalte este „ego”-ul, „sinele personaj” sau personalitatea. Trăind la acest nivel, conduși de către mintea știutoare, suntem ca o barcă în derivă pe oceanul Vieții, purtată de vânturi adesea pustiitoare, înspre trecut și viitor, antrenați în chip imaginativ de trăiri anterioare sau prin închipuirea unor eventuale împliniri incerte.

Tot ceea ce am cunoscut în trecut prin relație directă sau am experimentat - conservate memorial - nu sunt în prezent decât simple umbre. Iar ceea ce va fi în viitor nu este altceva decât închipuire ce îmbracă haina speranței, drept creație a gândirii și simțirii noastre. Ceea ce vedem astăzi pe suprafața întregii planete, ca relații sociale, nu sunt decât urmăriri pur egoiste, asociate cu viclenia, violența și alte comportări dementiale. Fiecare ins se află în conflict cu el însuși, ca și cu lumea înconjurătoare, pe tema unor credințe distincte sau diferite alte idealuri.

Deținătorii de cunoștințe în diverse domenii, funcționând la nivel de intelect în mod conștient sau fără să-și dea seama, din cauza importanței știutului, se autoapreciază, devenind oameni orgolioși sau trufași. Efectul unor asemenea atitudini nu poate fi decât degradant, cu înregistrări pe potriva nocivității acestora.

La sfârșitul acestui mileniu și în pragul celui următor, ne întrebăm: Oare putem noi, prin noi înșine, să punem capăt îndelungatei erezii? Pentru a ne putea descoperi temelia ființei noastre, a Unicității Viului, existent în noi și pretutindenea în Imensul Infinit, începem cu ceea ce nu este El. Adică, vom începe cu existența trecătoare: gânduri, imagini, dorințe, temeri, **într-un** cuvânt, cu manifestarea minții înșelătoare. Atenția lucidă, vigilentă și dezinteresată este singurul instrument pe care-l folosim la întâlnire, fără să așteptăm vreun anume rezultat. Simplitatea întâlnirii cu toate deversările minții, face ca acestea să dispară instantaneu.

Iar în „golul psihologic” în care ne contopim se realizează integritatea ființei, transcendența din lumea

mărginită în Infinitate și ne manifestăm ca Iubire Absolută. Dispărând deci cunoscutul împreună cu tot fondul său memorial, întâlnim Unica Realitate cu efectele Sale sfinte și sfințitoare.

Așadar, eliberarea noastră de întregul fond lumesc se înscrie în pragul clipei când de fapt, ne întâlnim cu el fără să avem ceva în vedere. Claritatea întâlnirii și a efectului imediat le comparăm cu razele Soarelui, care prin simpla lor prezență determină dispariția întunericului.

În această postură nu va mai exista nici timp și nici spațiu, întregul știut a dispărut. Și noi, ca un întreg cuprins în Marele Tot-Adevărul Absolut, ca Pură Conștiință, ființăm în Imensa Neclintire ca noutate permanentă de la o clipă la alta. Această modalitate de trăire insistentă va conduce, în final, la destrămarea autorității „ego”-ului și întâlnirea fenomenului surpriză: Eliberarea.

TOLERANȚA

Toleranța socotită însușire prețioasă!

Nu e oare o greșeală de trăire neînțeleasă?

Tolerând greșeli, păcate fără-anume explicații

Semenii se degradează, însușindu-și aberații.

Repetările-s nocive și mintea robotizată.

Iar cu fiecare clipă, psihic, insul degradează;

Vedem asta-n mod real - cum ne-am privi în oglindă?

Într-o astfel de-ntâlnire, bucuria ne inundă.

Fiind uniți prin oglindire cu Imensul Necuprins.

Noi, „Particula” și-întregul, suntem în perfect consens.

Și-n stare de Pură Conștiință nu admitem nicidecum

Nici la noi și nici la alții, erorile ce vedem.

Aduse la suprafață și-abordate-n mod global.

Prin demascare dispar în abisul integral;

De-acum ființă unitară - exclusă-i orice greșeală;

Iubirea ne este sfetnic, prin esența Ei sacrală.

Părinții-educatori prin „Cunoașterea de sine”.

Vor percepe-n mod firesc, ce anume se cuvine.

Pentru buna îndrumare a celor care-i urmează

Adevărul Absolut - Călăuza ce-ndrumează!
Asprimea, ca și toleranța, tot la fel dăunătoare
Pentru micul animal în noua lui întrupare;
Dragostea și-înțelepciunea dau soluții potrivite;
Asta ne pretinde Viul - fie de toți însușite!
Sensul Vieții dualiste: corp și suflet laolaltă.
Ne solicită, obligă - viețuire sacrosanctă;
Prin muncă și insistență - onestitate perfectă;
Să ne vedem precum suntem: firea noastră
indecentă!

Simplitatea întâlnirii cu Atenția spontană
Spulberă, totul destramă - mintea cea deficitară.
Iar în „golul”, ce survine - fereastră spre Infinit
Pătrundem în Necuprins **într-**un chip desăvârșit.
Astfel de-ntâlniri golesc acumulări ancestrale
Purtătoare de destin - greșeli, păcate reale.
Vasul conștiinței golit, ne-aduce Eliberarea
Și, concomitent cu Ea, cunoaștem și Fericirea.
Toate ființele umane - destinate prin trăire.
Să-ntâlnească fenomenul cu înscrisuri de Iubire:
Cândva, nimeni nu vă poate spune, depinde de
fiecare.

Râvna, curajul și cinstea vor grăbi Realizarea.
Mintea cunoscătoare, condiționată de patina timpului
în care **s-a** format, socotește toleranța ca însușire
prețioasă, calitate a bunătății firii umane. Nu cumva
această atitudine ar trebui pusă sub semnul întrebării?
Când mama sau tata, ca primi educatori ai copilului, îi
îngăduie acestuia atitudini ce frizează bunul simț sau buna
cuvință, să-i apreciem oare ca oameni buni și înțelepți
sfătuitori?! În niciun caz nu o vom face, căci micuțul
animal, încurajat de pasivitatea părinților, va aprecia că
ceea ce face el este și moral și firesc. Cu vremea,
pretențiile lui vor depăși orice limită. Și primele victime
vor fi chiar acești educatori, adică părinții.

Tolerând greșeli și păcate fără nicio explicație,
semenii, fie ei copii sau oameni maturi cu care suntem în
relații directe, se degradează, însușind**u-**și obiceiuri cu

totul aberante. Cu vremea, repetarea atitudinilor greșite robotizează mintea, determinând adevărate obsesii comportamentale.

Ce se întâmplă cu noi înșine dacă în relațiile noastre cu semenii sau cu Viața, în general, apare o situație oarecare ce nu ne convine și reacționăm cu viclenie sau violență? Suntem noi în măsură să vedem cu adevărat aceste reacții memoriale tot așa cum ne-am privi chipul în oglindă?

Simplul contact cu noi înșine determină integritatea ființei și uniunea cu Imensul Necuprins. Așadar noi, „Particula Divină” și Marele Tot suntem Una și ne manifestăm ca Pură Conștiință, în care orice greșală a noastră sau a altora este văzută așa cum este ea, fără nicio distorsiune. De fapt, orice impuls al gândirii care apare în oglinda conștiinței, fiind iluminat de flacăra Atenției globale, dispare instantaneu. Iar în „golul” ce survine în chip natural apare Iubirea care, prin îndemnuri intuitive, ne conduce în mod desăvârșit.

Dar să revenim la părinții-educători pe care nu întâmplător i-am luat ca exemplu la începutul temei. Educația părinților privind formarea caracterelor noii generații de urmași are o însemnătate care depășește ca importanță cu mult tot ceea ce oferă ceilalți factori educaționali. Însă ne întrebăm iarăși: Ce pot să ofere copiilor acești părinți, decât ceea ce au primit la rândul lor de la înaintași: părinți și eventual bunici?

Or, educația familială așa cum se desfășoară ea în actuala societate, are un caracter pur egoist. Adeseori părinții își urmăresc idealurile pe care ei nu le-au atins, prin urmași, îndemnându-i pe aceștia să-și aleagă o meserie împotriva dorinței și a aptitudinilor lor. Mijloacele de parvenire îi interesează mai puțin sau chiar deloc. Acești părinți, condiționați de societatea în care ei s-au dezvoltat, vor oferi urmașilor aceeași mentalitate.

Mesajul „Cunoașterii de sine” se adresează în primul rând și în mod special factorilor educaționali. Numai când acești oameni maturi vor ajunge să-și descopere Scânteia

divină din interiorul ființei proprii, vor fi în măsură să creeze demni urmași pentru crearea unei alte lumi, cu totul diferită decât cea actuală.

Numai când părinții-educatori își vor afla „Natura lor nepieritoare”, manifestă ca înțelepciune, vor deveni o călăuză demnă de acest calificativ. În această ipostază, nici toleranța și nici asprimea nu-și vor găsi locul în aplicarea unei corecte educații. Deoarece ambele sunt la fel de dăunătoare pentru proaspătul suflet, coborât la reîncarnare spre a-și desăvârși modul propriu de funcționare.

Numai dragostea care este și înțelepciune va găsi soluții adecvate pentru o bună educație. Ca structură dualistă completă corp-suflet în uniune perfectă cu mișcarea Vieții, ne obligă prin muncă și insistență să ne vedem așa cum suntem și ne manifestăm în mod real. Simplitatea întâlnirii cu ajutorul Atenției-Lumină spulberă totul, destramă întreaga minte deficitară. Iar în „golul psihic” ce survine - o adevărată fereastră spre Infinit - suntem atrași în splendorile indescriptibile ale Imensului Necuprins.

Frecvența unor asemenea scurte trăiri în atemporalitate golesc acumulările ancestrale purtătoare de destin, ca greșeli și păcate. Odată cu golirea vasului conștiinței, vom întâlni Eliberarea și vom cunoaște Fericirea neconvențională.

Să amintim de asemenea că toate ființele umane sunt destinate să întâlnească, prin trăire, adevărata Iubire și fenomenul surpriză: Iluminarea.

TRADIȚIA

Modul de-a privi Viața, legat de-al nostru trecut.

Mediul condiționării - azi prezent, prin știut-vrut.

Ce-am primit, la fel, transmitem celor care ne urmează.

Generații succesive, forme vechi perpetuează.

Tradiția, ca o lege, la tot pasul e prezentă.

Prin familii, neam și țară - obsesiv, constant prezentă.

Repetările, prin timp, practic condiționează.
Real, oamenii-s roboți, mecanic, se conformează.
Un om închis în tipare, de valori prestabilite.
Toate, fără osebite, fiind valori închipuite.
Nu-i capabil să-ntâlnească ce-i real, adevărat
Și, prin el, tot sensul Vieții în Absolut integrat.
Nicio cale, ca metodă, analiză sau credință.
Niciun fel de ideal - vreo anume năzuință
Nu ne sunt de vreun folos, **spre** a întâlni Realitatea.
Noi, eliberați de timp, Una cu Integritatea.
Toate căile-s greșite, fiindcă sunt de timp legate.
Și „ego”-ul e măsura ființei condiționate.
Se pleacă la drum cu scop - interes egocentrist.
Imaginând un final, la fel, limitat și trist.
Numai când trecutul tace - tradiția se topește.
Omul - Om adevărat - cu viața se-ntâlnește.
De-acum, unit cu prezentul, stare de Iluminare.
Tot ce-ntâlnește, percepe **într-o** singură mișcare.
Astfel de-ntâlniri transformă omul vechi, de timp

legat.

Și-n loc, un om nou apare, mereu vieții integrat.
Ca Făclie, înțelepciunea îi e sfetnic permanent
Și-l conduce prin „acum” liber și independent.

Prin tradiție înțelegem o moștenire de obiceiuri,
datini și credințe care se transmit din generație în
generație, determinând anumite mentalități de a întâlni,
interpreta și înțelege mișcarea Vieții. Și toate câte le-am
primit și acceptat de la înaintași, le transmitem la rândul
nostru tinerilor și, prin ei, generațiilor următoare.

Aceste uzanțe sau datini le întâlnim la nivel de
familie, neam și țară și o bună parte dintre ele au extensie
la întreaga suprafață a Pământului. Repetarea lor odată cu
trecerea vremii creează obișnuințe și apoi adevărate
obsesii ce robotizează mințile oamenilor. Datorită acestor
tipare convenționale, mințile oamenilor se sprijină pe
valori închipuite, punându-i astfel în incapacitatea de a
înțelege ceea ce este real, absolut adevărat.

Să amintim câteva exemple de moștenire prin

tradiție. În primul rând, reliefăm crezul religios care, la nivelul planetei, îmbracă o gamă variată de aspecte. Fiecare dintre aceste credințe religioase susține cu tărie și aduce și proprii argumente, ca fiind cea conformă cu adevărul. Întreaga învălmășeală cuprinde multă ignoranță, credulitate și amăgire.

Crezul politic, etnic și rasial sunt de asemenea tendințe ce se moștenesc și care, prin natura lor, marchează relațiile interumane, cu implicații mai mult sau mai puțin conflictuale.

Și, în sfârșit, să mai amintim diversele practici, metode, analize, psihanalize care toate urmăresc perfecționarea morală a spiritului uman. Dar practica demonstrează că nicio metodă, concept filosofic sau credință nu ne sunt de vreun folos pentru a întâlni Realitatea-Adevărul Absolut. Deoarece toate acestea sunt creații tempo-spațiale. Iar activitatea lor este condusă de „sinele personal”, având ca punct de pornire interesul subiectiv prin natura lui egoist.

Întrucât întreaga activitate a acestor practici se desfășoară în dimensiunea mărginită a cunoscutului, ea nu poate depăși propriile margini. Mai mult decât atât! Toate aceste tentative de a descoperi Sublimul nu fac altceva decât să întărească și mai mult autoritatea „ego”-ului. Și ele, fără nicio excepție, se definesc drept obstacole la întâlnirea cu Realitatea Vieții în mișcarea Ei permanent înnoitoare.

Așadar moștenirile tradiționale, prin însăși natura lor imaginativă, sunt temelia condiționării **psihosom**atice a individului, care este răspunzătoare de întregul haos ce marchează relațiile inter-umane existente pe toată suprafața planetei.

Pentru a putea descoperi Unicul Adevăr, întregul cunoscut trebuie să tacă necondiționat. Numai în această ipostază poate fi întâlnit Noul, Realitatea Absolută care apare și dispare odată cu fiecare străfulgerare a clipei. Asemenea întâlniri realizate fără niciun fel de anticipare, subminează autoritatea omului vechi, risipindu-i energiile

susținătoare până în clipa în care întregul eșafodaj se prăbușește. În acea clipă fericitul practicant întâlnește fenomenul surpriză: Eliberarea.

Odată cu acest eveniment, un om nou se naște pe această planetă. El funcționează ca un întreg, în permanent contact cu integritatea Vieții. Eliberat de condiționarea timpului, el este ca o Făclie ce luminează prin tot ceea ce spune sau gândește, împrăștiind beznă ignoranței omenești. Libertatea, înțelepciunea și Iubirea care îi definesc atitudinea față de semenii, ca și de întreaga existență, îl caracterizează ca sfetnic permanent dezinteresat, la dispoziția tuturor semenilor însetați de aflarea Unicului Adevăr.

VIAȚA CELUI ILUMINAT

Pe plan fizic, pretutindeni, oamenii priviți la fel.

Fiecare-n a lui parte, urmărind-și propriul țel;

Existența-n colectiv impune cooperare

Spre mplinire de nevoi cu-anume realizare.

Unii pe-alții se ajută prin ce fac, înfăptuiesc.

Munca diversificată, tuturor folositoare

Ea - mplinește nevoințe care se înlănțuiesc.

Pentru individ și gloată la fel asemănătoare.

Iluminatul la fel ca oricare muritor

Se hrănește și se-mbracă, fără vreo distincțiune

Și-n cadru în social, e un simplu muncitor.

Locul muncii impunându-i o firească acțiune.

Altceva îl definește pe acest Iluminat:

El are „ego”-ul spart deci nu este încarcerat

De timp - spațiu - închipuire, ci desprins de-nlănțuire.

Se comportă integral prin impulsuri de Iubire.

Ființând atemporal, ca întreg - Conștiință Pură.

Pune Vieții noi temeuri diferite ca structură

Unde pacea, armonia se afirmă-n mod firesc.

Definind Eternitatea unde toate se unesc.

Un astfel de trăitor prin a lui activitate.

Gânduri, vorbe, ca și fapte - drept Sacră Realitate.

Schimbă oameni, lumea toată numai prin a lui

prezență

Drept făptură consfințită în Divina sa Esență.

Viața oamenilor pe plan fizic, așa cum se petrece ea zi de zi, este privită în ansamblul desfășurării Ei ca fiind asemănătoare. Fiecare ins în parte, urmărind și înainte de toate propriul interes, este obligat să se încadreze într-o colectivitate, oferind și munca și priceperea pentru realizarea interesului general al grupului respectiv.

Așadar societatea în care ne încadrăm ne obligă să cooperăm în scopul general al unor împliniri de nevoi, impuse de existență. Munca diversificată este tuturor folositoare - insul și gloata se află în mod implicit într-o constantă întrajutorare.

Prin urmare, la acest nivel fiecare pământean, fiind impulsionat de satisfacerea propriului interes egoist, este obligat să facă ceva și în folosul celorlalți semenii. De pildă: agricultorul oferă cereale pentru pâinea zilnică, în schimb, meseriașul îi procură uneltele de lucru etc. Altfel exprimat, pe acest plan totul se desfășoară sub umbrela intereselor individuale reciproce, conjugate cu interesul general al colectivității.

După această privire de ansamblu, să încercăm a descifra atitudinea și comportarea unui iluminat. El, la fel ca orice muritor de rând, se îmbracă și se hrănește fără nicio deosebire față de toți ceilalți oameni. Pentru a-și câștiga cele necesare existenței, el este încadrat în câmpul muncii potrivit meseriei sale, îndeplinind și îndatoririle cu multă conștiințiozitate.

Munca lui pe acest plan se rezumă la procurarea mijloacelor financiare, pentru satisfacerea celor trei necesități impuse de Viață: hrana, pentru nevoile cerute de corpul fizic; îmbrăcăminte pentru a-l feri de intemperii și o locuință, ca adăpost pentru odihnă și protecție împotriva vitregiei climatice.

Privind-l deci din exterior, el nu se deosebește cu nimic față de ceilalți semenii. Nicio distincțiune nu-l divulgă în comportamentul său zilnic.

Diferența dintre el și restul oamenilor se află

înregistrată în fondul său interior. Iluminatul a suferit o operație radicală la nivelul structurii sale psihologice. Odată cu fericitul fenomen al Eliberării, el și-a pierdut structura „ego”-ului care, de fapt, condiționează omul obișnuit, impunându-i o evidentă mentalitate subiectiv-egoistă. Desprins de înlănțuirea „sinelui personal”, el acționează ca un întreg: corp, minte, spirit - un Tot funcțional prin impulsuri intuitive dirijate de Iubire.

Deoarece funcționează ca un întreg în stare de Pură Conștiință sau starea de „a fi” - prezent la prezent - el pune temelie unei alte lumi în care pacea, echilibrul, armonia conduc la armonizarea tuturor relațiilor inter-umane. Practic, el nu urmărește nimic din toate acestea, întrucât nu este idealist, ci doar un trăitor integrat în mișcarea eternă a Viului - ca noutate și prospețime succesivă de la o clipă la alta.

În concluzie, acest fericit Iluminat este un Autentic trăitor prin gânduri, vorbe și fapte. Simpla Lui prezență influențează benefic întregul climat psihologic al planetei - fără să-și imagineze vreo anume autoritate spirituală. Și afirmă despre el însuși că nu este decât un simplu instrument prin care Divinitatea - existentă peste tot și în toate - își desfășoară opera de veșnică prospețime creatoare.

ÎNCHEIERE

Ce anume încheiem? Desigur, această carte.

Care, ca orice început, are și finalitate;

Dar „Cunoașterea de sine” îndată ce-a fost pornită

Nu are nicicând sfârșit. Ea-i ființare infinită!

De fapt, fiecare clipă se vedește noutate

Și ea singură ne-arată propria Realitate

Care practic, ne obligă să-i ieșim la-ntâmpinare

Cu mintea noastră smerită și-n perfectă integrare.

Cunoscutul vine-pleacă - totdeauna-i trecător

Și-nsoțindu-ne cu el, suntem un repetitor;

Rutina și plictiseala ne vor degrada mereu

Întărind structura minții și-a tiranului „ego”.

Tot ce-ntâmpinăm aici ca făptură întrupată.

Bun prilej de ispășire prin trăire adecvată;
Suntem noi convinși măcar de acest sublim destin?
Și-nțelegem abordarea interesului deplin?
Asta-ncearcă autorul să exprime prin cuvinte.
Îndemnând prin orice temă la aflarea celor sfinte.
În măsură să deschidă calea spre desăvârșire.
Concomitent demonstrând și milenar-amăgire.
Evoluția morală a fost greșit înțeleasă
Punând preț pe-acumulări - mintea-ngustă și făloasă
Urâciunea dinlăuntru ascunsă sub măști frumoase
Încontinuu preschimbate de-ale „sinelui” foloase.
Și-n final, la despărțire, iarăși câteva îndemnuri:
Nu vă lăsați copleșiți de-ale „sinelui” impulsuri.
Observați-le atent cu-ntreaga luciditate.
Corecta întâmpinare conduce la Unitate!
Funcționând ca întreg: Ființă, Conștiință, Iubire
„Ego”-ul complet dispare în acest fond de sfințire;
Fericita ipostază vă transformă-n Creator
Veți schimba o lume-ntreagă prin acest interior!
Aveți totul la-ndemână - maestrul - Pura Conștiință.
Care prin a Ei prezență schimbă-ntreaga neputință;
Practica-i esențială, din pitici face titani
Urmărită cu îndârjire clipe, zile, luni și ani!

Citind această temă (pentru mine, fiecare reluare înseamnă și o nouă trăire a tot ceea ce încearcă să sugereze cuvintele cuprinse în vers), am stat în cumpănă dacă mai este cazul să dau explicații cu ajutorul prozei. Dacă totuși o fac, am în vedere pe acei semeni care au un fel de repulsie când este vorba de exprimarea cu ajutorul versului.

Încheierea se referă doar la această carte care, fiind începută cu câțva timp în urmă, în mod fatal are și o finalizare. Însă ceea ce tratează această carte de la început și până la sfârșit și anume „Cunoașterea de sine”, deși are început, ea nu se sfârșește niciodată. Pentru că începutul „Cunoașterii” înseamnă fisurarea cetății „ego”-ului - o adevărată fereastră deschisă spre Eternitate - și contactul nemijlocit al fericitului pământean cu Adevărul Absolut, de

care nu se mai poate desprinde. Eliberatul trăiește din acel moment „Cunoașterea de sine”, printr-o continuă înprospătare în interferență cu prospețimea și noutatea permanentă a Viului în eterna Lui mișcare.

De reținut, așadar, că fenomenul „Cunoașterii” o dată început, se extinde la infinit prin începeri succesive, constant înnoitoare. Mișcarea Vieții, fiind permanentă noutate ce ne revelează puritatea Realității, ne obligă să-i ieșim la întâmpinare de fiecare dată cu o minte nouă, proaspătă, în perfectă integritate.

Tot ceea ce devine cunoscut, odată cu trăirea clipei și pleacă. A ne însoți cu ceea ce am cunoscut în clipa precedentă înseamnă să devenim un repetitor, care prin rutină și plictiseală ne degradează, legându-ne iarăși de tirania „ego”-ului. Or, atât întoarcerea la clipa anterioară, cât și întârzierea cu ea, înseamnă că pierdem întâlnirea cu clipa următoare, adică ne rupem de ritmul impus de mișcarea Vieții.

Iată și un alt aspect al consecințelor ce decurg din viața dezordonată a întrupaților. Tot ceea ce ne scoate Viața în cale, este pentru noi, în folosul nostru și cândva, în trecut, determinat cauzal de către noi înșine. Dacă însă acesta nu este întâmpinat în mod corespunzător, el devine cauză determinantă a unui alt destin și o nouă încarnare.

Înțelegem oare cu adevărat importanța întâlnirii corecte cu noutatea clipei? De fapt, asta încearcă autorul să explice prin cuvinte cu îndemnul firesc, de a ne întâlni cu Sublimul ca Iubire atotcuprinzătoare, singura ipostază ce ne deschide calea spre desăvârșire. Pentru înțelegerea importanței acestei clipe, ni se pune în față și îndelungata rătăcire, cuprinsă în decurs de mii de ani de practici înșelătoare cu efecte pe potriva lor, adică amăgitoare.

Evoluția morală a individului a fost greșit înțeleasă, întrucât s-a pus preț pe acumulările memoriale ce caracterizează lumea îngustă și făloasă. Și ce oare altceva ar fi putut să ofere o asemenea minte, decât măști amăgitoare de suprafață, sub care să-și ascundă oamenii urâciunea din profunzime!?

Efectele înregistrate de toate aceste metode și practici le întâlnim în mod frecvent în existența noastră cotidiană. Unii dintre semeni au devenit artiști emeriti care își schimbă fulgerător măștile, după cum bate vântul propriilor interese: meschine, pur egoiste.

Și, în sfârșit, iarăși câteva îndemnuri de pus în practică cu insistență și mai ales cu perfectă onestitate. Nu vă lăsați copleșiți de impulsurile haotice ale „ego”-ului! Observați-le cu Atenția lucidă, vigilentă și dezinteresată! Numai în acest fel veți putea înfăptui unitatea funcțională!

Funcționând ca ființă umană integrală veți înfăptui unitatea trinității: Ființa, Conștiința și Iubirea. În această fericită realizare, „ego”-ul dispare în mod desăvârșit, fiind eliminat de ambianța sfântă și sfințitoare. În fericita postură, trăitorul unui asemenea experiment devine un veritabil creator, cu influențe binefăcătoare asupra întregii omeniri.

Nu vă lipsește nimic pentru a duce la bun sfârșit această operă inestimabilă cu efecte binefăcătoare atât asupra dumneavoastră, cât și asupra întregii comunități. În profunzime aveți „Scânteia Divină”, existentă în orice ființă umană de aceeași calitate, ca Pură Conștiință, care transformă radical neputința individului, cu repercusiuni asemănătoare și asupra întregului Univers.

CUPRINS

Cuvânt înainte

Adevărata noastră natură

A fi cineva

Anticristul

Ascultarea și privirea

Atașamentul - capcană!

Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul

Bucuria

Caruselul părerilor

Cârtirea

Ce este viața?

Cerșetoria

Conflictul dintre generații

Convertirea
Crezul politic
„Cunoașterea de sine” și Iisus Cristos
„Cunoașterea” este virtute
Cuplarea și decuplarea de clipă
Desprinderea de clipă
Dezmățul și nechibzuința
Energia infinită
Eu și tu
Există și alte lumi
Ființa, conștiința, sublimul
Fragmentarea și integrarea
Fuga din prezent
Golirea vasului conștiinței
Homosexualitatea
Ignoranța este păcat
Încearcă să te cunoști
Lăcomia, mânia și trufia
Maestrul spiritual
Necunoscutul și căutarea
Pacea - semn al împlinirii
Poezia
Prezent la prezent - virtute
Puritatea
Repetarea de formule
Să faci din adevăr secret!?
Sexualitatea
Sfârșitul lumii
Sfârșitul planetei Pământ
„Sinele” biologic și „Sinele” psihologic
Succese și insuccese
Suflul bănuiei
Suntem prizonieri ai „ego”-ului
Surpriza eliberării
Temelia „cunoașterii”.
Toleranța
Tradiția
Viața celui iluminat

Înceiere